

ஆஸ்தி

பிரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

16

தி. ஞானசேகரனின்

எனது இலக்கியத்தடம்

புதியவளூர் ஆரம்பம்...

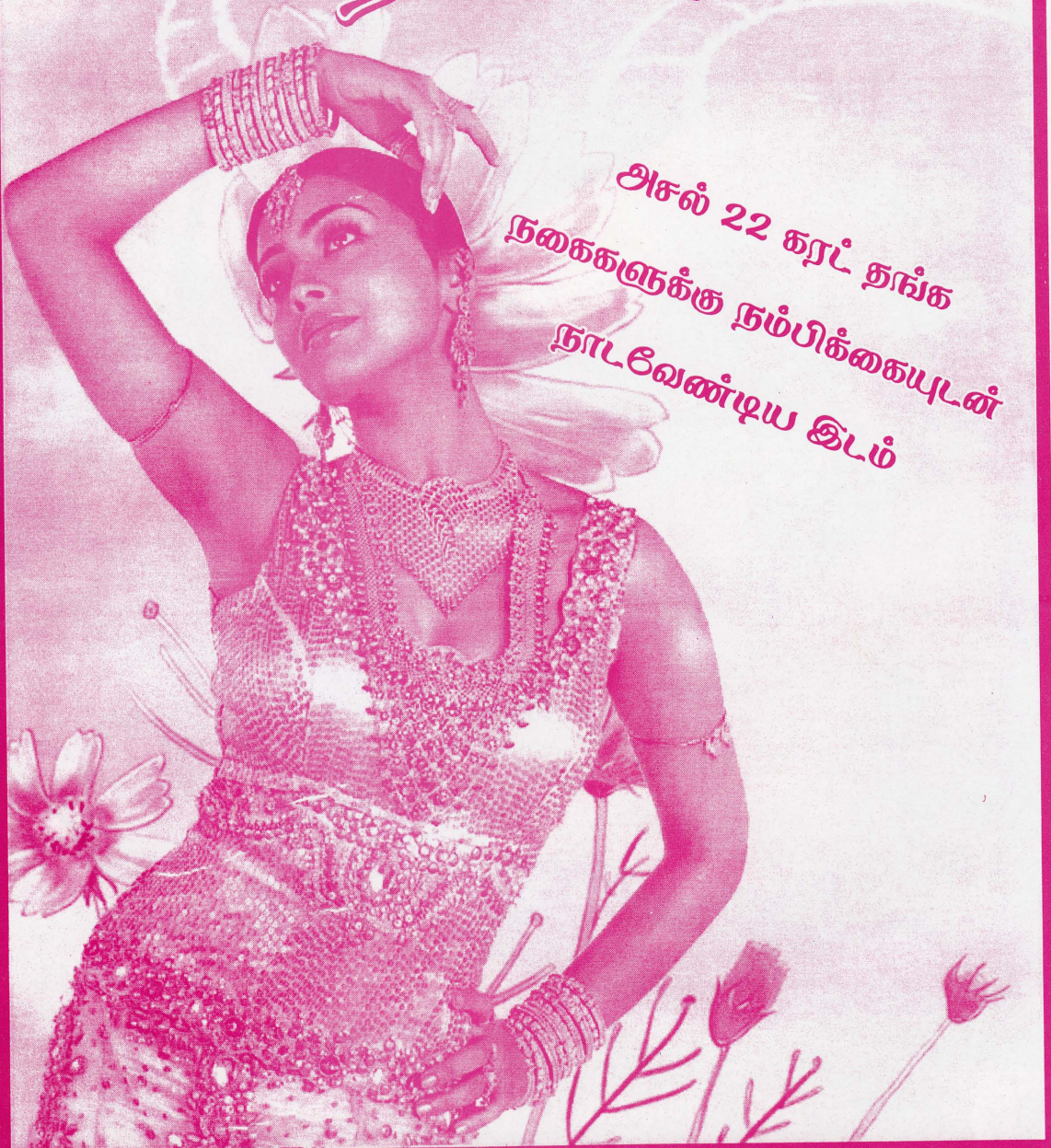
கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை

தை - 2010

60/=

அம்பிகா

நகை மரள்கை

சிசல் 22 கரட் தங்க
நகைகளுக்கு நம்பிக்கையுடன்
நாடவேண்டிய இடம்

122, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பே.: 021-2228444 / 0777 110726

நதீய்னுள்ளே...

கவிதைகள்

கமலசுந்தர்சன்

பெரிய ஐங்கரன்

வை.சாரங்கன்

றாதிகா

த.ஜெயசீலன்

கவிஞர் ஏ.ஆக்யால்

நிதூசி

ஆ.ஜீவகாருண்யன்

கட்டுரைகள்

பேருவளை றபீக் மொஹிடின்

எஸ். சந்திரபோஸ்

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

தி. ஞானசேகரன்

என்.செல்வராஜா

திக்குவல்லை கமால்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

கண். மகேஸ்வரன்

சிறுகதைகள்

அருளிதிரு இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்

கம்சத்வனி பாசைப்பிரமணியம்

கே.ஆர்.டேவிட்

ம.நிரேஸ்குமார்

சினிமா விமர்சனம்

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

அட்டைப்படம் - உள் ஓவியங்கள்
(நன்றி இணையம்)

ஜீவநதி

2010 தை இதழ் - 16

பிரதம ஆசிரியர்

கலாமணி பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்காக :

கலை அகம்

சாமணத்தறை ஆலையில்லையார் வீதி

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0778134236

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

Fax : 0212263206

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

HNB - Nelliady Branch

A/CNo.118-00-02-0945701-1

இச்சஞ்சிகையில் கிடம்பெறும்
அனைத்து ஆக்கங்களின்
கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை
எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.
பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்
கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச்
செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு
உரிமை உண்டு.

- ஆசிரியர்

ஜீவநதி

(கலை, இலக்கிய இருதிங்கள் ௭௫)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!.

- பாரதிதாசன்-

இன்னுமொரு காலடி

'ஜீவநதி' தனது பயணத்தில் இன்னுமொரு காலடியை ஆழமாகப் பதிக்கின்றது. இந்த இதழிலிருந்து மாத சஞ்சிகையாக ஜீவநதி மலர்ந்து மணம் பரப்ப இருக்கின்றது.

இதுவரை இருதிங்கள் ஏடாக மலர்ந்து பதினைந்து இதழ்களை வெளிக்கொணர்ந்ததோடு, இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலுமுள்ள எழுத்தாளர்களையும் வாசகர்களையும் ஜீவநதி தன்னோடு பிணைத்துக்கொண்டது. ஜீவநதியின் படிமுறை வளர்ச்சியைக் கண்டு, பல இலக்கிய நெஞ்சங்கள் தமது பாராட்டுகளையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்து, ஜீவநதிக்கு ஊக்கம் தந்தனர்; ஜீவநதியை மேலும் செழிப்புறச் செய்வதற்கான ஆலோசனைகளை எம்மோடு பகிர்ந்துகொண்டனர். தனித்தனியாக இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் இங்கு குறிப்பிடமுடியாதபோதும், அவர்களை நன்றியோடு ஜீவநதி நினைவுகூருகின்றது.

அண்மையில் கொழும்பில் 'மல்லிகை' ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்களையும் 'ஞானம்' ஆசிரியர் திரு. ஞானசேகரன் அவர்களையும் சந்தித்து உரையாட முடிந்தது. சகோதர சஞ்சிகையான 'ஜீவநதி'க்கு தமது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்ததோடு, தமது அநுபவங்களையும் அவர்கள் எம்முடன் பகிர்ந்துகொண்டனர்.

'ஞானம்' ஆசிரியர் எமது வேண்டுகோளின் பேரில் 'எனது இலக்கியத்தடம்' என்ற தொடரை 'ஜீவநதி'யில் எழுதுவதாக சம்மதம் தெரிவித்தார். இந்த இதழில் அத்தொடர் ஆரம்பமாகின்றது. பிரபல சஞ்சிகை ஒன்றின் ஆசிரியர் எமது சஞ்சிகையில் தமது இலக்கிய அனுபவத் தொடரை எழுதுவது எமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகையாக வெளிவரும் 'ஜீவநதி'க்கு வாசகர்களும் எழுத்தாளர்களும் விளம்பரதாரர்களும் தொடர்ந்து ஆதரவை அளிக்கவேண்டுமென அன்புடன் வேண்டிக்கொள்கின்றோம். உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களையும் நண்பர்களையும் ஜீவநதியின் சந்தாதாரராக்கி உதவுங்கள்.

- ஆசிரியர்

சமூகமேம்படுத்துநர்கள்

அருளிதரு இராசேந்திரம் ஸ்ரீலிள்

“இண்டைக்குச் சப்பாத்து வாங்கித் தராட்டி இனிமேல் பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டன். சப்பாத்துப் போட்டுக்கொண்டராட்டி இனி அடிதான் என்று ரீச்சர் சொன்னவா” காலைச் சாப்பாடின்றி வெறு வயிற்றோடு சென்ற சீலன் விரக்தியோடு தன் கையிலிருந்து பாடசாலை பாக்கை வீட்டு முற்றத்தில் வீசி எறிந்தான்.

“ஐயோ கடவுளே! எங்கடை கஷ்டம் யாருக்குத் தான் விளங்குமோ. சாப்பாட்டுக்கே வழி தெரியேலை. சப்பாத்துக்கு எழுநூற்றம்பது ரூபாய்க்கு எங்கை போவன். கொப்பியும் துணியும் இலவச மாய்த் தராட்டி என்ற பிள்ளை பள்ளிக்கூடம் போயிருக்குமே. அதைத் தோய்க்க சவுக்காரம் வாங்கிறதே பெரும்பாடு” தன் வேதனையை அடக்க முடியாமல் வாய்விட்டே அழுதுவிட்டான் விக்கினேஸ்வரி.

விக்கினேஸ்வரி தன் மகன் சீலனை கஷ்டப்பட்டென்றாலும் படிப்பித்துப் பெரியவனாக்க வேண்டுமென்ற கனவுடனே வாழ்ந்து வருபவள். தன் பிள்ளைகளுக்கு நகரிலுள்ள கல்லூரியில் தரமான கல்வி கிடைக்கவேணும் என்பதிலே உறுதியாக இருந்தாள். அக்கல்லூரியில் சேர்க்கும் கதை வந்தபோது தங்கை புஷ்பா ஏசியது இவள் நினைவில் இப்போது விசுவரூபமெடுத்தது. “வயித்தை நிரப்பவே திண்டாடக்கொண்டிருக்கிறாய். பணக்காரர் அனுப்பினமெண்டு நீயும் அங்கை அனுப்பிப்போட்டு பிள்ளையை அவமானப்பட வைக்கப்போறியே. உனக்கென்ன விசரே பிடிச்சிட்டுது. முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படலாமோ என்று அறியாமலே சொன்னவங்கள்” அக்காவின் ஆவல் சரியானதெனத் தெரிந்தும் தன்னால் எந்த வகையிலும் உதவமுடியவில்லையே என்ற இயலாத்தனமும், ஊரிலுள்ள வசதிபடைத்த பலர் படிக்கக்கூடிய இந்தப் பிள்ளைக்கு உதவ முன்வரவில்லையே என்ற ஏமாற்றமும் வேதனையும் உறுத்தப் பொரிந்து தள்ளினாள் புஷ்பா.

தாங்க முடியாத சோகம் தன் இதயத்தைக் கெளவிக்கொள்ளும்போதெல்லாம் விக்கினேஸ்வரி தலையிலை இரண்டு கையையும் வைத்துக் கொண்டு நிலத்தைப் பார்த்தவண்ணம் இருப்பது கணவன் கந்தசாமிக்குப் பழக்கப்பட்டுப்போன விடயம். “என்ன வழக்கம்போல தலையிலை கைவைச்சுக் கொண்டு. ஏன் சமையலுக்கு ஒண்டும் கிடைக்கேலையே” வீட்டிலை உலை வைக்கேலை யாக்குமெனத் தப்பாக ஊசித்துக் கேட்டு விடுகின்றான்.

“இல்லையங்கோ. அவன் இனிப் படிக்கப் போகமாட்டன் என்று அழுகிறான்... நாளைக்குக் கட்டாயம் சப்பாத்துப் போட்டுக்கொண்டு வரட்டாம்... யாரிட்டையெண்டாலும்... கடனாய் ஒரு... எழு நூற்றம்பது மாறேலுமே” மனதிலுள்ளதை தயங்கித் தயங்கி வெளியிட்டான் விக்கி.

“நான் எங்கை போறது. டொனேசனுக் கெண்டு வாங்கின காசுக்கு வட்டி வளருது. கூரை ஒழுக்குதெண்டு சின்ராசிட்டை வாங்கின ஒலைக் காசு கொடுக்கேலை. அவன் இண்டைக்கு கடையடி யிலை ஆக்களுக்கு முன்னாலை கேட்டிட்டான். பெரிய வெட்கமாய்ப் போச்சு. மூத்தவளுக்குச் சட்டை வாங்க சின்னண்ணையிட்டை மாறின காசு குடுத்து முடியேலை. இப்ப திருப்பக் கடன் எண்டு கொண்டு நிற்கிறாய். நான் எங்கை போறது இனி. உனக்கு விருப்பமெண்டால் நீ எங்கையெண்டாலும் மாறன். உனக்கு நான் சொன்னான்தானே உந்தப் பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலை படிப்பிக்க நினைக்கிறாய் கஷ்டப்பட்டபோறாய் என்று. கேட்டியா. இப்ப ஏன் என்ற கழுத்தை முறிக்கிறாய்” மனச்சுமை தாங்காமல் குமுறினான் கந்தசாமி.

“பிள்ளையென்றும் எங்களைப்போல கஷ்டப்படக் கூடாதென்றுதானேங்கோ நான் சேர்த்தனான். அவனும் படிக்கக்கூடிய பிள்ளை தானே. ஏன் ஏழையன் நல்ல பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்க உரிமை

இல்லையே. மற்றது எங்கடை பிள்ளையாளுக்கு சப்பாத்து என்ன தேவைக்கு? பாடசாலையின்றை தரம் சப்பாத்துப் போடுறதிலையே கிடக்கு. ஏதோ தரம்பேணவேணுமாம் என்று எங்கடை உயிரை வாங்கினம்... சரி மேலிடத்தான் சொன்னாலும் ஏழைப்பிள்ளையாளுக்குக் கஷ்டம் என்று சொல்லினமே. அதுவும் இல்லை. தங்களுக்குச் சம்பளம் கிடைச்சால் காணு மெண்டு இருக்கினம். ஏழையளின்றை கஷ்டம் இவேக்கு எங்கை விளங்கப் போகுது” குறை சொல்ல வேண்டும் என்பதை விட தன் கஷ்டத்தை எவரும் புரிய வில்லையே என்ற மன உளைச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்தாள் விக்கி.

“அம்மா. நீ ஏனையை எனக்காக அப்பாவோடை சண்டை பிடிக்கிறாய். எனக்குப் படிப்பும் வேண்டாம் ஒண்டும் வேண்டாம். என்னை எங்கை யாலும் கராஜ்சிலை சேர்த்து விடு. நான் உழைச்சு உங்களைப் பார்க்கிறேன்” வயது வரமுன்னமே பெற்றோரின் வேதனைகளை உணர்ந்துதான் தன் படிப்பைக் காற்றில் பறக்கவிட நினைக்கின்றான் என்பது தாய்க்குத் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. பிள்ளையின் புரிந்துணர்வை எண்ணி உள்ளூற மகிழ்ந்தாள்.

உடம்பை சிரிமை என்று கதைக்கிறாய். உன்ற பிள்ளை தரமான படிப்புப் படிக்க வேணுமென்றால் அந்தப் பள்ளிக்கூடம் சொல்லுற ஒழுங்கு முறை களைச் செய்யத்தானே வேணும். அண்டைக்கு ஏன் இவே டொனேசன் வாங்கினம் எண்டனி. இஞ்ச வா. தரமான பள்ளிக்கூட மெண்டால் அவங்களுக்கும் செலவுக்குக் காசு வேணும்தானே. கவுண்டேந்து எல்லாத்துக்கும் காசா கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு” அநியாய டெனேசன் வாங்கிறார்கள் என்ற உண்மை கந்தசாமி அறியாதல்லவென்றாலும் நிர்வாகத்தின் நியாயமான தேவைகளை உணராதவருமல்ல.

அலுமினியச் சட்டியிலை வடிச்சு வைச்சு குத்தரிசிக் கஞ்சிக்ஞளே தேங்காய்ப் பாலைவிட்டு குண்டாளக் கோப்பையிலை உன்றிக் கணவனுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டே.

“ம்... இவர் பெரிய பரந்த மனம் கொண்ட சீமான். நிர்வாகத்துக்கு வக்காலத்து வேறை. அப்ப ஏழையாளுக்குத் தரமான படிப்புக் கிடைக்கக்கூடாது அதுகள் நல்லா வரக்கூடாது எண்டே சொல்லு ரியள்?” தன் பக்க நியாயத்தைக் கேட்டாள்.

ஜீவந்தி

தன் மனைவியோடு வாதாடி வெல்லே லாது எண்டு கந்தசாமிக்குத் தெரியும். சிறுமியாக இருக்கும்போதே தகப்பன் தங்கராசர் இவளை புறக்கள் என்று செல்லமாக அழைப்பதுண்டு. படிக்கும் வாய்ப்பு அவளுக்கு அளிக்கப் பட்டிருந்தால் நிச்சயம் சிறந்த வழக்கறிஞராக மலர்ந்திருப் பாள். ஏன் கந்தசாமியும் குறைந்த ஆளில்லை. எட்டாம் வகுப்புப் படித்தாலும் பெரிய கணக்குகளுக்கு மனதாலை விடை சொல்லி ஏ. எல். மாணவர்களை வியக்க வைப்பார். யாடும் உதவி செய்திருந்தால் அவரும் ஒரு எக்கவுண்டனாய் வந்திருப்பான். தான் படிக்காட்டிலும் பிள்ளைகளை படிக்க வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் மட்டும் அவன் மனத்தைவிட்டு விலக மறுத்தது.

தன் மகன்போன்ற ஏழைப் பிள்ளைகளின் விடிவுக்கு அவளுக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி கல்விப் பணிப்பாளரைச் சந்திப்பதென்பதே. கல்வி பணிப்பாளரின் பணிய கத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாள். உள்ளே சென்றபோது கண்களின் பிரகாசத்தில் அவளது அறிவுநிலையையும் அணிந்திருந்த சேலையின் நேர்த்தியில் ஏழையானாலும் சுத்தமானவள் என்பதையும் புரிந்து கொண்டார் கல்விப்பணிப்பாளர் சுந்தரலிங்கம். தான் படித்துக்கொண்டிருந்த பைலை மூடித் தன் பின்னாலிருந்த றாக்கையில் வைத்துவிட்டு, “என்னம்மா?” என்று பரிவோடு கேட்டார்.

“ஐயா இது என்ற பிள்ளையின்றை பிரச்சினை என்றுது உண்மையென்றாலும் எனக்குத் தெரிந்த கன ஏழைப்பிள்ளைகளின்றை பிரச்சினை. பாட்டா சிலிப்பர் வாங்கக் காசில்லாமல் திண்டாடுறது களைச் சப்பாத்துப் போட்டுக் கொண்டு வா எண்டால் எங்கை ஐயா போகுவ்கள்? அன்றாடம் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாத குடும்பங்களுக்கு சப்பாத்து வாங்கக் காசு என்றால் நினைச்சுப் பார்க்க லாமே. பணக்காரப் பிள்ளையள் விரும்பினால் போட்டும். வசதியில்லாதாக்கள் செருப்போ சிலிப்பரோ விரும்பினதைப் போட்டுக்கொண்டு வரலாம்தானே. எல்லாருக்கும் ஒரே யுனிபோம் என்று வந்தது ஏழைப்பிள்ளையாளுக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மை வரக்கூடாது என்றுதானே. அப்பிடிக்க கவுண்டேந்து நினைச்சு நடக்கச் சில பள்ளிக் கூடங்களிலை தங்கடபாட்டிலை

சப்பாத்தைக் கட்டாயப்படுத்தினம். ஐயா நீங்கள் பெரிய மனிசர். நாங்கள் பள்ளிக்கூடம் போய் அறியும். ஏதாவது பிழையாய்ச் சொன்னால் மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.”

“இல்லை அம்மா. அப்பிடி நான் குறை நினைக்கமாட்டன். நீங்கள் சொல்லுறது உண்மை தானே அம்மா. யோசிக்காமல் சொல்லுங்கோ” ஏழைகளின் இதய வேதனைகளை அறியும் ஆவலோடு, தொடர்ந்து பேச ஊக்கம் கொடுத்தார் சுந்தர்.

“நல்லாய் படிப்பிக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் கிராமப் பாடசாலைகளிலை இருந்தால் எங்கடை ஏழைப் பிள்ளையள ஏனய்யா நகர்ப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பப்போறம். அங்கை பெரியாக்கள், பணக்காரற்றை பிள்ளையளக்காகத் தானே தரமான ஆசிரியர்மார் அங்கை. ஏழையள் தங்கடை பிள்ளையளைப் படிப்பிச்சு நல்லாக்க நினைக்கிறது பிழையே ஐயா. உந்தப் பணக்காரரிட்டை இன்னும் கொஞ்சம் கூட டொனேசன் வாங்கி வறுமைப்பட்ட பிள்ளையளை இலவசமாய்ப் படிப்பிக்கலாம்தானே! வறுமைப்பட்ட மாணவர்களுக்கெண்டு நிதிதிரட்டி ஏதாவது செய்யேலாதோ? அப்பிடிச் செய்தால் எத்தனை பிள்ளையள் படிச்சு நல்லாய் வருங்கள்”

கிராமத்துப் பெண்ணின் வாத்தற்றைமை சுந்தரை வியப்பில் ஆழ்த்தினாலும் அவள் கூறும் உண்மைகளை மறுத்துப்பேசக் களநிலை இடம்கொடுப்பதாயில்லை. சுந்தரலிங்கம் ஒரு வித்தியாசமான மனிதன். கிராமமட்ட மக்களின் கஷ்டங்களை நன்கு அறிந்தவர். ஏழைப்

பிள்ளைகளும் படித்து நல்லாய் வரவேணும் என்பதில் அக்கறை கொண்டவர். தன் கோட்டத்தில் ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கு வசதி செய்துகொடுக்கும் நோக்கோடு பல தீர்மானங்கள் எடுத்து நடைமுறைப்படுத்தியவர். துணிச்சலான ஆள் என்பதால், தான் எடுக்கும் தீர்மானத்தினால் வரக்கூடிய பிரச்சினைகளை மலையே வந்தாலும் தலையே சும என்ற மனப்பாங்கோடு எதிர்கொண்டு செயற்படுபவர்.

புரிந்துணர்வோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுந்தர் ‘சப்பாத்துப் போடுவது அவரவர் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. அதிபர்கள் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது’ என்று தானே கம்பியூட்டரில் ‘ரைப்’படித்து செயலாளரிடம் கொடுத்து அன்றே தன் பிரிவினாள்ள அனைத்துப் பாடசாலை அதிபர்களுக்கும் அனுப்பும்படி அறிவுறுத்தல் கொடுத்தார். தரமான ஆசிரியர்களைக் கிராமப்புறப் பாடசாலைக்கு மாற்றுவதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள்... கிராமத்திலிருந்து படித்தும் தமக்கு ஆசிரியர் பதவி கிடைத்ததும் கிராமப் பாடசாலைகளில் படிப்பிப்பது வெட்கம் என்று நினைக்கும் ஆசிரியர்களைக் கையாளவேண்டிய யுத்திகள்... ஏனைய கல்விப் பணிப்பாளர்களை தூண்டும் முறைகள்... கல்வி அமைச்சுக்கு எழுதி அனுப்பவேண்டிய பரிந்துரை களென... அவரது சிந்தனை பரந்து விரியத் தொடங்கியது.

உரிமைக் குரல்கொடுத்து வெற்றிபெற்ற முக்கிய சமூகமேம்படுத்துநர் போன்ற உணர்வு பொங்க மலர்ந்த முகத்தோடு வெளியேறினார் விக்கி. □□□

மலர்கள் சம்பந்தமாக

என் அன்புத்தோழர்களே!
உங்கள் முகத்தில் நெடுநாட்களாக
மயான அமைதி குடிகொண்டிருக்கிறது
பூக்களைப் பார்த்தாவது...
புன்னகைக்க கற்றுக் கொள்ளுங்கள்
பூக்கள் இறைவனின் அன்புப்பரிசுகள்
அவற்றை காலால் மிதிக்காதீர்கள்
மதிக்கப்பழகுங்கள்.
பூக்களைப் பறிக்காதீர்கள்
நான் ஓடிந்து போவேன்
மலர்களைப்போல மென்
மனம் உடையவராகுக.

மலர்வுக்கு காரணமான
மண்ணின் கீழிருக்கும் வேர்களென
உறுதிக்கொள்க, வாழ்வில் பிடிமானம் பெறுக
பிறந்தநாள் தொடக்கம்
பாடையேறும் வரையும்
மலர்கள் மனிதனோடு சம்பந்தப்படுகிறது
‘மலரினாள் ஆண், பெண் பாகங்கள்’ என
விஞ்ஞானம் சொல்கிறது,
பூ மலர்கள் ஒரு மகோன்னதமான சமுதாயம்
அங்கே நாம் வசிப்போம்
மனமாயி மலரை இறையிடம்கொடு
மட்டில்லா மகிழ்ச்சியை பெறுவாய்.

“இலக்கியம்” என்றால் என்ன? நோர்கோட்டுப் பார்வை

பேருவளை றபீக் மொஹிதீன்

‘இலக்கியம்’ என்றால் என்ன என்பதுபற்றி அன்று முதல் இன்றுவரை ஒவ்வொரு அறிஞரும் தம் அறிவுக்குட்பட்ட வகையில் பல்வேறு விதமான கருத்துக் களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ‘இலக்கியம்’ பற்றிய இவ்வறிஞர்களது கருத்துக்கள் ‘இலக்கியம்’ என்ற பொருள் நிலையை எந்தளவுக்கு புரணமாய் புலப்படுத்துகின்றன என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருக்கிறது. பொதுவாக நோக்குமிடத்து, யாரிடமாவது இலக்கியம் என்றால் என்ன என்று கேட்கும்போது அவர்கள் தமக்குத் தெரிந்த இராமாயணத்தையும் மகாபாரதத்தையும் நளவெண்பா போன்றவற்றையுமே இலக்கியம் எனக் கூறுவர். ஆனால், இவை யாவும் இலக்கிய நூல்களாள் சிலவே என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

மேலும், சிலரோ மேற்குறித்த இலக்கிய நூல்களை அடிப்படையாக வைத்து ‘இலக்கியம்’ என்பது ஒருவரது வரலாற்றை செய்யுள் வடிவில் கூறுவது என நினைக்கின்றனர். இராமனது வரலாற்றைக் கூறுவதால் இராமாயணம் ஓர் இலக்கியம் எனவும் பஞ்ச பாண்டவர் களினதும் கௌரவர்களினதும் கதையைக் கூறுவதால் அதுவும் ஓர் இலக்கியம் எனவும், இவ்வாறு எவையெவையெல்லாம் வரலாறு கூறி நிற்கின்றனவோ அவற்றையெல்லாம் இலக்கியமாகவே கருதுகின்றனர். உண்மை யாதெனில், இவையாவும் இலக்கிய நூல்களாள் சிலவேயன்றி இவையாவும் ‘இலக்கியம்’ என்ற

பொருள்நிலையைப் புரணமாகப் புலப்படுத்துவனவல்ல. மேற்குறித்தவற்றை இலக்கியம் எனக் குறிப்பிட்டால் சங்ககால எட்டுத் தொகைகளையும் புத்துப்பாட்டையும், வள்ளுவரின் திருக்குறளையும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும், ஓளவையாரின் நீதி நூல்களையும் இலக்கியமாகக் கருத முடியாது. ஏனெனில் இவை யாவும் குறித்த ஒருவரின் வரலாற்றைக் கூறுவனவல்ல. இந்நிலையில் ‘இலக்கியம்’ என்றால் என்ன என்பது பற்றி ஆராய்வது இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

‘லக்ஷணம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லிலிருந்தே ‘இலக்கணம்’ என்ற சொல் தோன்றியதாக குறிப்பிடப்படுகிறது. அவ்வாறே ‘லக்ஷியம்’ என்ற வடசொல்லிலிருந்தே ‘இலக்கியம்’ என்ற சொல் தோன்றியதாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. வடமொழிச் சொல்லான ‘லக்ஷணம்’ தமிழில் ‘இலட்சணம்’ ஆயிற்று ‘இலட்சணம்’ என்பதற்கு தமிழில் ‘அழகு’ என்று பொருள். தமிழ் மொழியை அழகுற அமைப்பதற்கும் தமிழ் மொழியை அழகுற மொழிவதற்கும் இலக்கணம் தேவைப்பட்டது. எனவே லக்ஷணம் --> இலட்சணம் --> இலக்கணம் ஆயிற்று. இலக்கணம் என்பதற்கு ‘அடையாளம்’ என்ற ஒரு பொருளும் உண்டு ஒரு பெண்ணுக்குரிய இலக்கணம் அல்லது ஒரு ஆணுக்குரிய இலக்கணம் என்ற சொற்பிரயோகங்கள் அவ்வவற்றை அடையாளப்படுத்துவதற்காகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ‘வரைவிலக்கணம்’ என்ற சொற்பிரயோகமும் அவ்வாறே பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது ஒன்றுக்கு எழுதப்பட்ட இலக்கணம் (அடையாளம்) என்பதே இதன் பொருளாகும். எனவே, மொழி இலக்கணம் என்பது ஒரு மொழியின் தன்மைகளையும் மரபுகளையும் அடையாளப்படுத்துவதாகும்.

‘லக்ஷணம்’ என்ற சொல் எவ்வாறு இலக்கணம் ஆனதோ அவ்வாறே ‘லக்ஷியம்’ என்ற சொல் ‘இலக்கியம்’ ஆயிற்று. ‘லக்ஷியம்’ தமிழில் ‘இலட்சியம்’ ஆகி ‘இலக்கியம்’ ஆயிற்று இலட்சியம் என்பது குறிக்கோளை, இலக்கை அடைவதைக் குறிக்கும். ‘லக்ஷியம்’ என்ற சொல்லிலிருந்து வந்த ‘இலக்கியம்’ என்ற சொல்லும் அவ்வாறே தமிழிலும் இலட்சியம் - இலக்கு என்ற பொருளையே குறித்து நிற்பதைக்காண முடிகிறது. இலக்கு

+ இயம் = 'இலக்கியம்' ஆகும். அதாவது, இலக்கு --> நோக்கம், கொள்கை, குறிக்கோள், இலட்சியம் எனும் மொழிக் கருத்துக்களையும் இயம் --> இயம்புவது, கூறுவது, வெளிப்படுத்துவது எனும் மொழிக் கருத்துக் களையும் குறித்து நிற்கின்றன. அறிந்த கருத்துக்களையும் உணர்ந்த உணர்ச்சிகளையும் பிறருக்கு எடுத்துக் கூற உதவுகின்ற ஒரு கருவி மொழியாகும். அம்மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களது கொள்கைகளையும் குறிக்கோள் களையும் எடுத்தியம்புவது இலக்கியமாகும். எனவே இலக்கியத்தை ஒரு சமுதாயத்தின் போக்கு, ஒரு சமுதாயத்தின் இலக்கு, ஒரு சமுதாயத்தின் இலட்சியம், ஒரு சமுதாயத்தின் நிலைக்கண்ணாடி என்றெல்லாம் குறிப்பிட முடியும். இலக்கியமானது குறித்ததொரு சமுதாயத்தின் நிலைக்கண்ணாடியாகவே தொழிற்படுகிறது. நாம் நிலைக்கண்ணாடியின் முன் நிற்கின்றபோது எமது அங்க அசைவுகளையெல்லாம் அக்கண்ணாடி அப்படியப்படியே காட்டுகின்றதைப்போல ஒரு சமுதாய மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை அவர்களின் போக்கை, இலக்கை, இலட்சியங்களை அப்படியப்படியே இலக்கியங்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அக்காலம் முதல் (சங்ககாலம் முதல்) இக்காலம் வரை இலக்கியமானது மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் அதன் வளர்ச்சிக் கட்டங்களையும் பிரதிபலிப்பனவாகவே இருந்து வந்துள்ளதை நாம் நன்கு அவதானிக்க முடிகிறது.

சங்ககால சமுதாயமானது காதலுக்கும் வீரத்துக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்த ஒரு சமுதாயமாக விளங்கிய தனாலேயே இக்காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களும் காதலையும் வீரத்தையும் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களாக தோன்றின. பாட்டும் தொகையும் இக்கால மக்களின் வாழ்வியலைப் புலப்படுத்தும் சீரிய இலக்கிய நூல்களாகும். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஊங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய தொகை நூல்கள் காதலையும் பதிற்றுப்பத்து, ஐவ்வுந்தி

பரிபாடல், புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்கள் வீரத்தையும் பாடின. அவ்வாறே ஆற்றுப்படை நூல்களும், மதுரைக் காஞ்சியும் மன்னர்களின் கொடைத் தன்மையினையும் வீரத்தையும் பாட முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகியன காதலைப் பாடின. இவ்வாறு சங்ககால மக்களின் அக வாழ்வையும், புறவாழ்வையும் அக்காலத்திலே தோன்றிய இலக்கியங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. அவ்வாறே இதனையடுத்து வருகின்ற காலகட்டத்தை நோக்கின் அங்கு 'அறம்' முன்னிலை வகிப்பதை உணர முடியும். சங்ககாலம் எவ்வாறு காதலுக்கும் வீரத்துக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்த காலமாக விளங்கியதோ அவ்வாறே இதனையடுத்து வருகின்ற சங்கமருவிய காலம் 'அறம்' என்ற கருத்துநிலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த காலமாகத் திகழ்கிறது. எனவேதான், இக்காலத்தில் திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக் கடிக்கை, பழமொழி நானூறு, ஆசாரக் கோவை முதலான அற இலக்கியங்கள் அதிகமதிகம் தோற்றம் பெற்றன. இக்காலகட்டத்தையடுத்து வருகின்ற பல்லவர் காலம் 'பக்தி' என்ற கருத்துநிலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த காலமாக விளங்கியதால் இக்காலம் முழுதும் பக்தி பேசப்படவும் பக்தி இலக்கியங்கள் தோன்றவும் காரணமாக அமைந்தன.

அறிந்த கருத்துக்களையும் உணர்ந்த உணர்ச்சிகளையும் பிறருக்கு எடுத்துக் கூற உதவுகின்ற ஒரு கருவி மொழியாகும். அம்மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களது கொள்கைகளையும் குறிக்கோள்களையும் எடுத்தியம்புவது இலக்கியமாகும்.

இவற்றினை வைத்து நோக்கும்போது 'இலக்கியம்' என்பது ஒரு காலத்தின், ஒரு சமுதாயத்தின் 'நிலைக்கண்ணாடி' என்ற உண்மை புரியவரும். இதனாலேயே "இலக்கியம் வாழ்க்கையின் எதிரொலிகள், சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் மைல் கற்கள், மனித இலட்சியத்தின் உயிர்நாடி" என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

பண்டைக்காலத்திலோ தமிழரிடமிருந்து 'இலக்கியம்' என்ற சொல்லை அதன் கருத்துநிலையில் பயன்படுத்தவில்லை. கவிதையே இலக்கியமாக கருதப்பட்ட காலமது. பாட்டு, பா, செய்யுள், யாப்பு, தூக்கு என்பன தொல்காப்பியத்தில் இலக்கியத்துக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பெயர்களாகும். செய்யுள் களைத் தன்னகத்தே கொண்ட இலக்கிய வடிவத்தை நூல், பனுவல் எனும் சொற்களால் குறிப்பிட்டனர். அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட 'ஈரடி இருநூறு' என்னும் நீதிநூல் இலக்கியம் பற்றி,

"இலக்கியம் என்ப இயழ்புக நீதி

இலக்காக இன்பந் தரின"

எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு உரையெழுதிய இளவழகனார், “நூல்களால் கூறப்படும் உறுதிப்பொருள்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம் என்பவற்றை இலக்காகக் கொண்டு எதையும் மெய்ப்பாடு என்னும் சுவையின்பம் பயக்கக் கூறுவது இலக்கியம்” என விளக்குகிறார். இதனடிப்படையில் நோக்கும்போது ‘இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்வின் பொருளாகக் கொண்டு படிப்பவரின் சிந்தனைக்கும் உணர்வுக்கும் விருந்தாக அமைவது. மனித மொழியால் ஆக்கப்படுவது. ஒரு வடிவத்தை உடையது. கற்பவருடைய உள்ளத்தில் எழுச்சியையும் மலர்ச்சியையும் உணர்ப்பதற்கும் ஆற்றல் உள்ளது. மகிழ்விப்பதோடு அறிவுறுத்துவதாகவும் அமைவது’ என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

பண்டைய காலங்களில் இலக்கியமானது செய்யுள் வடிவிலேயே பயிலப்பட்டு வந்தது. செய்யுள் வடிவத்திலிருந்து இலக்கிய வடிவம் புதியதொரு பரிணாமத்தைப் பெற்றது. சங்கமருவிய காலத்திலேயேயாகும். சங்கமருவிய காலத்திலே தோன்றியதாகக் கருதப்படும் சிலப்பதிகாரத்தின் சில பகுதிகள் உரைநடை வடிவத்திலே அமைந்திருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனாலேயே இது ‘உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்’ என வழங்கப்படுகிறது. சங்கமருவிய காலத்திலே தோன்றிய உரைநடை இலக்கிய வடிவமானது பல்வகாலத்திலும் சோழர்காலத்திலும் பலவித வளர்ச்சிப் படிகளைத்தாண்டி இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இன்றைய இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் உச்ச நிலையை அடைந்து செய்யுள் இலக்கியம் என்ற ஒன்று தற்போது எங்கே இருக்கின்றது எனக் கேட்குமளவுக்கு

வெற்றிப்படிகளை எட்டியிருப்பது அதன் சாதனை என்றே கூறவேண்டும். ஐரோப்பியர் காலத்தில் ஐரோப்பாவிலிருந்து இறக்குமதியான சிறுகதை, நாவல் என்ற உரைநடை இலக்கிய வடிவமும் இதற்கு ஒரு காரணம் என்றே குறிப்பிட வேண்டும். இதன் அடுத்த கட்டமாகவே யாப்பமைதி பேணி வந்த கவிதை வடிவமும் வசனகவிதையாகவும் புதுக்கவிதை என்ற பெயரில் உரைநடைக் கவிதையாகவும் வரத் தலைப்பட்டது. இவ்வாறு பண்டைய இலக்கிய வடிவமான செய்யுள் வடிவம் காலப்போக்கில் மறைந்து உரைநடை இலக்கிய வடிவமாக இன்று நம்முள் பரிணமிக்கிறது.

இவையெல்லாவற்றையும் தாண்டி இன்று உலகையே ஆட்டிப் படைக்கும் இலக்கிய வடிவமாக ‘சினிமா இலக்கியம்’ தலையெடுத்துள்ளது. அன்றைய மக்களினது வாழ்வியலை எவ்வாறு செய்யுள் இலக்கியம் படம் பிடித்துக் காட்டியதோ அவ்வாறே இன்றைய மக்களினது வாழ்வியலை சிறுகதை, நாவல் முதலிய உரைநடை இலக்கிய வடிவங்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இவையெல்லா வற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தார் போன்று மக்களின் முழு வாழ்வியலையும் படம்பிடித்தே காட்டுகின்ற ஒரு தலைசிறந்த நவீன இலக்கியமாக சினிமா இலக்கியம் தலையெடுத்துள்ளது. சங்க காலக் காதலும் வீரமும், சங்கமருவிய கால அறமும் பல்வகால பக்தியும், சோழர்கால செழிப்பும் வளமும், நாயக்கர்கால விரக்தியுமாக அனைத்தும் இச்சினிமா இலக்கியத்தில் பிரதிபலிக்கப்படுகிறது. செய்யுள், உரைநடை இலக்கியவடிவங்கள் யாவும் மக்கள் படித்து இன்புற்று பயன்பெறத்தக்க வகையில் அமைந்தவை. ஆனால் சினிமா இலக்கியமோ பார்த்து இன்புற்று பயன் பெறத் தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது. எப்படியிருப்பினும் சினிமாவும் இன்றைய உலகில் ஓர் இலக்கிய வடிவமே. ஏனெனில், அதுவும் மனித வாழ்வியலை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

காலத்துக்குக் காலம் இலக்கிய வடிவங்கள் மாறலாம். ஆனால் ‘இலக்கியம்’ என்ற கருத்து நிலையில் அதன் பொருள் நிலையில் எத்தகைய மாற்றமும் வரக் கூடாது அது செய்யுள் வடிவமாக இருந்தாலும் சரி, உரைநடை வடிவமாக இருந்தாலும் சரி, சினிமா இலக்கியமாக இருந்தாலும் சரி. ‘இலக்கியம்’ என்ற கருத்து நிலையில் இவை யாவும் ஒன்றே. ‘இலக்கியம்’ என்றால் என்ன என்பதற்கு மேலைத்தேய அறிஞர்கள் கூட சில வரைவிலக்கணங்களை முன் வைத்துள்ளனர். இவையாவும் இலக்கியத்தின் பொருள் நிலையை எந்தளவுக்கு புலப்படுத்துகின்றன என்ற வினா எம் முன் எழுகிறது. □□□

ஜீவந்தி சந்தா விபரம்

தனிபிரதி - 60/= ஆண்டுச்சந்தா - 1000/= வெளிநாடு - \$ 30 U.S

மணியோடரை அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan
Kalaiahram

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

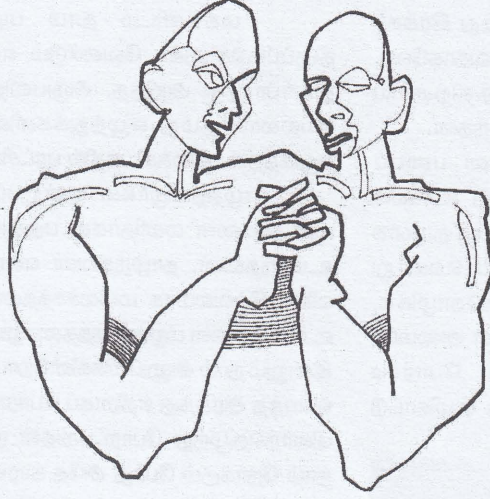
K.Bharaneetharan

Hatton National Bank - Nelliady Branch

A/CNo.118-00-02-0945701-1

சமூக சமத்துவம் மலர உழைத்து வந்த உதயதாரகை கே.டானியல்

எஸ். சந்திரபோஸ்

பேச்சு, எழுத்து, செயல் இம்மூன்றையுமே சமூகநீதி, சமூக சமத்துவம், சுரண்டலற்ற ஆட்சிமுறை நம்தாயகத்தில் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற அர்ப்பணிப்புடன் பயன்படுத்தியவர் தோழர் கே.டானியல்.

ஒரு பொதுவுடைமைவாதி, சமூக சமத்துவப் போராளி, ஒரு இலக்கியவாதி என ஒன்றிணைந்த பலதளங்களில் நின்று பணியாற்றிய தோழர்.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் டானியல் அவர்களுக்கென்று சிறப்பான ஓர் இடமுண்டு. இதனால்தான் அவர் வாழ்ந்தகாலத்திலும், மறைந்து விட்ட பின்பும் அதிகம் விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகிப் பேசப்படும் ஒரு வராகக் காணப்படுகின்றார்.

இலக்கியம் என்பது 'காலத்தின் கண்ணாடி' எனப்பல இலக்கிய விமர்சகர்கள், திறனாய்வாளர்கள் கூறுவார்கள். உள்ளதை உள்ளவாறு கூறிவிடுவது இலக்கியமாகிவிடுமா? அதுவெறும் 'தகவல்' ஆகிவிடாதா என எதிர்வாதம் ஜீவநதி

புரிவோரும் உண்டு. ஆயினும் இலக்கியத்திற்கு ஓர் இலக்கு இருக்கவேண்டும், கருத்தாழமும் கலை அழகுடனும் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கச் செய்யவேண்டும் என்பதனை மறுப்போர் எவரும் இல்.

தோழர் கே.டானியலைப் பொறுத்தவரை தம்மை ஓர் எழுத்தாளனாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காகவோ, தமது வித்துவத்தைப் பறைசாற்றவோ, வாசகரைக் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்க வைத்து திருப்திப்படுத்துவதற்காகவோ, வார்த்தை ஜாலம் புரிந்து வாசகர்களை வசீகரிக்கவோ, விளங்காமல் எழுதி தன்னை ஓர் எழுத்துலக 'பிரமாவாகவோ' காட்டிக்கொள்ள முயன்றவர் அல்லர்.

படைப்பாளிக்கு ஒருசமூகப் பொறுப்புண்டு என்பதையும், படைப்புக்களுக்கு ஓர் இலக்கும், பயன்பாடும் உள்ளது, சமூகக்கட்டமைப்பு உள்ளது என்பதனையும், உணர்ந்து, மாக்ஸிய சிந்தனைகளை உள்வாங்கி எழுதியவர் கே.டானியல்.

ஒரு சமுதாய உண்மைகளை உள்ளது உள்ளபடியே எடுத்துக்காட்டுவது, அதன் நியாய அநீதிகளை வெளிக்கொண்டு வருவது, முரண்பாடுகள், சிக்கல்களைக் களைந்து சமூக மேம்பாட்டிற்கும், வளர்ச்சிக்கும் எடுத்துச் செல்வது, இதன்மூலம் சமூகமாற்றத்திற்கும், புதிய சமுதாயப் பேரெழுச்சிக்கும் வழி அமைக்க கருத்தாழத்துடனும், கலை அழகுடனும் படைக்கப்படுவது 'யதார்த்த இலக்கியமாகும்'. இந்த

இலக்கணத்திற்கு அமைவாகவே கே.டானியலின் சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், நாவல்கள் அமைந்துள்ளன.

தோழர் கே.டானியனுக்கு முன்பும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட கதை மாந்தர்களைக் கொண்ட படைப்புக்கள் நம்தாயகத்தில் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் அவை அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்களைப்பார்த்து இரக்கப் படுவதாகவோ, அனுதாபப்படுவதாகவோ, படைக்கப்பட்ட பரிதாபத்திற்குரிய இலக்கியங்களாகவே அமைந்தன.

ஆனால் டானியலின் படைப்புக்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு உரிமை மறுக்கப்பட்டோரின் உரிமைக்குரலாக மட்டுமன்றி விடுதலையை வென்று எடுக்க, அநீதிகளை அழித்தொழிக்க, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை அமைப்புரீதியாக ஒன்றிணைந்து போராடி சமூகமாற்றத்தை ஏற்படுத்த வழிகாட்டுகின்றன.

கே.டானியலின் சிறுகதைகளோ, குறுநாவல்களோ, நாவல்களோ வெறும் கற்பனை நிகழ்வுகளையோ, கற்பனைப்பாத்திரங்களையோ, அல்லது அமானுஷ்யப்பாத்திரங்களையோ கொண்டே எழுதப்பட்டதல்ல. தாய் மண்ணில் வாழ்ந்த, வாழும் மண்ணின் மைந்தர்களின் இன்பம், துன்பம், அவலம், அடக்குமுறை போன்ற வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை சித்தரிப்பதாகவே அமைந்துள்ளன. ஜீவநதி

இதனால் இவரது படைப்புக்கள் உயிர்த்துடிப்புள்ள மக்கள் இலக்கியமாக இன்றும் என்றும் நின்று நிலவும். இலக்கியமாக மட்டுமன்றி ஈழத்தமிழ் மக்களின் ஒரு காலகட்டத்தின் சமூகவரலாற்று ஆவணமாகவும் திகழும்.

கே.டானியலின் ஆக்கங்களாக டானியல் சிறுகதைகள், போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர், பஞ்சமர், கோவிந்தன், அடிமைகள், கானல், பஞ்சகோணங்கள், தண்ணீர், குறுநாவல்களான முருங்கையிலைக்கஞ்சி, மையக்குறி, இருளின் கதிர்கள் ஆகியவை அமைகின்றன.

மக்களிடம் தாம் படித்தவற்றை, மக்களிடம் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய டானியல், தான்பார்த்து அறிந்த, அநுபவித்த இன்பம் துன்பங்களை யெல்லாம் தமது எழுத்துக்களில் பதிவு செய்ததன் மூலம், சமூகத்தில், இலக்கியத்தில் புரட்சிக்கனலை மூட்டிவிட்டார்.

ஈழத்தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு ஒற்றுமையாக வாழாது மனிதர்களை மனிதர்கள் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாவண்ணம் உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் எனப்பாகுபடுத்தி மிருகங்களை விடக் கேவலமாக மிஸேச்சத்தனமாக நடத்தியதோடு, மனித உரிமைகளை மறுதலித்ததனாலும், அவற்றின் விளைவுகளை இன்றும் நாம் அனுபவிக்கின்றோம். இன்று பேரினவாத சிங்களப் பௌத்த அரசுக்கு எதிராகப் போராட ஒட்டுமொத்த தமிழினமும் கிளர்ந்தெழுந்து போரட்டங்கள் நடத்தியதன் காரணங்களை நாம் நோக்கும் போது அதே காரணங்களே ஈழத்தமிழர்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதிமக்கள் தம்மை அடக்கி ஒடுக்கி உரிமைகளை மறுத்த தமிழர்களில் பெரும்பான்மை சாதி வெறியர்களுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட போராட்டங்களுக்கும் காரணமானது. பொது இடங்களில் சமத்துவம், ஆலயவழிபாட்டுச் சுதந்திரம், கல்வியில் சமவாய்ப்பு, குடியிருப்புக்களும் குடியேற்றங்களும், பொதுநீர்நிலைகள், கிணறுகளில் நீர் பயன்பாட்டிற்குத்தடை, தொழிற் பெயாச்சிக்குத் தடை, பரம்பரை அடிமை - குடிசைத்தொழில் செய்ய நிர்ப்பந்தம், சமத்துவமாக ஆடை அணிகள் அணியத்தடை போன்றவை காரணிகளாக அமைந்தன.

இந்த அடக்குமுறைகளுக்கெதிராக இலக்கியப் போராளியாக மட்டும் நின்று விடாது கே.டானியல் அவர்கள் அரசியல் போராளியாகவும் இயங்கினார். "தியாகங்களுக்கு சாத, விட்டுக்கொடாத போராட்டம் ஒன்றே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கக்கூடியது". உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்கள் மட்டும் ஒன்றிணைந்து போராடுவதால் மட்டும் இப்போராட்டம் வெற்றியடைந்து விடமுடியாது. முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சமத்துவசமுதாயமாகத் தமிழ் சமூகம் மாறவேண்டும் என்ற நல்லிதயம் கொண்ட சகல மக்களையும் ஒன்றிணைப்பதன் மூலமே எமது போராட்டத்தை வெற்றிப்பாதையில் இட்டுச் செல்லமுடியும் என டானியல் முழுமையாக நம்பிக்கை வைத்துச் செயற்பட்டார்.

சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும், சாத்வீகப் போராட்டங்கள், தீவிரவாதப் போராட்டங்களும் சமூகக்

குறைபாடுகளை பெரிதும் களைந்து பொது இடங்களில் சமத்துவம் ஏற்பட வழி வகுத்துள்ளன. ஆயினும் இன்னமும் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் பாரபட்சம் நிலவுகின்றது. இந்து மதவழிபாட்டுத் தலத்தில் இறைவன் சந்நிதானத்திலேயே சாதியம் கட்டிக் காக்கப்படுகின்றது. இத்தனை இன்னல் களை அழிவுகளை ஈழத் தமிழினம் கண்டு புலம்பெயர்ந்து அகதி வாழ்வு நிலையிலும் மனமாற நிலையில் மௌடீகங்களாக வாழ்கின்றனர். காதல், மணவினை என்று வரும்போது சாதியமே மேலோங்கி நிற்கின்றது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வெளிவரும் தமிழ் ஊடகங்கள் சிலவற்றில் மணமக்கள் தகுதியாக சாதியே முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றது. இந்த வியாதி தமிழ் மக்களை விட்டு என்று மறையுமோ?

இதில் இன்னுமோர் வேடிக்கை என்னவெனில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகள் ஒரு வெள்ளை இனத்தவரையோ, கறுத்த இனத்தவரையோ, அல்லது உலகிலுள்ள வேற்று இன, மத, மொழி பேசுபவர்களையோ காதலித்து திருமணம் செய்வதை ஏற்றுக்கொண்டு பெருமை கொள்ளும் தமிழினம், சொந்தச் சகோதர தமிழர்கள் பிள்ளைகளை தம்பிள்ளைகள் காதலிப்பதையோ, திருமணம் செய்வதையோ ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கும் மடமையை என்னவென்று சொல்வது.

இந்த கருவை மையமாகக் கொண்டு டானியல் அவர்கள் 'முருங்கையிலைக்கஞ்சி' என்ற குறுநாவலைப் படைத்துள்ளார். அக்குறுநாவலில் உயர் சாதி வேளாளனாகக் காட்டப்பட்ட கதாநாயகன் கொழும்பில் சிங்களப் பெண்ணைக் காதலித்து திருமணம் செய்ததனை ஏற்றுக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மகளையும் மருமகனையும் பார்க்கப்பறப்படும் தந்தை, கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம், புளூக் கொடியல், பனங்கட்டி, நல்லெண்ணெய், முருங்கைக்காய், இராசவள்ளிக் கிழங்கு சகிதம் கொழும்பு சென்று கொண்டாடி இருந்த போதும், சிங்கள மருமகள் ஒரு ஜீவந்தி

அசம்பாவிதத்தில் இறந்து விட அவர் மகன் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்து காங்கேசன் சீமேந்துத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் தன்னுடன் வேலை செய்த ஒரு தாழ்ந்த சாதி என்று தமிழ் சமூகம்கருதும் தமிழ்ப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டான் என அறிந்தவேளை அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது மகன் இறந்து விட்டான் என இறுதிக்கடன் கழிக்கும் வகையில் முருங்கையிலைக்கஞ்சி காய்ச்சி, உரிமைக் கஞ்சி குடிக்கின்றார். இத்தகைய தந்தையரும், தாய்களும் இன்றும் இருக்கின்றார்கள் என்பதுதான் வேதனைக்குரிய விடயம், இதனை இனிவரும் இளம் சமுதாயம் மாற்றவேண்டும்.

கே.டானியலின் சிறுகதைகளேனா குறுநாவல்களேனா, நாவல்களேனா கவறும் கற்பனை நிகழ்வுகளையோ, கற்பனைப் பாத்திரங்களையோ, அல்லது அமரணுஷயப் பாத்திரங்களையோ ககாண்டு எழுதப்பட்டதல்ல. தூய் மண்ணில் வாழ்ந்து, வாழும் மண்ணின் மைந்துக் களின் கூன்பம், துன்பம், அவலைம் அடக்கு முறை போன்ற வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை சித்திரிப்பதாகவே அமைந்துள்ளன.

கே.டானியல் சமூகமாற்றத்திற்காகவும், அடக்கி ஒடுக்கும் முறைகளுக்கெதிராகவும், சாதியத்திற்காகவும் மட்டும் எழுதியவர் அல்லர். நகர நிர்வாகம் நத்தை வேகத்தில் நகர்வதனையும், ஆளும் வர்க்கத்தின் அசண்டையினங்கள், ஊழல்கள் என்பவற்றையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியதுடன், அவற்றைக் களைவதற்கான பணிகளும் பங்கும் மக்களுக்கு உண்டு என தமது எழுத்துக்களில் பதிவுசெய்தார். இதனை வெளிக் கொணர்ந்த அவரது குறுநாவல் 'மையக்குறி' ஆகும்.

இதே போன்றதொரு படைப்பான கே.டானியலின் 'இருளின் கதிர்' என்ற குறுநாவல், சந்தர்ப்ப வசத்தால் பாலியல் தொழிலாளியான ஒரு பெண்ணின் கதை ஆகும். சாக்கடையான அவள் வாழ்வு சந்தன மல்லிகை வாடை என்றல்லவா அவளிடம் படையெடுத்த இளவுகளும் பெரிசுகளும் சொக்கபுரி சுகம் அனுபவித்தன. ஆண்களால் அவள் அழிந்தாளா? அல்லது அவளை நாடிச்சென்ற அத்தனை ஆண்களுக்கும் அவள் வாழ்வு வடிவாக அமைந்து அழிந்ததா?

தன்வயிற்றுக்காக, தன்னை நம்பிய வயிற்றுக்காக சுயம்கொண்டு பிழைக்க வேண்டிய எதார்த்தநிலை வாழ்வு அவள் வாழ்வு! இதனை படம் பிடித்துக்காட்டும் டானியல், "ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாண எல்லையோடு வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் ஒருத்தியின் கதை இது. சமூகத்தில் சாக்கடையாகக் கருதப்பட்ட அவளின் இருள் மயமான வாழ்வுக்கு நடுவே

இருந்து தோன்றிய நெஞ்சக் கதிரகளை முதன்மைப்படுத்துவதே இந்தக்கருவூலமாகும். படித்துப்பாடங்கள். முடிவில் அந்தக்கதிர்கள் உங்கள் நெஞ்சங்களையும் ஊடுருவவில்லை என்றால் அதற்குப் பொறுப்பாளி அந்தப் பெண் அல்ல. நான் தான். எனது பேனாதான். அந்த சித்திரிப்புத் தவறுதான்” என்று கூறுகின்றார். இக்கூற்று அம்மாபெரும் எழுத்தாளனின் தன்னடக்கத்தை காட்டியுள்ளது.

இம் மூன்று குறுநாவல் களையும் ஒரே தொகுப்பாகத் தொகுத்து வராவொல்லை வெளியீடு - 4 ஆக 1984ல் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களும் அவர் மனைவி கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்களும் வெளியிட்டு வைத்தனர். இந்த வெளியீட்டுடன் மட்டும் பேராசிரியர் குடும்பம் நின்று விடவில்லை. ஜப்பானிய பல்கலைக்கழகத்திலும் கே.டானியலின் படைப்புக்களை மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதிலும், ஆய்வுக்குட்படுத்துவதிலும் பெரிதும் முன்னின்று உழைத்தனர்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் கே.டானியல் பற்றிக்குறிப்பிடும் மிடத்து “சமூகத்தின் அடிநிலையில் இருந்து மேல்நோக்கிப் பார்த்தார். அதனால் மேலே இருந்தவர்களிடம் மற்றவர்கள் காணாதவற்றையும், கண்டு தமது படைப்புக்களில் காட்ட விரும்பாததையும் அவர் தமது இலக்கியங்களில் ஒழிவு மறைவின்றிச் சொல்லியிருப்பது தான் கடுமையான விமர்சனங்களை இவர் எதிர்நோக்கக் காரணம்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

எழுத்தாளர் தெனியான் அவர்கள் கே.டானியல் அவர்களின் எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறிய இடத்தில், “பாலியல் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளை டானியல் அவர்கள் ஒரு பக்கப் பார்வையோடு, அல்லது வஞ்சம் தீர்க்கும் நோக்கில் அணுகி இருக்கிறார் என்பதும் அவர்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளில் ஒன்று. டானியல் அவர்கள் மற்றைய எழுத்தாளர்கள் மறைத்த பல விடயங்களைத் தமது படைப்புக்கள் ஜீவந்தி

மூலம் வெளிக் கொண்டு வந்த ஒருவர். பொய்மையின்றி வாழ்வின் பல கோணங்களை இலக்கியங்களில் சித்திரித்துக் காட்டியவர். பாலியல் என்பது மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று. இந்த அடிப்படைத் தேவைகள் எவ்வாறு நிறைவு செய்யப்பட்டன என்பதையே அவரது படைப்புக்கள் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றன.

டானியலின் படைப்புக்களில் உயர் ஜாதியை சேர்ந்தவர்கள் எனக்கூறிக்கொள்ளும் ஆண்கள் தாழ்த்தப்பட்டசாதி என அவர்களே குறிப்பிடும் பெண்களைத் தமது பாலியல் இச்சைகளுக்கு ஆட்படுத்தினர் எனச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதுபற்றி எந்தப்பிரச்சினையும் எழவில்லை. ஆனால் உயர் ஜாதிபெண்கள் தாழ்ந்த சாதி எனக் குறிப்பிடும் கட்டழகான வாலிபர்களைத் தமது பாலியல் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தினார்கள் எனத்தமது நாவலில் சித்திரிப்பதே சிலருக்கு உறுத்தல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

பாலியல் என்று வரும்போது அது இனம், ஜாதி, மதம், மொழி, வயது அனைத்தையும் கடந்ததாகவும், இன்று ஆண், பெண் என்ற வேறுபாடுகளையும் கடந்து திருப்தி கொள்ளும் உறவாகவும் உள்ளது. சாதியத்தடிப்பும், ஆணாதிக்க மனோபாவமுமே இவ்வாறு டானியலின் படைப்புக்களமேல் குற்றம் சாட்டப்படுகின்றது” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கே.டானியல் ‘பஞ்சகோணங்கள்’ நாவலின் முன்னுரையில், “என்னுடைய பஞ்சமர் நாவல் வரிசையில் ஐந்தாவது படைப்பாக இந்த ‘பஞ்சகோணங்கள்’ பிறந்திருக்கின்றது.

1972ம் ஆண்டில் பஞ்சமர் முதல் தொகுதி வெளிவந்தபோது ‘டானியலின் இலக்கியப் பணியில் இது ஒரு தற்கொலை முயற்சி’ என மெத்தப்படித்தவர்கள் பலர் விமர்சனம் செய்தனர். ஆனால் பின்தள்ளப்பட்ட மக்களும், வஞ்சிக்கப்பட்ட மக்களும், நிதானமான புத்திஜீவிகளும் வரவேற்றனர்” என்று குறிப்பிடும் அவர் மேலும் அம்முன்னுரையில் “என்மீது பழிசூபு த்தும் இலக்கியகாரர்களை நான் ஒன்று கேட்டேயாக வேண்டும், ‘இலங்கையில் உள்ள தமிழர் கோரிக்கைகளுக்கும், இங்கு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரச்சினைகளுக்கும் இருக்கும்

ஒட்டுறவு பற்றிய கணிப்பை எந்த அளவு கோலைக் கொண்டு முடிவெடுத்திருக்கிறீர்கள்? என்பதுதான் நிலம்பறிக்கப்படுகிறது. உயர்கல்வி வசதி மறுக்கப்படுகிறது. தமிழர் உயர் பதவிகள் ஒழிக்கப்படுகின்றன. அடக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்படுகின்றது. தமிழன் தீண்டத்தகாதவன் ஆக்கப்படுகிறான் என்பவை இங்குள்ளவர்களின் கூக்குரலாகும். அரசின் மிலேச்சத்தனத்தை எதிர்த்து அதற்காகவே நாட்டுப் பிரிவினை கோரப்பட்டது. இங்குள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் உயர்சாதியினர் எனத்தமக்குத் தாமே முத்திரை குத்திக் கொண்டவர்களால் இதே ஐந்து மிலேச்சத்தனங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர், எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒடுக்கப்பட்ட தொழிலாளர், விவசாய மக்களின் விடிவுக்காகவும், தாழ்த்தப்பட்டு உரிமை மறுக்கப்பட்ட

மக்களின் ஜனநாயக உரிமைப் போராட்டத்திலும், தமிழ்மக்களின் பிரதேசசுய ஆட்சிக்காகவும் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் யாழ்க்கிளையில் அதன் ஆரம்ப காலம் முதல் இணைந்து வாக்கப் பேதமற்ற வகுப்புவாதமற்ற சமதர்ம இலங்கையை உருவாக்க இலங்கை வாழ்சகல இனமக்களுடனும் இணைந்து தன் வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்து வந்தார். ஆயினும் உலக அரசியல் ஒழுங்கு மாற்றங்களாலும், கம்யூனிச முகாம்களில் ஏற்பட்ட சித்தாந்த முரண்பாடுகளாலும் இலங்கையிலும் கம்யூனிஸ்டுகள் மத்தியில் பிளவுகள் ஏற்பட்டன. அந்த நிலையிலும் மாக்ஸிய சித்தாந்தத்தில் இருந்து இம்மியும் வழுவாது டானியல் தொடர்ந்தும் தம்மை அப்போராட்ட வாழ்வுக்கே அர்ப்பணித்தார். உள்நாட்டிலும் குறுகிய அரசியல் இலாபத்திற்காக சிங்கள கட்சிகளும், தமிழ் கட்சிகளும் இனவாத அரசியலைத் தூண்டி பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறமுயன்றபோது இடது சாரிகளும் தடம் புரண்டனர். ஆனால் பாராளுமன்றப் பாதையைப் புறம் தள்ளி புரட்சிகரப் போராட்டங்கள் மூலம் மாக்ஸிய கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்தி மக்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்த முடியும் எனத் தமது இறுதி மூச்சுவரை தான் கொண்ட இலட்சியத்திற்காக, சமூக சமத்துவம் மலர உழைத்துவந்த உதயதாரகை கே.டானியல் ஆவார். □□

மலைகள்

அவ்வப்போது சீல
செய்திகள் வெளிவரும்
அடுத்த கணமே அவை அடங்கிவிடும்
அடக்கம் செய்தவனின் நறுபோல

அய்விருந்த் நுட்பதரக
பலர் சொல்லக் கேட்டேன்
அதுவும் புறங்கதை ஆய்ற்று

அன்று கூடக் கதைத்தார்கள்
எல்லாம் முடிந்து
வீட்டதென்று

பிறர் கதைகளைக் கேட்டுக்கேட்டே
பலர் மலையாகப் போனார்கள்

கீப்போது புரிகிறதா
எங்கள் உணர்வுகள்
மலைகள்

ஏன் அத்கம் உண்டென்று.

பெரிய ஐங்கரன்

சீல பொழுதுகள் விடிவதேயில்லை!

நாசகர்கள் வந்து
வெட்டப்பட்ட வீரர்களால்
பூப்பறிக்கும் போது,

நீக்ககாலத்து ழுற்றுப் புள்ளிகளும்
எதிர்காலத்து வீனாக்நூல்களும்
வர்கசையாக நீன்று
வீள்பீச்சைக் நூல்களான போது,

வீடு முழுவதும் வெளிகளால் நிறைந்து
பாறைகளுடன் புணரும்
வாசனை வரும் போது

கனவு தொடங்கும் புள்ளிகளை
அந்திரார்ப்பணம் செய்து
வீதிக்நூலும் ஓர் அத்ககாலை
என்னைக் கேட்கிறது.

சீல பொழுதுகள்
ஏன் விடிவதேயில்லை?

வை.சாரங்கன்

உலகம் ஆய்ரம் சொல்லட்டுமே

கம்சத்வனி பாலசுபிரமணியம்

கைக்கடிக்காரம் காலை எட்டுமணியைக் காட்டி நிற்க பல்கலைக்கழக பேருந்தை தவறிவிட்டதனால் சாவகச்சேரியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் தனியார் வண்டியில் ஏறியன் னலோரமாக ஒரு இருக்கையில் அமர்ந்த பின்னரே மூச்சுவாங்கினாள் கலையரசி.

காலைப் பொழுதிற்கே உரிய புத்துணர்ச்சி கண்களில் தெறிக்க, உற்சாகத்துடன் வண்டிக் கண்ணாடி வழியே ஊர்ப்புதினங்களை ரசித்தபடி கைதடி முகாமை வந்தடைந்தபோது! அரக்க பரக்க முண்டியடித்துக் கொண்டு ஒரு கூட்டம் வண்டியில் ஏறியது. மூச்சு வாங்க முடியாதபடி தீப்பெட்டியில் குச்சி அடுக்கியது போல் பயணிகளை அடைத்துவிட்டு வண்டி புறப்பட்டது. சன நெரிசலில் மூச்சு திணற குழந்தையொன்று வீரிட்டபுதுது. பெரியவர்களின் முணுமுணுப்பு ஒருபுறமிருக்க மறுபுறம் இளைஞர் பட்டாளம் சில கூடிநின்றுகொண்டு ஆரவாரம் செய்ய வண்டிக்குள் ஒரு திருவிழா கொண்டாட்டமே நடந்தேறிக்கொண்டிருந்தது.

“மனிசர் பற்ற பாட்டில இவனுக்கள் வேற... அதுசரி... இப்பத்தே இளசுகள் எல்லாம் இப்படித் தான்...” என அலுத்துக் கொண்டாள் கலையரசியின் அருகிலிருந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்.

இந்தக் கூட்ட நெரிசலிலே கைகள் நடுநடுங்க தட்டுத்தடுமாறிக் கொண்டு தவித்த வயதான பெரியவரை யாரும் கண்டபாடில்லை. தன் வயதின் வலியை தாங்க முடியாது திணறிக் கொண்டிருந்த அவரை நோக்கி!

“ஏய் பெரிசு... வீட்டில் சொல்லிட்டு வந்தியா? வயதான காலத்தில வீட்டில் கிடப்பியா... அத விட்டுட்டு உனக்கேன் உந்த வேலை?” என்று வசைப்பாட்டுக்கள் பல அரங்கேற்றப்பட்டன. அவரிற்கு முன் இருக்கையில் இருந்த இளைஞனோ புத்தகத்துள் தலையை புதைத்தவாறு மௌனியாக வீற்றிருந்தான். எல்லோரும் நமக்கென்ன வந்தது என தமது சிந்தையில் மூழ்கி விட்டனர் போலும்.

தள்ளாடியபடி நின்ற கிழவரை பார்த்த கலை அரசிக்கு அதற்கு மேலும் சகிக்க முடியவில்லை. இருக்கையை விட்டெழுந்து அவருடைய கைகளைப் பற்றி தனது இடத்தில் அமர வைத்தாள். அதுதான் தாமதம்! மனநிறைவுடன் நின்று கொண்டிருந்த அவளைநோக்கி பல புகழ்மாலைகள் சரமாரியாக வீசப்பட்டன.

ஜீவநதி

“வந்திற்றா பெரிசா தியாகி மாதிரி. இவ்வளவு பேர் இருக்கேக்க இவளெதுக்கு எழும்போணும்...” என்று ஒரு பெண் கூற

“அதொண்டுமில்லையடி, அங்கால நிக்கிற பெடியனுக்களோட உரசிறதுக்கெண்டே எழும்பி நிக்கிறாள்” “சரியான ஆட்டக்காரியா இருப்பாள் போல கிடக்கு...” என்று அவள் காதுக்குள் ஈட்டி பாய்ச்சி ரசித்தனர்.

அருகில் நின்ற சகமாணவியோ “உனக்கேன் இந்தத் தேவையில்லாத வேல. வேற யாராவது எழும்பி இருப்பினம் தானே. இப்ப பார்...” என ஆறுதல் கூற நினைத்தாள்.

“சீ” என்ன மனிதர்களடா இவர்கள். யாரும் எழும்பாததால் தானே நான் எழும்பினேன். இப்படியே மற்றாக்கள் செய்வினம் எண்டு எல்லோரும் நினைச்சால் யாரு செய்யிறது” என அவள் மனம் துடித்தது. இருப்பினும் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ? என ஒரு நொடி சிந்தித்தாள். அனைவரின் கண்களும், குறிப்பாக பெண்கள் யாவரும் ஒரு குற்றவாளியைப்போல் இவளையே நோக்கினர்.

ஒரு முதியவரிற்கு உதவியது குற்றமா? அல்லது ஒரு பெண்ணாக இருந்து உதவியது குற்றமா? என எண்ணியபடியே தனது தரிப்பில் இறங்கி அன்றைய பொழுதுகளை சோர்வுக் கிரையாக்கினாள்.

வகுப்புகள் முடிந்த பின்னர் மீண்டும் சாவகச்சேரி பேருந்து தரிப்பிடத்தில் நின்று, கூட்ட நெரிசலில் வழமைபோல் வண்டியில் ஏறி ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். அருகில் கைக் குழந்தையுடன் நின்ற பெண்ணைக் கண்டதும் கால்கள் துடித்தன. ஆனால் காலையில் கேட்ட விமர்சனங்கள் நினைவிற்குவர சிறிது தாமதித்தவள், சடாரென எழுந்து “நீங்க இருங்கோ” எனக்கூறி விலகி நின்றாள். தன் நண்பியை நோக்கி “உதவி செய்யாவிட்டால் இரக்கமே இல்லாத பெட்டையாய் இருப்பாள் போல கிடக்கு என்பினம்... உதவினால் அதிகப் பிரசங்கி என்பினம். அவேன்ற கதைய விடு...” என கூறி தனது தரிப்பிடம் வந்ததும் நிமிர்ந்த நடைபுடன் வீடு நோக்கினாள்.

“போற்றுவார் போற்றட்டும் தூற்றுவார் தூற்றட்டும் எவர் வரினும் அஞ்சேன்”

என்ற கண்ணதாசனின் வரிகளை அவளது வீட்டு வானொலி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. □□□

வளரிளமைப் பருவ பெண்பிள்ளைகளை

வழிநடாத்துவது

பெற்றோரின் கடமையாகும்

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

பருவங்களில் இளமைப் பருவம் மிகவும் இனிமையானது. சிறுவர்களாக இருந்தவர்கள் இளமைப் பருவத்தில் நுழையும் பருவமே வளரிளமைப் பருவம். ஆங்கிலத்தில் இதை அடோலசன்ட் என்றும் குறிப்பிடுவார்கள். இளமைக் காலம் என்பது மனித வாழ்வில் மகத்தான மாற்றங்களையும், புதுமைகளையும் உள்ளடக்கிய பருவம். இப்பருவத்தை வாழ்வின் ஆனந்தமான காலமாகக் கொள்ளலாம்.

குழந்தைப் பருவம் என்பது பெற்றோரின் அரவணைப்பில், கண்காணிப்பில், வழிநடத்தலில் கூண்டுப் பறவைக் குஞ்சுகள் போல் பராமரிக்கப்படும் பருவமாகும். வளரிளமைப் பருவம் என்பது இறக்கை முளைத்து பறக்க ஆரம்பிக்கும் பருவம், புத்துணர்வுகளும், துரித உடற்கூற்று மாற்றங்களும் ஏற்படும் இப்பருவம் ஒருவித திகிலும், விறுவிறுப்பும் நிறைந்தது எனலாம். இந்தப் பருவத்தில் தாயின் சிறகுகளிலிருந்து வெளியேறி விலகிச் செல்லவும், பிற புதிய உறவுகளை நாடவும் எத்தனிக்கின்றார்கள். இதுவரை முற்று முழுதாக பெற்றோருடன் மனம் திறந்து பேசி பழகும் நிலையிலிருந்து மாறுபட்டு கூச்சமடைகிறார்கள். அம்மாவின் கூட பல விடயங்களைப் பேச முடியாமல் தயக்கம் கொள்ளும் இப்பருவத்தில், ஆண்களை விட பெண்களே மிகவும் சங்கடத்திற்குள்ளாகிறார்கள். தமது சமவயதை ஒத்தவர்களுடனேயே தயக்கமின்றி சில விடயங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள முடிவதால் புதிய நட்புகளும், உறவுகளும் ஏற்படுகின்றன.

ஜீவந்தி

உடல் ரீதியானதும் உணர்வு ரீதியானதுமான புதிய அனுபவமாற்றங்கள் வளரிளமைப் பருவத்தினரை பீதி கொள்ள வைக்கிறது. இவற்றை யாரிடம் கூறுவது என்று புரியாமல் தயங்கும் இப்பருவத்தில், ஓரளவாவது பாலியல் கல்வி புகட்டல் அவசியம். எமது நாட்டில் பாலியல் கல்வி பாடவிதானத்தில்

போதியளவு சேர்க்கப்படாமையினால் பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் தாய் மாறே இப்பணியினைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். வளரிளமைப் பருவ ஆண்கள் பல விடயங்களை சற்று மூத்த நண்பர்களுடன் பரிமாறிக் கொள்வதனினால் தெளிவு பெறுவது போல பெண்களால் முடிவதில்லை. இதற்கான வாய்ப்பு இளமை வாசலில் மிக அரிதாகவே இருப்பதால் தாயே மகளின் நல்ல நண்பியாக இருந்து வழிநடாத்தி வேண்டும். அத்துடன்

சில விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தவும் வேண்டும்.

எதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறப்பதும் வளரிளமைப் பருவத்தில்தான். உடலில் சுரக்கும் புதிய பாலியல் ஓமோன்களின் உந்துதலாலும், உடற்கூற்றில் ஏற்படும் புதுமை மிக்க மாற்றங்களாலும் குழப்பமடையும் போது வழிநடாத்தல் என்பது அவசியமான ஒன்றாகும். இந்தப் பருவத்தில் தவறுகள் புரிய தூண்டப்படவும், பிறரால் அறிந்தும் அறியாமலும் பாதிப்படையும் வாய்ப்புகளும் மிகவும் அதிகமாக உள்ளன. எமது சமூக கட்டமைப்பில் பெண்களே அதிகம் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதால் தாய் தனது கட்டிளமைப் பருவ பெண் குழந்தைகளோடு மனம் விட்டு உரையாடி அவர்களைப் பேணிக் காக்கும் முகமாக நல்லவற்றை எடுத்துச் சொல்லி ஏற்படக் கூடிய தீமைகளை இனம் காட்டி, அவற்றிலிருந்து எவ்வாறு பாதுகாப்புடன் வாழ வேண்டுமென்பதை தெளிவுபடுத்திக் கூறலாம்.

இளங்கன்று பயமறியாது என்பார்கள். போதிய மனமுதிர்ச்சியும் அனுபவமும் இன்மையால் வரப்போகும் பின்விளைவுகளையும் அதன் பாதகமான தாக்கங்களையும் அறிந்து கொள்ளாமல் சில சமயங்களில் கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்ளும் வயது இது.

இந்த வயதில் சாதாரண தர, உயர்தர வகுப்புகளில் உடற்கூற்று உடற் தொழில் பற்றி படிப்பார்கள் எனினும், வெறும் பாடவிதான அம்சங்களுக்கு அப்பால் சமூக ரீதியிலான தாற்பரியங்கள் விளக்கப்படுவதில்லை. இதனால் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் அம்சங்களை இவர்களில் பலர் அறிந்திருப்பதில்லை.

உடல், உள மாற்றங்களும் புற ஈர்ப்பு உந்துதல்களும் பதற்றத்தையும், மனச் சலனத்தையும் ஏற்படுத்துவதால், வயதுக்கேயுரிய முக்கியமான கல்விச் செயற்பாடு பற்றி அறியும் ஆதங்கமும் மேலோங்கி நிற்கும். இதனால் ஏற்படும் சிக்கல்களினால் சிலவேளை அவர்களது வளமான எதிர்கால இலட்சியங்கள், சுபீட்சங்களும் தகர்ந்து போகக் கூடும்.

எனவே, வளரிளமைப் பருவ பெண்பிள்ளைகளின் தாய்மார் அவர்களுடன் கூட அமர்ந்து தினமும் சிறிது நேரமாவது கலந்துரையாட வேண்டும். இவ்வேளைகளில் நல்லது கெட்டவற்றை எடுத்துச் சொல்வதுடன் அவர்களது சந்தேகங்களையும் நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும். அங்க வளர்ச்சி மாற்றங்கள், மாதவிடாய், உடற் தொழிற்பாடு, திருமணத்திற்கு முந்திய கட்டுப்பாடு, அவதானம் என்பவை பற்றி உரையாட வேண்டும். இன்றைய நவீன உலகில் குடும்ப திட்ட அம்சங்களைக் கூட

இவர்களிடம் மூடிமறைக்க வேண்டியதில்லை. எனினும் இவை தவறான போக்கிற்கு இடமளிக்காது கண்காணித்தால் சரி. இது தவிர பாலியல் அத்துமீறல்கள், துஷ்பிரயோகங்கள், இவற்றினால் ஏற்படும் தாக்கங்கள் பற்றியும் பிள்ளைகள் அறிந்திருப்பது நல்லது. தனிமையாக இருப்பதை எப்போதும் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும், தனி ஒருவருடன் மூன்றாம்நபர் இல்லாத போது நெருங்கிப் பழகுவதையும், நெடுநேரம் இருப்பதையும் தவிர்த்துக் கொள்ள ஆலோசனை கூறலாம்.

வளரிளமைப் பருவம் என்பது சூறக்கை முகைத்து பறக்க ஆரம்பிக்கும் பருவம், புத்துணர்வுகளும், துரித உடற்கூற்று மாற்றங்களும் ஏற்படும் சூப்பருவம் ஒருவித திகிலும், விறு விறுப்புப் டுறைந்தது எனலாம்.

அறிவியல் தொழில்நுட்பம் துரித வளர்ச்சியடைந்து வரும் இன்றைய காலகட்டத்தில் கையடக்க தொலைபேசி, கணினி, தொலைக்காட்சி, இணையத்தளங்கள் என பல சாதனங்களை புதிய தலைமுறையினர் பாவிக்காமல் இருத்தல் என்பது அசாத்தியமே. எனினும் இவற்றை மட்டும் அறிவியல் தேடல்களுக்காக பயன்படுத்த ஆலோசனை கூறலாம்.

பொழுது போக்கு அம்சங்களை முற்றுமுமுதாக புறம் தள்ளாத அதேவேளை, இச்சாதனங்களை தப்பான செயற்பாடுகளுக்கு பயன்படுத்தாமலிருப்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டியது காலத்தின் தேவை.

அடுத்து பெண்பிள்ளைகள் அணியும் ஆடைகளிலும் தாய்மார் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆண்களைத் தூண்டும் வகையான ஆடைகளைத் தவிர்க்கலாம். இதற்கான ஆலோசனைகளை இங்கிதமாக, நட்புரிமையுடன் கூறலாம். எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் விதிப்பதையோ தாய்மார் தவிர்க்க வேண்டும். பிள்ளைகள் சிலவேளை கட்டுப்பாடுகளை மீறி செயற்படும்போது அவர்களைத் தண்டிப்பதை விடுத்து அன்பாக எடுத்துச் சொல்லி சிறிது கண்டித்து வைத்தல் உசிதமானது. முரண்படும் வேகம் கொண்ட வளரிளமைப் பருவத்தினருடன் உடன்பட்டு நின்று அவர்கள் மனதை நல்ல திசையில் திருப்புவோம்.□□□

நூல் - அவல அடைகாப்பு
ஆசிரியர் - கமல சுதர்சன்
வேளியீடு - அம்பிகை
விலை - 120/=

பாணீ போறணை

கே.ஆர்.கேவி

தினசரி உப்புநீரையே உறிஞ்சி, உப்புக்காற்றையே சுவாசித்ததாலோ என்னவோ... சீரான வளர்ச்சி குன்றி குறண்டிப்போன புவரசு மரங்கள்... தனக்குள்தானே வெந்து வெதும்பிப்போன ஒரு அபலையின் தோற்றம். அந்தப்புவரசு மரங்களில்... உடல்முழுவதும் அனுபவக் கண்டல்கள்... கடற்கரைக்கும் பிரதான வீதிக்கும் இடைப்பட்ட மேட்டுநிலத்தில் கடற்கரையை அண்மித்து குறண்டிப்போன அந்தப்புவரசுமரங்கள் வரிசையாக நிற்கின்றன.

பொருத்தமற்ற சுவாத்தியத்தினால் அந்தப் புவரசுமரங்கள் குறண்டிப்போனாலும்... அந்தப் புவரசுமரங்கள் மேலால் அடர்த்தியான... பூவரசும் பூக்கள்... குறண்டிப்போன உடலுக்குள்ளும்... இயல்பான உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகள்...

புத்தளம், கடற்கரை.

ஆரவாரித்தெழும்புகின்ற பெரும் அலைகளின்றி சிறிய அலைகளோடு அமைதியாகக் காட்சி தரும் கடற்பரப்பு... வரிசையாக நிற்கும் குறண்டல் புவரசுமரங்கள்... சீரான இடைவெளிகள் உடன் கோட்டித்தது போல வரிசையாக நிற்கும் அந்தக் குறண்டல் புவரசுமரங்களின் கீழ் சீமேந்தினால் கட்டப்பட்ட ஆசனங்கள்... தற்காலிக மாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறியதொரு இறங்கு துறை... இந்த இறங்கு துறையை அண்மித்து சிறியதொரு ஐஸ்கிரீம் கடை. புத்தளம் கடற்கரை பற்றி இவ்வளவுதான் கூறலாம்.

இந்தக் கடற்கரையில் நின்று மேற்கு நோக்கிப் பார்த்தால் சீனநாட்டரசினால் நிர்மாணிக்கப்படும் நுரைச்சோலை அனல்மின் நிலையக் கோபுரம் மங்கலாக ஆனால் இனாங் காணக்கூடியளவிற்குத் தெரியும். இந்த நுரைச்சோலை அனல்மின் நிலையத்தைப் பார்ப்பவர்களில் ஒரு சாரார் அதன் பிரமாண்டத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்கின்றனர். இன்னும் சிலர் சீனா நாட்டரசின் அரசியல் கபடத்தனமென்றும் பேசிக் கொள்கின்றனர்.

புத்தளம் கடற்கரையோடு அமைந்திருக்கும் பிரதானவீதியில் புத்தளம் நகரத்தின் நுழைவாயிலில் ஒரு முச்சந்தி. மன்னார் பிரதானவீதி வந்து புத்தளம் பிரதான வீதியோடிணையும் முச்சந்தியிது. சந்தியின் ஒருபுறம் மீன்சந்தையும் மற்றைய இருபுறங்களும்

கடைத்தொகுதிகளும் அமைந்துள்ளன. மூவின் மக்களும் வாழ்கின்ற சிறியதொரு நகரம். புத்தளம் பிரதானவீதியோடு வந்திணையும் மன்னார் வீதியில் கல்லெறி தூரம் வரை நடந்து இடதுபக்கமுள்ள குறுக்கு வீதியில் இறங்கி நடந்தால் கடற்கரையை வந்தடையலாம்.

புத்தளம் நகரப்பகுதியிலும் நகரத்தை யண்டிய பகுதிகளிலும் வசிப்பவர்களுக்கு இந்தக் குறுக்கு வீதியும் இந்தக்கடற்கரையும் மிகவும் பழக்கப்பட்ட இடம் மட்டுமல்ல, மிகப் பிரபலமான இடமென்று கூடக் கூறலாம்.

தினசரி அதிகாலை ஐந்து, ஐந்தரை மணி தொடக்கம் ஏறத்தாழ காலை ஒன்பது மணிவரை இந்தக்குறுக்கு வீதியும் கடற்கரையும் கலைப்பாகவே இருக்கும். இரவு கடற்பொழிலுக்குச் செல்லும் மீனவர்கள் அதிகாலையில் இந்த இடத்தில்தான் வந்து சேர்வார்கள்.

வீதியின் வலதுபக்கக்கரையோடு வரிசையாக மீன்வியாபாரிகள் இருப்பார்கள். இவர்களைத் தொடர்ந்து மீன்வெட்டிக் கொடுப்பவர்கள் இருப்பார்கள். இடதுபக்கக்கரையோடு மரக்கறி வியாபாரிகளும்... நடமாடும் தேநீர்க்கடை வியாபாரிகளும் நிற்பார்கள்.

மூவினமக்களும் நிறைந்து போய் நிற்பார்கள்.

மீனவனின் வலைக்குள் சிக்கி தனது இயல்பான சூழலை இழந்து மரண அவலப்படும் மீன்களையும் தலைப்பகுதியோடு அமைந்திருக்கும் மீன் செதில்களை சுட்டுவிரல் நகத்தினால் கிளப்பி... குருதி கசியும் மீன்பூவுள்ள மீன்களையும் வாங்குவதில் பொதுவாகவே சகல மக்களும் திருப்தியடைகின்றனர்... இத்திருப்திக்கு காரணம் நிறைந்ததொரு மரபுமுண்டு!

காலை ஆறாமணியிருக்கும்

வழமைபோல் குறுக்குவீதியும் குறுக்குவீதி வந்து கடற்கரை வீதியோடிணையும் சிறிய சந்தியும் கடற்கரையும் கலைப்பாகவே இருக்கின்றது.

சில்லறை வியாபாரிகள், சைக்கிள் பெட்டி வியாபாரிகள், மொத்த வியாபாரிகள், வீட்டுத் தேவைக்கு மீன்வாங்குவோர்...

குறுக்குவீதி வந்து கடற்கரை வீதியோடினையும் சிறியமுச்சந்தியின் வலதுபக்கமாகவுள்ள குறண்டிப்போன புவரசுமரத்தின் கீழ்குச்சன் அமர்ந்திருக்கின்றான். அவனுக்கு முன்னால், இரண்டு பக்கங்களும் கிழித்து விரிக்கப்பட்ட 'சொப்பிங் பாக்கி' சில மீன்குஞ்சுகள் கிடக்கின்றன.

பலவகையான மீன்குஞ்சுகள்... திரளி, கொய், கெழுறு, முரல், மணலை... இரண்டு மூன்று நண்டுக் குஞ்சுகள்... குச்சன் இப்போது ஒரு மீன் வியாபாரி... இப்போதென்ன தினசரி காலையில் இந்த இடத்தில் குச்சனைக் காணலாம்... மீன்குஞ்சுகளோடு இருப்பான்...

"ஐயா வாங்கோ... அம்மா வாங்கோ... மலிவு விலை அறுபது ரூபாய்... லாபாய்... லாபாய்..." குச்சன் இரண்டு மொழிகளிலும் குரல் கொடுக்கிறான்.

குச்சன் சிங்களத்தில் மட்டுமல்ல, நூரைச் சோலை அனல்மீன் நிலையத்தை நிர்மாணிப்பதற்காக இங்கு வந்து தங்கியிருக்கும் சீனநாட்டவரும் இங்கு மீன்வாங்க வருவார்கள்... அவர்களோடு ஆங்கிலத்திலும் கதைத்துச் சமாளிக்கும் வல்லமையுள்ளவன்.

குறண்டிப்போன அந்தப் புவரசுமரங்கள், புவரசுமர கதியால்களாக இருக்கும் போது குறண்டிப்போனவைகளோ அல்லது வளர்ந்தபின்பு குறண்டிப்போனவைகளோ தெரியாது... ஆனால் குச்சன் குறண்டித்தான் பிறந்தான்...!

சின்னமணி... இவள் தான் குச்சனைத் தனது வயிற்றுத் தோற்புரையில் பத்துமாதங்கள் சுமந்து பெற்றவள்... சின்னமணிக்கு நிரந்தர வறுமை... குறண்டிப்போன புவரசுமரங்கள் பூத்திருப்பது போல... சின்னமணியின் கருப்பையில் குச்சன் கருவானான். பெண்களின் வயிற்றுக்குள் இரைப்பையும் கருப்பையும் மிக நெருங்கியே அமைந்துள்ளன... கருப்பைக்குள் கிடந்த குச்சன் இரைப்பையின் பசிவெக்கையில் வெந்து... குறண்டி... முகட்டிலிருந்து விழுந்த எலும்புத் தோலுமான எலிக்குஞ்சுபோல்... குச்சனும் எலும்புத்தோலுமாக சும்பிப்போய் சின்னமணியின் வயிற்றிலிருந்து பூமியில் விழுந்தான்...!

ஒல்லித்தேங்காய் போன்ற நெஞ்சாங் கூடு... பருத்தவயிறு... கண்குழிக்குள் சதையற்ற வெறும் தோலுக்குள் புரளும் செத்தல் முளிகள்... ஈக்கில்கள் போன்ற கை கால்கள்... வறுமை என்ற உத்தியோகபூர்வ 'சீல்' குத்தப்பட்டு மை காயாத நிலையிலேயே அவன் பிறந்தான்!

குச்சனுக்கு இப்போது பத்துவயது உடல் நிலையில் வயதுக்குக் குறைந்த வளர்ச்சியையும் அனுபவத்தில் வயதுக்கு மிஞ்சிய வளர்ச்சியையும் அவன் பெற்றிருந்தான்.

வாழ்க்கை அனுபவங்களும், அந்த அனுபவங்களின் தொகுப்பில் புதிய பரிமாணங்களையும் பெறுகின்ற தத்துவப்படிமங்களும் துயர வெக்கையில், கோதுகளை உடைத்து வெளியேறிய குஞ்சுகள்தானே...!

குச்சனுக்கு முன்னாலுள்ள சொப்பிங் பாக்கின் மீது அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் பல இன மீன்குஞ்சுகளைப்போல... குச்சனின் மனப்பறிக்குள் பல விதமான அனுபவப் படிமங்கள் நிறைந்திருந்தன...

குச்சன் நோட்டீஸ் வலது பக்கமாக அமர்ந்திருக்கின்றான். நோட்டீஸ் இடது பக்கமாக குச்சனுக்கு நேர் எதிராக கபிரியேல் பாண் வண்டிலோடு நிற்கிறான். குச்சனைப்போல கபிரியேலும் பாண்வண்டிலோடு தினசரி அதிகாலையில் இங்கு வந்துவிடுவான். கபிரியேல் பாண்வண்டிலோடு இதே இடத்தில் தான் நிற்பான்.

அதிகாலையில் இங்கு வருபவர்கள் பல நோக்கங்களுடனேயே வருகின்றனர். மலிவாக மீன் வாங்கலாம். மரக்கறிவாங்கலாம். காலை உணவுக்காக கபிரியேலிடம் சுடுபாண் வாங்கலாம்... இப்படிப்பல நோக்கங்கள்.

கபிரியேல் ஒரு கிறீஸ்தவன். அவனுக்கிப்போது ஐம்பது வயது. அவன் ஒரு இருதய நோயாளி. அவனால் பலத்த வேலைகள் செய்யமுடிவதில்லை. குண்டுச் சட்டிக்குள் கொட்டப்பட்ட நண்டுக் குஞ்சுகள் போல்... அவனுக்கு குஞ்சும் குருமானுமாய் ஊந்து பிள்ளைகள்... கபிரியேலின் குடிசைக்குள் சின்னனும் பெரிசுகளுமாய் ஏழு இரைப்பைகள்... இவைகள் தினசரி இயங்கிக் கொண்டே இருக்கும்... கபிரியேல் பதில் சொல்லித்தான் தீர் வேண்டும்...!

தனிமனிதனிலிருந்து... சமூகமாக... தேசியமாக வளர்ந்திருக்கும் இந்த மனிதர்களின் இயக்க நிலையின் மூலத்தொனத்திலுள்ள முதலாவது இயக்கப்பள்ளி... இந்த இரைப்பையும்... அதிலுள்ள பசியுந்தான்...

கபிரியேல் அதிகாலை ஊந்து மணிக் கெல்லாம் பேக்கரிக்கு வந்துவிடுவான். பாண் போறணைக்குள்ளால் இறக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் சுடுபாண்களில் ஒரு தொகைப் பாண்களை வண்டிலுக்குள் அடுக்கிக் கொள்வான். அதேபோல் சீனிபணிசுகளிலும் ஒரு தொகையை வண்டிலுக்குள் அடுக்கிக் கொள்வான்.

பேக்கரி முதலாளி வந்து கணக்கெடுத்துப் பதிந்த பின் கபிரியேல் புறப்பட்டு இங்கு வந்து விடுவான்.

இங்கு வியாபாரம் முடிந்ததும் பேக்கரிக்குச் சென்று முதலாளியிடம் திரும்பவும் பாண்களையும் பணிசுகளையும் பெற்றுக் கொண்டு உள்வீதிகளுக்குள் இறங்கி விடுவான்.

பதினொரு மணி தொடக்கம் பிற்பகல் மூன்று மணிவரை ஓய்வு... அதன் பின் நானு மணிக்குத் திரும்பவும் பாண் வண்டி லோடு புறப்பட்டால் உள் வீதிகளில் விற்பனை செய்து... இரவு எட்டு மணியளவில்தான் பேக்கரிக்கு வருவான்.

மாதம் முடிய சிறிய தொகைப்பணம் சம்பளமாக அவனுக்குக் கிடைக்கும்.

குச்சனுக்கு இந்த மரத்தடியும் மீன் வியாபாரமும் கபிரியேலுக்கு பாண்வண்டிலும் வீதிகளும்... மிகவும் பழக்கப்பட்ட சங்கதிகள்...!

சின்னமணி இவள்தான் குச்சனைப் பெற்றவள். சின்னமணி குச்சனைப் பெற்றதன் மூலம்

தாய் என்ற ஸ்தானத்தைப் பெற்றது உண்மை தான்...

ஆனால் ஒரு தாயின் கடமைகளை அவளால்

செய்ய முடியவில்லை... அதிகாலை ஐந்தரை மணி

யளவில் சின்னமணி குச்சனை எழுப்புவாள். "ராசா

குச்சன்.. எழும் பையா.. மீன் பொறுக்கப் போக வேணும்..."

கால்கள் இரண்டையும் மடித்து

கைகள் இரண்டையும் கால்களுக்கு கிடையில் செருகியபடி கேள்விக் குறிவடிவில் குறண்டிப்போய் குச்சன் படுத்திருப்பான்.

குச்சனை எழுப்புவதற்கு சின்னமணிக்கு மனம் வராது... அவனுக்குப் பக்கத்தில் குந்தியமர்ந்து குறண்டிப்போய் படுத்திருக்கும் அவனது உப்புப்பர்ந்த முதுகைத் தடவுவாள்... அவளது ஈரக்குலை வெந்து பிளக்கும்...!

"ராசா... குச்சன் நேரம் போகிது... மீன்வள்ளங்கள் கரைப்பட்டிடும்.. எழும்பு குஞ்சு..." அவள் திரும்பவும் எழுப்புவாள். அவளின் கண் குழிக்குள்ளிருக்கும் வெண்மையான நித்திரை அழுக்கு அவளது கண்ணீரில் கரைந்து... நாடியில் தொங்கும்..."

சமகாலத்தில் ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்குத் தோற்றுக்கின்ற பிள்ளைகளைத்தான் அதிகாலையில் படிப்பதற்காகப் பெற்றோர் எழுப்புவார்கள்... ஒருபக்கத்தில் தாயும் மறுபக்கத்தில் தகப்பனும் நின்று... எழும்பி... செல்லம் கொஞ்சி... 'ரி' கொடுத்து... படிக்க விடுவார்கள்... குச்சனுக்கு இப்போது பத்துவயது.. ஐந்தாம் ஆண்டில் தான் படிக்கிறான். ஏனைய மாணவர்களைப்போல் இவனும் ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்குத் தோற்றியிருக்க வேண்டும்...? குச்சனுக்கு வாழ்க்கைப் பரீட்சை...!

சின்னமணியும் ஏனைய தாய்மார்கள் போல் குச்சனைப் பத்து மாதம் சுமந்துதான் பெற்றாள். ஏனைய தாய்மார்களைப்போல் சின்னமணியும் அதிகாலையில் குச்சனை எழுப்புகிறாள்... ஆனால்... பரீட்சைக்குப் படிக்கவல்ல.

வலைக்குள்ளிருந்து மீன் தெரிவுநடத்தும் மீனவர்கள் பொருத்தமற்ற மீன் குஞ்சுகளைப் பொறுக்கி எறிவார்கள். அவைகளைப் பொறுக்கி விற்பதற்காக...!

ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பரீட்சை... அதுதேவையோ... வேதனையுற்றதோ... அதுதான் போகட்டும்... ஒரு

கிளாஸ் சாயத்தன்ணீர் கொடுத்தனுப்ப அவளிடம் தேயிலை இருக்காது... கண்கள் நிறையக் கண்ணீர் தான் இருக்கும்.

குச்சன் எழும்பி... சாரம் உடுப்பதுபோல களிசாளை உடுத்திக் கொண்டு வலதுகையால் இடது தோளையும் இடது கையால் வலது தோளையும் பிடித்துக் கொண்டு பனிக்

குருவி நடப்பது போல் அவன் நடப்பான்...

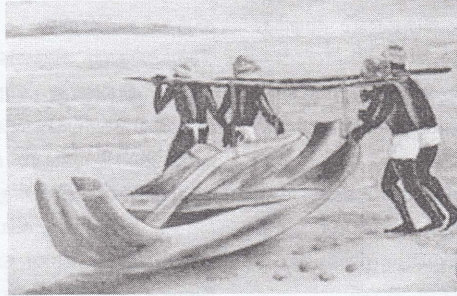
சின்னமணி பார்த்துக் கொண்டு நிற்பான்... அவளது தொப்புள் குழியிலிருந்து கண்ணீர் வடிபும்...

குச்சன் இரண்டு வழிகளில் மீன் குஞ்சுகளைப் பெற்றுக் கொள்வான். ஒன்று மீனவர்களுக்கு மீன் தெரிவு செய்ய உதவி செய்தால் கூலியாக சில மீன்களைக் கொடுப்பார்கள்... அந்தச் சந்தர்ப்பம் சில வேளைகளில்தான் கிடைக்கும். இரண்டாவது மீனவர்கள் சில மீன்குஞ்சுகளைக் கழித்து எறிவார்கள் அவைகளைக் குச்சன் பொறுக்கிக் கொள்வான்.

இன்று பொறுக்கப்பட்ட மீன் குஞ்சுகளையே குச்சன் வைத்திருக்கின்றான்.

குச்சனின் குடும்பத்தில் மொத்தமாக ஐந்து சீவன்கள். தகப்பன் மகேந்திரன், தாய் சின்னமணி, மூத்த தங்கை மலர், இவளுக்கு ஆறுவயது. கடைசித் தங்கை குமாரி, இவளுக்கு மூன்று வயது. மகேந்திரனும் சின்னமணியும் கூலிவேலைக்குச் செல்வார்கள். கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக நமது மண்ணில் நடந்த யுத்தத்தினால் நம்மவர்கள் கோவணங்களையும் இழந்து கூலிகளாகிவிட்டதால் மகேந்திரனுக்கும் சின்னமணிக்கும் கூலிவேலை கிடைப்பதும் அரிதாகிவிட்டது.

சூரிய ஒளிக்கதிர்கள் பூமியில் நீண்டு கொண்டிருக்கின்றன. மீன் சந்தை கலகலப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

குச்சன் மீன் குஞ்சுகளையும் பார்த்து அடிக்கடி பாண் வண்டிலையும் பார்த்துக் கொள்கிறான். மீன் குஞ்சுகளை விற்று பாண் வாங்குவது வழமையான செயற்பாடு இன்று மேலதிகமாக கடைசித் தங்கைக்கு ஒரு சீனிபணிஸ் வாங்க வேண்டுமென்றொரு ஆசை குச்சனுக்கு.

“ஒரு பாண் முப்பதுரூபா. ஒரு சீனிபணிஸ் பத்துரூபா... நாற்பது ரூபா... அப்ப ஐம்பதுரூபா சொன்னால்தான் நாற்பது ரூபாவுக்கு விற்கலாம்... இன்னும் பத்துரூபா கூடச் சொன்னால் என்ன... அறுபதுரூபா சொல்லுவம்...” குச்சனின் மனம் கணக்குப் போடுகின்றது.

குச்சன் பாண்வண்டிலைப் பார்க்கிறான்.. பெருமளவு பாண்களும் சீனிபணிசுகளும் முடிந்து விட்டன..!

“ஐயா வாங்கோ... உடன்மீன்... மலிவு... லாபாய்... லாபாய்...” குச்சன் தனது கீச்சுக்குரலில் இருமொழிகளிலும் கூறுகின்றான்.

புத்தளம் மூவினமக்களும் வாழ்கின்ற ஒரு பிரதேசம். இங்குள்ளவர்கள் தங்களின் தாய் மொழியோடு ஏனைய இரண்டுமொழிகளையும் ஓரளவு பேசுகின்ற வல்லமையுள்ளவர்கள்.

குச்சன்,

மகேந்திரனுக்கும், சின்னமணிக்கும் திருமணமாகி அவர்களுக்கு முதல் பிறந்த பிள்ளையிவன். சின்னமணியின் வயிற்றில் குச்சன் ஒரு புள்ளியாய் கருத்தரித்தபோது... புதுத்தம்பதிகளின் மனதில் இயல்பாக ஏற்படுகின்ற உணர்வுகள் அவர்களது மனதிலும் ஏற்படத்தான் செய்தது..

ஆண்பிள்ளை பிறந்தால் ஜெயந்தன் என்றும், பெண்பிள்ளை பிறந்தால் ஜெயந்தினி என்றும் பெயர் வைப்பதாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

ஆண்பிள்ளை பிறந்தது... ஜெயந்தன் என்று பெயர் வைத்தனர்.

குச்சனின் உடல் தசைப்பிடிப்பின்றி எலும்புந் தோலுமாக குச்சி போல் இருந்ததால் ‘குச்சன்’ என்று செல்லமாக அழைக்கப்பட்டு... நாளடைவில் அவனது ஜெயந்தன் என்ற உண்மைப் பெயர் மறக்கப்பட்டு குச்சன் என்ற பெயரே பாவனைக்கு வந்து...

குச்சனே தனது உண்மைப் பெயரை மறந்து போய் விட்டான்.

“...டேய் குச்சன்... பள்ளிக் குடத்திலை புதுப்புத்தகங்கள் குடுத்து... என்றை புள்ளங்கள் கொண்டு வந்தாங்கள்... உணக்கும் கிடைச்சிதா...” பாண் வண்டிலோடு நின்ற கபிரியேல் குரல் கொடுக்கிறான்.

“...நான் இரண்டு மூண்டு நாள் பள்ளிக் குடம் போகவில்லை. குச்சன் சர்வ சாதாரணமாகப் பதில்

கூறுகின்றான். புதுப்புத்தகம் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் அவனிடமில்லை.

“என்ரா... குச்சன்... பள்ளிக் குடத்துக்குப் போய் இரண்டெழுத்துப்படிச்ச... சோதினை பாஸ் பண்ணினால்தானே ஏதாவது வேலை வெட்டிக்குப் போகலாம்... இல்லாட்டி வாழ்க்கை முழுவதும் மீன் குஞ்சுகள் பொறுக்கி விக்க வேண்டித்தான் வரும்...” பாம்பின் காலைப் பாம்பறியும் என்பதுபோல தனது வறுமைக்கூடாகக் குச்சனின் வறுமையைப் புரிந்து கொண்ட கபிரியேல் இரக்கப்பட்டு இப்படிக்கூறுகிறான்.

கபிரியேல் வறுமைப்பட்டவன். மிகவும் நல்லவன். அவனது கழுத்தில் ஒரு கறுப்புக்கயிறு.. அந்தக்கயிற்றில் யேசுவின் சிலையோடு சேர்ந்ததொரு சிலுவை...

அவனது நெஞ்சாங்குழியோடு அந்தச் சிலுவை தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அவன் சகல நம்பிக்கைகளையும் இழந்து... அந்தச் சிலுவையை மட்டுந்தான் இப்போது நம்புகிறான்!

கல்விக் கூடங்கள் என்பன பரீட்சை வினாக்களுக்கான விடைகளைத் தயார் படுத்தும் நிலையங்களே தவிர வாழ்க்கைக்கான போதனைகளையோ சமூக முடிச்சுக்களை அவிழ்க்கும் அல்லது அறுக்கும் போதனைகளையோ செய்யும் சமூக நிலையங்களல்ல...

என்ற உண்மையை...

மிக நீண்ட கயிற்றில் ‘கல்வி மேய்ச்சல்’ நடத்திய மிகப் பெரும் கல்வியாளர்களாலேயே புரியப்படாமல் இருக்கும் போது... வறுமை என்ற ஒரு முழுக்கயிற்றில் ‘சமூக மேய்ச்சல்’ நடத்திய கபிரியேலால் புரிந்துகொள்ள முடியுமா?...

கபிரியேலின் கழுத்திலுள்ள கறுப்புக் கயிற்றில் நெஞ்சாங்குழியோடு தொங்குகின்ற யேசுவின் சிலையோடு கூடிய சிலுவை... யேசு இன்று வணக்கத்திற்குரியவர். அன்று யேசுவைச் சமூக விரோதியாக்கி... அவனது தலையில் முள்முடியை இறுக்கி... சிலுவையில் அறைந்து சொல்லும்படி ஆணையிட்டதும் அந்த நாட்டின் தலைவன் தான்!

அரசுகளின் இயல்புகள்... அன்றும் இன்றும் ஒன்று தான்!

“...டேய் குச்சன்... நேரம் ஏழரை ஆகிது... வித்து போட்டுப் போனால்தானே... பள்ளிக் குடம் போகலாம்...” கபிரியேல் கூறுகிறான்.

“நான் இண்டைக்குப் பள்ளிக் குடம் போகயில்லை” குச்சன் எந்தமனத் தாக்கமுமின்றிக் கூறுகின்றான்.

அதிகாலை ஆறுமணியளவில் இயங்க ஆரம்பிக்கும் இந்தச் சந்தை ஏழரைமணியளவில்

உச்சநிலையை அடைந்து அதன்பின்பு படிப்படியாக இறங்கி ஒன்பதுமணியளவில் சந்தை முற்றாகக் கலைந்துவிடும்.

இப்போது நேரம்... ஏழுரைமணி... சந்தையின் உச்சநிலை...

மிகவும் அழகானதொரு வெள்ளைக் கார்.. குறுக்கு நோட்டில்வந்து கடற்கரைச் சந்தியால் வலது பக்கந்திரும்பி.. நோட்டுக்கரையோடு நிற்கின்றது.

கபிரியேலும் குச்சனும் ஒருமுறை அந்தக் காரைப் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

காரின் நான்கு கதவுகளும் திறக்கப்பட்டு ஆண்கள் ஆறுபேர் இறங்குகின்றனர். "இவர்கள் ஆறுபேரும் அடிக்கடி இங்கு வந்து போவார்கள் .

அகிலன், சாந்தசீலன், குமரவேள், மகேந்திரன், மூர்த்தி, பிரதீபன்... இவர்கள் ஆறு பேரும் அரசசேவைகளில் உள்ளவர்கள். கிழமையிலே ஒருநாள் இவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து அன்றைய பொழுதைச் சந்தோஷமாகக் கழிப்பார்கள். இன்று சாந்தசீலன் வீட்டில் கூழ் காய்ச்சுவதாகத் திட்டமிட்டுள்ளனர். அதற்கான பொருட்களை வாங்குவதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளனர்.

"...அகிலன்... அந்தப் பூவரசு மரத்தடியிலை இருக்கிற பொடியன் வைச்சிருக்கிற மீன் குஞ்சு களைப் பாதீயோ... கூழுக்குச் சூப்பராய் இருக்கும்" சாந்தசீலன் கூறுகிறான். சாந்தசீலனிடம் கூர்மையான கிரகித்தல் திறனுண்டு. மிக இளம்வயதில் பொறுப்பான பதவி வகிப்பவன்.

சாந்தசீலனின் பேச்சைக்கேட்ட அவர்கள் குச்சனையும் அவனுக்கு முன்னால் சொப்பிங் பாக்கில் கிடக்கும் மீன்குஞ்சுகளையும் பார்க்கின்றனர்.

குமரவேள்... அவர் ஒரு டாக்டர். அவரின் பார்வை குச்சனில் நங்கூரமிடுகின்றது.

"...என்ன குமரவேள்... அந்தப் பொடியனை உங்களுக்குத் தெரியுமா..." குமரவேளின் பார்வையை அவதானித்த மகேந்திரன் கேட்கிறான். மகேந்திரன் தினசரி பணத்தோடு பழகும் வாய்ப்புள்ள ஒரு வாங்கி ஊழியன்.

"...அந்தப் பொடியனைப் பாதீயங்களா... பச்சைப்பாலன்... மழையுக்கை நனைஞ்சு கோழிக் குஞ்சுபோலை... குறாவிப் போயிருக்கிறான்... சிறுவர் பாதுகாப்பு... சிறுவர்களுக்கு போசாக் குணவு வழங்க வேண்டும்... சிறுவர்களைப் பட்டையில் சேர்ப்பது சட்டவிரோதமானது... சிறுவர்களை வீட்டு வேலைகளுக்கமர்த்துவது சட்ட விரோதம்... இப்படித் தினசரி நானுபக்கங்களி லிருந்தும் குரல் எழுப்பப் படுகின்றது. ஆனால் நடைமுறைகள்... முழுந் தைக்கும் மொட்டந் தலைக்கும் முடிச்சுப் போட்ட கதை தான்..." குமரவேளின் கதையில் மனிதம் கசிகின்றது.

"...குமரவேள்... நீங்கள் சொல்றதிலை நிறைய யதார்த்த உண்மைகள் இருக்கு..."

"...நாங்கள் நாட்டோடிருந்தோம்... ஒருவன் 'பைபிளோடு' வந்தான்... இப்போது... அவன் நாட்டோடிருக்கிறான்... நாங்கள் 'பைபிளோடு' நிற்கிறோம்..."

"...எத்தனையோ அரசியல் முனிவர்களால் சபிக்கப்பட்ட பூமியிது" இது வரை மௌனமாக நின்ற பிரதீபன் கூறுகிறான், பிரதீபன் கல்விக் கந்தோரில் வேலை செய்பவன். அதனால்த தானோ என்னவோ... அரசியல் வரலாற்றை முதன்மைப் படுத்தி மிகவும் அர்த்த புஷ்டியாகக் கூறுகிறான்.

"என்ன மூர்த்தி... மௌனமாய் நிக்கிறியள். நீங்களும் ஏதாவது சொல்லுங் கோவன்..." அகிலன் மூர்த்தியைக் கிண்டுகிறான். மூர்த்தி பிரதேசசபை ஒன்றில் பணிபுரிபவன்.

"...பூவரசுமரத்தடியிலை இருக்கிற அந்தப்பொடியனைப் போலை ஆக்கள் மௌனமாய் இருப்பதும்... எங்களைப் போல ஆக்கள் அதிகமாகக் கதைக்கிறதுந்தான்... இன்றைய நிலைக்கு முக்கிய காரணமெண்டு நான் நினைக்கிறன்... மூர்த்தி ஆணி இறுக்கியது போல் கூறுகின்றான்.

"...கூட்டத்தில் கூடி நின்று கூடிப்பிதற்ற லன்றி... நாட்டத்திற் கொள்ளாரை கிளியே! நாளில் மறப்பாரை..." பாரதியின் இந்தக்கவிதை வரிகள் இன்று மட்டுமல்ல. இன்னும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு வாழத்தான் போகின்றது..." உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் தோரணையில் ஆனால் மிகவும் நாசக்காக தன் கருத்தை வெளிப்படுத்து கிறான் அகிலன்.

குச்சன் பாவம்... அவன் இவர்களின் பேச்சுக்களை அவதானிக்கவில்லை... கவனித் தாலும் அவனால் இவர்களின் சூக்குமமான பேச்சுக் களைப் புரிந்துகொண்டிருக்கமுடியாது. ஆனால் கபிரியேல் இவர்களது பேச்சுக்களை அவதானித்துக் கொண்டு நின்றான். அவனாலும் சரிவரப் புரிந்திருக்க முடியாதென்றுதான் கூறவேண்டும்.

சாந்தசீலனின் தலைமையில் நண்பர்கள் கூழுக்கான பொருட்களை வாங்குவதற்காக காரடியிலிருந்து புறப்படுகின்றனர்.

"...சீலன் அந்தப் பொடியனிடடை உள்ள மீன்குஞ்சுகளை வாங்குமமா..." குமரவேளின் மனம் இன்னமும் குச்சன்மீதே நங்கூரமிட்டு நிற்கின்றது.

"...வாங்கலாம்... இப்ப கேட்டால் டபிள் விலை சொல்லுவான். திரும்பி வரயுக்கை யெண்டால். நேரம் போகிடும் மலிவாய் வாங்கலாம்". சீலன் பதில் கூறுகிறான்.

“...ஐயா வாங்கோ... உடன்மீன்... மலிவு விலை குச்சன், சீலனையும் அவனது நண்பர்களையும் பார்த்துக் குரல் கொடுக்கிறான்.

சீலனும் நண்பர்களும் குச்சனைக் கடந்து செல்கின்றனர்.

குச்சன் பாண்வண்டினைப்பார்க்கின்றான்.. நாலைந்து பாண்களும், இரண்டு சீனிபணிசுகளும் மட்டும் கிடக்கின்றன.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பாணும் சீனிபணிசும் முடியப்போகின்றது என்ற மனவேக்காட்டில் குந்தியிருந்த குச்சன் எழுந்து நின்று தலையைச் சொறிகிறான்.

“பத்துரூபா... குறைப்பம்...” குச்சனின் மனம் கூறுகின்றது. “ஐயா... வாங்கோ... ஐம்பதுரூபா...” குச்சன் குரல் கொடுக்கிறான்.

கபிரியேல் குச்சனுக்கு கடனாக பாணும் சீனிபணிசும் கொடுப்பான். அவ்வளவுக்கு கபிரியேல் நல்லவன். ஆனால் முதலாளியிடம் கணக்கை ஒப்படைக்கும் போது... முதலாளி கபிரியேலைத் திட்டவான்.

நேரம் எட்டை நெருங்கிவிட்டது... பாண்வண்டிலுக்குள் சீனிபணிசு கிடந்த இடம் வெறுமையாகக் கிடக்கின்றது.

“கபிரியண்ணை சீனிபணிசு முடிஞ்சிதா...” குச்சன் மனம் பொறுக்கமுடியாமல் கேட்கிறான்.

“ஓமடா குச்சன்... சீனி பணிசு முடிஞ்சிது... பாணும் முடியப்போகிது...” கபிரியேல் வேதனையோடு கூறுகிறான்.

சீலனும் நண்பர்களும் வருகின்றனர். ஒவ்வொருவரின் கைகளிலும் ஒவ்வொரு சொப்பிங் பாக்க...

“...தம்பி... மீன்குஞ்சுகள் என்ன விலை...” சாந்தசீலன் குச்சனிடம் கதை கொடுக்கிறான். அவனது கதையில் இலேசான நளினம்...!

“நாப்பதுரூபா...” மீண்டும் பத்துரூபா குறைத்து விலை கூறுகிறான் குச்சன்.

“என்ன தம்பி... முள்ளு முத்தாத இந்த மீன்குஞ்சுகள் நாப்பது ரூபா பெறாது...” அந்த மீன்குஞ்சுகளை வாங்கவேண்டுமென்ற முடிவு சீலனுக்குண்டு... அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் புறா இருக்க முட்டை எடுக்கும் தந்திரத்தில் பேசுகிறான். மீன்குஞ்சுகள் வாங்குவதில் கூட உளவியல் தந்திரம்...!

“நீங்கள் எவ்வளவு கேக்கிறீர்கள்...” மூளை தலைமண்டைக்குள் அமைந்திருப்பதாலோ... என்னவோ தலையைச் சொறிந்தபடி குச்சன் கேட்கிறான்.

“...என்றை மதிப்புப்படி ஒரே பேச்சு இருபதுரூபா தாறன்...” இருபத்தைந்துரூபா

கொடுக்கலாம் என்ற தனது முடிவை வைத்துக் கொண்டு இருபதுரூபா கேட்கிறான்.

மீன் சந்தைக்குள்ளும் நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய அனுபவங்கள் நிறையவுண்டு!

கபிரியேல் சகலதையும் அவதானித்தபடி நிற்கிறான்... அவனுடைய அனுபவத்தனத்தில் இப்படி எத்தனையோ சூட்டுக்காயங்கள் உண்டு!... குச்சன் பாவம் அதிர்ந்துபோய் நிற்கிறான்.

“...என்ன தம்பி... கடுமையாய் யோசிக்கிறாய்... நட்டமெண்டால் வைச்சுக்கொள். நான் போறன்...” குச்சனின் மனநிலை தனக்குச் சாதகமாக இருப்பதைப் புரிந்து கொண்ட சீலன் இரண்டாவது தாக்குதலை நடத்துகிறான்.

அதிகாலையில் ஒரு கிலோமீற்றர் தூரம் நடந்து... கடற்காற்றின் காலைக்குளிர்... கரம்பை முட்களாய் உடலைக் குத்த... மீனவர்களால் கழித்து எறியப்படும் மீன்குஞ்சுகளை கட்டல் நீருக்குள் ஓடியோடிப் பொறுக்கி... களிசானிலிருந்து நீர் சொட்டச் சொட்ட இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகக் காத்திருந்து... முடிவு... தங்கச்சிக்கு ஒரு சீனிபணிசு. அதுதான் போகட்டும் ஜஞ்சு சீலன்களின் காலைச் சாப்பாட்டிற்கு ஒரு பாண் வாங்க முடியாத நிலை...!

“...சரி... தம்பி... ஜஞ்சுரூபா கூடத்தாரான்... மீன் குஞ்சுகளைத் தா...” குச்சன் சஞ்சலப்பட்டுப் போய் நிற்பதை உணர்ந்த சீலன் தனது மூன்றாவது தாக்குதலை நடத்துகிறான்.

குச்சன் வீழ்ந்து விட்டான்.

சீலன் மீன்குஞ்சுகளோடு புறப்படுகின்றான். குச்சனின் பிஞ்சுகைக்குள் இருபத்தைந்து ரூபா... திகைத்துப்போய் நிற்கின்றான்! குச்சன்!

“...என்ன குச்சன் யோசிக்கிறாய்... யோசிக்காதை... எங்களைப்போலை ஆக்களுக்கு இதுதான் முடிவு...”

“...யேசு கூட ஒரு முறைதான் முள்முடி தாங்கினவர்... ஒரு முறைதான் சிலுவை சுமந்தவர்... ஆனால் எங்களுக்கு...”

தினசரி வறுமை என்ற சிலுவை... கண்ணீர் என்ற முள்முடி எங்களைப் பெட்டியுக்கை இறக்கப் போறதில்லை...”

குச்சன் பச்சைப்பாவன்... அவனுக்கு இந்த அனுபவப் பேச்சுக்கள் புரியப்போவதில்லை. என்பது கபிரியேனுக்குத் தெரியாமலில்லை... இருந்தும் குச்சனுக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தைப் புரிந்து கொண்டதால் ஏற்பட்ட உணர்வு மேலீட்டால் தனது மனதில் பட்டதை அப்படியே கூறுகின்றான்.

கபிரியேல் மிகவும் அனுபவசாலி. சமூகத் தாக்கங்களுக்குள்ளாகி உணர்ச்சி வசப்படும் போது தனது மனதில் தோன்றுபவைகளை அப்படியே

கூறிவிடுவான். ஆனால் அவனது பேச்சில் நிறைய அர்த்தங்கள் இருக்கும்...!

பாண் வண்டிலுக்குள் படிந்திருந்த பாண் துகள்களைத் துப்புரவாக்கிக் கொண்டு நின்ற கபிரியேல்... திருப்பவும் குச்சனைப் பார்க்கின்றான்.

பாவம் குச்சன். அதே இடத்தில் விறைத்துப் போய் நிற்கின்றான்!

வறுமையின் யதார்த்தநிலை... வறுமைக் கான பின்புலம்... வறுமையின் வரலாறு... இவை களைத் தொகுத்துப் பார்த்துச் சிந்திக்க அவனால் முடியுமா?...

பாம்பின் காலைப் பாம்பறியும் என்பார்களே... குச்சனின் மனவேதனையைத் தனதாக்கி உணர்கிறான் கபிரியேல்.

"...டேய் குச்சன்... என்னடா யோசிக்கிறாய். அரைக்கிலோ பச்சை அரிசி வாங்கிக் கொண்டு போய்க்கூடு... கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிச்சிட்டுப் படுக்க வேண்டியது தான்...". "எங்களைப் போலை ஆக்கள் தங்கச்சிக்கு சீனிபணிஸ் வாங்கிக்குடுக்க ஆசைப் படக்குடாது.. சுவையாய் சாப்பிட ஆசைப்படக் குடாது... எதிலையும் ஆசைப்படக்கூடாது..."

தினசரி... பசிக்குச் சாப்பிட்டால் அது போதும்..." இப்படிக் கூறிய கபிரியேல் தொடர்ந்தும் பாண்வண்டிலைத் துப்புரவாக்குவதில் ஈடுபடுகிறான்

பாண் வண்டிலைத் துப்புரவாக்கியபடியே அவன் கதைக்கின்றான்... தனது பேச்சை யாராவது கேட்கவேண்டுமென்றும் அவன் எதிர்பார்க்க வில்லை... எதிர்பார்ப்பதும் இல்லை..!

அவன் பேசுகிறான்...

"...பிறந்த உடனை... இந்த மண்ணிலை என்றை பிறப்பை உறுதிப்படுத்த பிறப்புப் பதிவு செய்யவேணும்"

"...பதினாறு வயது வந்திட்டால்... இந்த நாட்டுப் பிரசை எண்டதை உறுதிப்படுத்த... அடையாள அட்டை எடுக்க வேணும்..."

"அதுக்குப் பிறகு ஜனநாயக உரிமையை உறுதிப்படுத்த வாக்குரிமைப் பதிவு செய்ய வேணும்..."

"...எல்லாப் பதிவுகளையும் செய்து போட்டு... அடுப்புக்கல்லிலை தலையை வைச்சு... இரைப்பை வலிப்படுத்துப் படுத்திருக்கிறம்..."

"...அதுக்கொரு பதிவில்லை...! அதைப் பற்றிக் கேட்டால்... அதுக்குப் பதிலுமில்லை...!?"

"இரைப்பை வலிப்படுத்துச் செய்துப் போனால் அதுக்கொரு பதிவுண்டு... மரண அத்தாட்சிப்பத்திரம்!..?"

"...எங்கடை வாழ்க்கை.. பாண்போறனை மாதிரி.. அதுக்குள்ளை நாங்களைல்லாம் பாண்கள் மாதிரி.. வெந்து கருகிப்போறதுதான் முடிவு..." இப்படிக் கூறிய படி வண்டிலைத் தள்ளிக்கொண்டு கபிரியேல் புறப்படுகின்றான்.

குச்சன் குந்தியிருந்த கல்லுமட்டும் கிடக்கிறது... குச்சனைக்காணவில்லை...!

நாளைக்குக் காலை... இதேநேரம்... இதே இடத்தில் இருவரும் சந்திப்பார்கள்...!...?□□□

ஒருதலைக் காதல்

காதலித்தால் கவிதை வரும்

எத்தனை நிஜம்!

ஏன்?

காதலிக்கப்பட்டாலும் கவிதை வரும்

உண்மை தான்.

நானோ...

"ச்சீ போ வேண்டாம்" என்கிறேன்.

எங்கே விடுவது?

நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு

வண்ணமும்

பாடாய்ப் படுத்துகிறாள்.

நானோ "மாட்டேன்" என்று

ஒற்றைக் காலில்

- அவளோ -

"நீ வேண்டும்" என்று ஒற்றைக்காலில்

என்ன செய்வது?

ஒரு தலை காதல்

நான் காதலிக்கவில்லை.

ஆனாலும் எனக்கு ஏனோ

பசித்தாலும் புசிக்க வழியில்லை.

தூக்கம் தாரமானதால்

விழித்திருக்கிறேன்.

ஆனாலும் விழிப்புடனில்லை ஏன்?

நான் நானாகவே இல்லை.

எப்படி இருப்பது?

ப்ளீஸ் என்னிடத்தில் உன்னையும்

ஒரு முறை தான் வைத்துப் பாரேன்

நீயும் வேண்டாம் என்று

தற்கொலையே செய்வாய்.

"அப்படி அவள் யார்?" புருவங்கள் சுருங்க

நீ அவள் முகவரி கேட்பது

கேட்கிறது எனக்கு முகவரி ஏன்?

பெயர் மட்டும் போதும்

அவள்!

அவள் தான்

வறுமை

றாகிகா

23

ஜீவந்தி

இதழ் 16

எனது இலக்கியத் தடம்

தி. ஞானசேகரன்

1

“ஜீவநதி” சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரனும் துணையாசிரியர் துவ்யந்தனும் சமீபத்தில் கொழும்பிலுள்ள எனது இல்லத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களது வருகை ஒரு மரியாதையின் நிமித்தமான சந்திப்பு என்றே நான் முதலில் கருதினேன். சம்பாஷணையின் இடையே பரணீதரன், “நீங்கள் எழுது சஞ்சிகை ஜீவநதியில் ஒரு தொடரை எழுத வேண்டும்” என்றார். முதலில் நான் தயங்கினேன். எனது ஞானம் சஞ்சிகையிலே கூட நான் எழுதுவதில்லை. கடந்த பத்து வருட காலத்தில் இரண்டே இரண்டு சிறுகதைகளை மாத்திரம் எழுதியிருக்கிறேன். சஞ்சிகை, எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நேரத்தை எடுத்து விடுகிறது. “அப்படி எழுத முடியுமென்றால் எனது சஞ்சிகையில் எழுதியிருப்பேனே” என்றேன்.

அவர்கள் விடுவதாயில்லை. பரணீதரன் கூறினார், “நான் ஞானத்தின் தீவிர வாசகன். ஞானத்தின் மூன்றாவது இதழிலிருந்து தொடராக வாசித்து வருகிறேன். அவற்றைப் பேணிப்பாதுகாத்து வைத்துள்ளேன். ஞானத்தை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டே ஜீவநதியை நடத்தி வருகிறோம்” என்றார்.

புகழ்ச்சி என்பது எழுத்தாளனுக்குச் சுவாசம் போன்றது. நான் கொஞ்சம் குளிர்ந்து தான் போனேன். “சரி நான் எழுதுகிறேன். எதை எழுதவேண்டும் என என்னிடம் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என வினவினேன். “நீங்கள் உங்கள் எழுத்துலக அனுபவங்களைத் தொடராக எழுதுங்கள். ஜீவநதியை ஒரு மாசிகையாக 2010 ஜனவரியிலிருந்து கொண்டுவருகிறோம். அப்போதிருந்து உங்கள் தொடரை ஆரம்பிக்கலாம். மாதம் மாதம் எழுதி அனுப்பினால் போதும்” என்றார்கள்.

நான் சம்மதம் கொடுத்து விட்டேன். அதன் பின்பு யோசித்துப் பார்த்த போதுதான் இப்படி எழுதுவதால் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சனைகளின் தாற்பரியம் புரிந்தது. ஞானம் இதழில் “எனது எழுத்துலகம்” என்ற மகுடத்தில் மூத்த படைப்பாளிகள் சிலர் தமது எழுத்துலக அனுபவங்களை எழுதியிருந்தனர். அக்கட்டுரைகள் பயன்மிக்கவையாக அமைந்திருந்தன என்பதை வாசகர் கடிதங்கள் எமக்கு உணர்த்தின.

ஆனால் ஞானம் (ஜூன் 2002) 25ஆவது இதழில் நான் எழுதிய எனது எழுத்துலகக் கட்டுரை எனக்கும் ஞானம் சஞ்சிகைக்கும் சில இக்கட்டான நிலைமைகளை ஏற்படுத்தி விட்டது. ஞானம் சஞ்சிகை தொடங்கிய காலத்திலிருந்து கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்புகள் எழுதியும் இலக்கியச் சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டும் வந்த ஒரு பேராசிரியர் திடீரென ஞானத்தில் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். ஏனென்று கேட்டபோது, “உங்களது கட்டுரையைப் படித்தேன். உங்களது போக்கு இப்போது எனக்கு விளங்குகிறது. இனி நான் ஞானத்தில் எழுத மாட்டேன்” என்றார். கொழும்பு மத்திய சந்தைக் கட்டடத்திலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகை ஒன்று, “கைலாசபதி தனக்கு நல்ல முகவுரை எழுதித்தரவில்லை என்பதற்காக ஞானசேகரன் தனது வயிற்றெறிச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்திருக்கிறார்” என்று எனது எழுத்துலகக் கட்டுரையை நையாண்டி செய்தது. இப்படி வெளிப்படையாக சிலர் தமது அதிருப்தியைக் காட்டிக் கொண்ட போதும் உள்ளார்ந்த நிலையில் அதிருப்தி கொண்டவர்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள் என்பதை நான் காலப்போக்கில் உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

என்னுடைய எழுத்துலக அனுபவத்தை ஒரு சிறு கட்டுரையில் எழுதியபோதே இத்தகைய பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன என்றால் ஜீவநதியில் நான் தொடராக எழுதப்போகும் எனது எழுத்துலக ஜீவநதி

அனுபவங்கள் எத்தகைய பிரச்சினைகளை அதன் ஆசிரியர்களுக்கு ஏற்படுத்துமோ என்ற சஞ்சலம் என்னை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது.

சில நாட்களின் பின் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஜீவநதி ஆசிரியர்களை சந்தித்த போது அவர்களிடம் இதுபற்றிச் சூசகமாக எடுத்துரைத்தேன். ஆனாலும் அவர்கள் தமது முடிவில் திடமாக இருந்தார்கள். “நீங்கள் எழுதுவதை நாங்கள் தொடராகப் பிரசுரிப்போம். எவ்வித அழுத்தங்களுக்கும் அடிபணிய மாட்டோம்” என்றார்கள்.

ஒரு சஞ்சிகையாளன், தான் ஆசிரியனாக இருக்கும் சஞ்சிகையில் தனது இலக்கிய அனுபவத் தொடரை எழுதாது வேறொரு சஞ்சிகையில் எழுதுவதென்பது இதுவே முதற் தடவையாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளிகள் சிலர் தமது வாழ்க்கை அனுபவங்களை எழுத்திலே பதித்துள்ளனர். எஸ். பொ. “வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்கிற இரண்டாயிரம் பக்க நூலினைத் தந்துள்ளார். டொமினிக் ஜீவா “எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்” என்ற தலைப்பில் எழுதினார். “புச்சியம் புச்சியமில்லை” என்ற தொடரை தெனியான் மல்லிகையில் எழுதினார். “இலக்கிய நினைவுகள்” என்ற நூலினை வ. அ. இராசரத்தினம் தந்துள்ளார். மூலமைணி “நினைவுச் சரங்கள்” என்ற மகுடத்தில் தனது மனப்பதிவுகளைத் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியான் மல்லிகையில் தற்போது தனது சுயசரிதையை தொடராக எழுதி வருகிறார். இவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் சுவாரசியமாகவும் பயனுள்ளவையாகவும் அமைந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதேவேளை பலதரப்பட்ட விமர்சனங்களுக்கும் கண்டனங்களுக்கும் அனேகமான சுயசரிதைகள் ஆளாகியிருக்கின்றன என்பதையும் இங்கு கூறித்தான் ஆக வேண்டும்.

ஒருவர் தனது சுயசரிதையை எழுதும் போது மிகவும் நிதானத்துடன் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வெழுத்து தற்புகழ்ச்சியாகி வாசகர்களின் ஏளனத்துக்கு உள்ளாகிவிடக் கூடாது. அதேவேளை தன்னடக்கம் கருதி சிலவற்றைச் சொல்லாமல் விடுமபோது அது வாசகர்களுக்கு வேண்டிய தகவல்களை தராமல் போய்விடும் நிலைமையும் உருவாகிவிடலாம். ஒரு கதைக்கூத்தாடியின் நிதானத்தோடுதான் ஒருவர் தனது சுயசரிதையை எழுத வேண்டும். இதனை உணர்ந்து கொண்டதான் நான் இந்தத் தொடரை எழுதத் தொடங்குகிறேன்

எந்தவொரு எழுத்தாளனும் தன்னை நேரடியாகப் பாதித்த அல்லது அவன் அறிந்துகொண்ட விஷயங்களையே எழுத்தில் வடிக்கிறான். அவன் வளர்ந்த இளவயதுச் சூழல், வாழ்வு அனுபவம், கல்விநிலை, பண்பாடு, மனவிகசிப்பு என்பன அவனது எழுத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன. எனது எழுத்துக்களையும் இவையே தீர்மானித்தன. எனவேதான் நான் பிறந்து வளர்ந்த இளமைக்காலச் சூழலை முதலில் சொல்லிவிடுகிறேன்.

எனது கிராமம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள புன்னாலைக்கட்டுவன். நான் ஒரு அந்தண சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன்.

அந்தண சமூகத்தினரைப்பற்றி எழுத்தாளர் தெனியான் “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” என்று ஒரு நாவல் எழுதியுள்ளார். அதிலே அவர் அந்தண சமூகம் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“கோயில் பிராமணன் வெளியில் பெரிய மனிதன் போல மாயத்தோற்றம் காட்டிக்கொண்டு, கோயிலுக்குள்ளே ஆதிக்கமுள்ள சமூகத்துக்குக் கைகட்டி பணிஞ்சு போய் நிக்கிறான்.

“...நாங்கள் கிரியைகள் செய்யிற போதும், கோயிலுக்குள்ளேயும் பெரியவர்களாகவும் புனிதமானவர்களாகவும் காட்டப்பட்டு ஏமாற்றப்படுகிறம், சுரண்டப்படுகிறம். கோயில் எங்களுக்கொரு பொற்சிறை. யாழ்ப்பாணத்திலை சடங்காசாரங்களில தான் பிராமணன் பெரியவன், சமூகத்திலே பிராமணன் பெரியவனில்லை, சொத்துடமையுள்ளவன் தான் பெரியவன். சமூகத்திலே ஒடுக்குமுறைகளைப் பாதுகாக்கும் காவலரண்களாக இணைக்கும் கோயில்கள வைச்சிருக்கினம், ஒடுக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களைக் கோயிலுக்குள்ளே வரவேண்டாமென்று ஒரு வேளை தடுக்கலாம், அவையினர் சொந்த வாழ்க்கையில் இணைக்கும் இவை தலையிடலாது. ஆனால் கோயில் பிராமணனார் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இணைக்கும் தலையிட்டு அதிகாரம் பண்ணுகினம், தெய்வத்தோட பிராமணனைத் தொடர்பு படுத்தி சராசரி மனித வாழ்வைக்கூட மறுக்கினம், பிராமணன் புனிதமான ஓர் அடிமையாகத் தான் கணிக்கப்படுகிறான்”.

இது தெனியானது பார்வை. இதில் அதிகளவு உண்மை இருக்கிறது. “இப்புனிதர்கள் தாம் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் பொற்சிறையை உடைப்பதற்கு வேண்டிய துணிவும் பொருளாதார பலமும் பெற வேண்டும்; அதுதான் இவர்களது துன்பமீட்டலுக்கு வழி” என நாவலில் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பொற்சிறையைத் தகர்த்துக் கொண்டு வெளியே வந்தவன் நான். இந்தப் பொற்சிறைக்குள் இருந்தபோது ஏற்பட்ட மனவலிகளும் மனவடுக்களும் என்றும் மாறாதவை. எனது தந்தை ஓர் ஏழைப் பிராமணர். ஒரு பூசகர். எனது இளமைக்காலத்தில் உண்பதற்கும் உடுப்பதற்கும் குறைவில்லாது இருந்த

போதிலும் இளவயது ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாத ஏனைய விடயங்கள் யாவற்றிற்கும் பொருளாதாரம் தடையாக விளங்கியது.

ஆனாலும் வீட்டில் பழந்தமிழ் பகிர்வுச் செல்வத்திற்குக் குறைவிருக்கவில்லை. இளம் வயதில் என்னைச் சூழ்ந்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பரிச்சயம் உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். எனது தந்தையார் பெயர் தியாகராஜ ஐயர்.(1909-1993). அவரை இராசா ஐயர் என்றே ஊரில் அழைப்பார்கள். அவர் நிகண்டு முழுவதையும் மனனஞ் செய்திருந்தார். கோயிலில் புராணபடனம் வாசிப்பார். பழந்தமிழ் பாடல்களை மனப்பாடமாக சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு பாடுவார். என் தாயார் பெயர் பாலாம்பிகை அம்மாள் (1916-1991). அவர் நாலடியாரிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகளைக்கூறி என்னை வழிப்படுத்துவார். தேவார திருவாசகங்களை மெய்யுருகப்பாடுவார். எனது பெரிய தந்தையார் குமாரசாமி ஐயர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர். அந்தக்காலத்தில் “மெற்றிக்குலேஷன்” என்ற ஆங்கிலப் பரீட்சைக்குத் தன்னைத் தயார் படுத்துவதில் முனைந்திருந்தார். அவர் புராண இதிகாசங்களில் துறைதோய்ந்தவர். கோவிலில் எனது தந்தையார் புராணபடனம் வாசிக்கும்போது எனது பெரிய தந்தையாரே பயன் சொல்வார். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறு புராண இதிகாசங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகளைக் கூறி சுவையாக உரையாடுவதில் வல்லவர். எனது தாய்மாமன் சுவாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் நல்லூரில் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்தை அமைத்தவர். தனது இளமைக் காலத்தில் சி. எஸ். எஸ். மணிபாகவதர் என்ற பெயரில் புகழ்பெற்ற கதாப்பிரசங்கியாக விளங்கியவர். எனது தாய்வழிப்புடன் வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர்(1878-1958) மிகப்பெரிய தமிழறிஞர். தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவர். “ஐயரவர்களின் வாழ்க்கையில், அவர்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதியளித்துள்ள உரைவிளக்கம் உச்சநிலையினைக்காட்டுகிறது”(2). இவர்களை விடவும் குடத்து விளக்காக பெண்களுட்பட பல அறிஞர்கள் என்னைச் சுற்றி என் இளமைப்பருவத்தில் இருந்தார்கள். இவர்களிடமிருந்துதான் நான் இலக்கிய உணர்வைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

பலருக்கு அவர்களுடைய தந்தையரே ஆதர்ச புருசராக இருப்பர். அதுபோலவே எனது தந்தையும் எனக்கு ஆதர்ச புருசராக விளங்கினார்.

நான் அவரை ‘ஐயா’ என்றே அழைப்பேன். ஐயா தனது பூசகர் தொழிலை பெரிதாக மதித்தார். அந்தத் தொழிலுக்குரிய ஒழுக்க சீராய் வாழ்ந்தார். அவர் ஒருபோதும் சேர்ட் அணியமாட்டார். அந்தக்காலத்தில் மாட்டுத்தோலில்தான் செருப்புத் தைப்பார்களாம். அதனால் காலுக்குச் செருப்பு அணியமாட்டார். எங்கும் கால் நடையாகவே செல்வார். காலையில் குளித்து பூஜை முடித்த பின்னரே உணவு அருந்துவார். அதற்குப்பின்னரே எந்தக் காரியமும் செய்வார். செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகிய அந்தணசீலர் அவர்.

எனது தந்தை தன்னைப்போலவே என்னையும் ஒரு பூசகராக வரவேண்டுமென விரும்பினார். அதனால் என்னை ஓர் அந்தணச் சிறுவனுக்குரிய முறைப்படி வளர்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்.

வித்துவசிரோமணி சி கணேசையரின் பெரிய தந்தையார் பெயர் ச. கதீர்காமையர் (~1854-). “புன்னாலைக்கட்டுவனிலே இவர் ஒரு தமிழ்ப்பாடசாலையை நிறுவி, நன்கு நடாத்தி, அரசினர் நன்கொடையும் பெறச்செய்தவர்”.(3) இவர் “ஆறுமுகநாவலரோடும் பரிச்சயமுடையவர்”(4). இப்பாடசாலையிலேதான் கணேசையரும் கல்விகற்றார். “காசிவாசி செந்திநாத ஐயருந் தமதிளமைப் பருவத்திலே இவரிடம் பாடங்கேட்டவர்களாவார்”.(5). இவர் கதீர்காம ஐயரின் மருமகனாவார். 18ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் ஊர்ப்பெரியார்கள் தத்தம் கிராமங்களில் இத்தகைய பாடசாலைகளை அமைத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயரின் வருகையின் பின் திண்ணைப் பள்ளிக்கூட முறைமை மாறி பாடசாலைக் கல்விமுறை படிப்படியாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலகட்டம் அது. எனது தந்தையின் தந்தை - எனது தாத்தா ஐ.துரைச்சாமி ஐயர் எங்கள் கிராமத்திலுள்ள மகாவித்தியாலயத்தின் ஸ்தாபகர். இந்த வித்தியாலயம் அக்காலத்தில் ஆங்கிலப்பாடசாலையாகவே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் இன்று சிங்களச் சிறுகதையொன்றில் வரும் “எங்கள் தாத்தா ஒரு யானை வளர்த்தார்” என்ற கதைபோல் ஆகிவிட்டன.

எமது மூதாதையரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தமிழ்ப்பாடசாலையில் - அவர்களில் பலர் கல்விகற்ற பாடசாலையில் நானும் ஆரம்பக்கல்வி பயில்வதற்காக 1946ல் சேர்க்கப்பட்டேன்.

காலையில் பாடசாலைக்குப் புறப்படும்போது அம்மா எனக்குத் தலைவாரிப் பின்னலிட்டு ‘எஸ்’ கொண்டை போடுவார். எனக்கு அந்த வயதில் குடுமி முடியத் தெரியாததால் இந்த ஏற்பாடு. நெற்றியின்மேலே தலையின் முன்பகுதி மழிக்கப்பட்டிருக்கும். காதிலே கடுக்கன். வேட்டி சேட்டுடன் தான் பாடசாலைக்குச் செல்வேன். பாடசாலையில் என்னுடன் படித்த மாணவர்களின் தோற்றத்திலிருந்து நான் வேறுபட்டவனாக இருப்பேன். எல்லோரும் என்னை வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். எனக்குக் கூச்சமாக இருக்கும். எங்கே எனது ஜீவநதி

‘என்’ கொண்டை அவிழ்ந்து விடுமோ என்று எனது பிடரிப்பக்கத்தை அடிக்கடி கையால் தொட்டுப்பார்ப்பேன். அப்படி அவிழ்ந்துவிட்டால் அதனை மீண்டும் கொண்டையாகக் கட்டத் தெரியாத பருவமது. மற்றச் சிறுவர்கள் கூடி விளையாடும்போது நான் அவர்களுடன் சேராது ஒதுங்கியிருப்பேன். நான் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும் வரை இந்த நிலைதான் இருந்தது. எந்த இடத்திலும் முன்னுக்கு வராத சுவாவத்திலிருந்து நான் மீள்வதற்கு நீண்ட காலம் எடுத்தது.

மாலை வேளைகளில் குருகுலக் கல்விக்குச் செல்லவேண்டும். அந்தணர்ச் சிறுவர்கள் நால்வர் அங்கு வேதம் ஓதுவதற்குப் பயிற்சி பெற்றோம். எனது மாமா சிவானந்தக் குருக்கள்தான் எங்களது குரு. மாமா திண்ணையில் உயரத்தில் இருப்பார். நாங்கள் கீழே முற்றத்தில் மண் நிலத்தில் வரிசையாக இருப்போம். கிரந்த எழுத்துக்களை மண்ணிலேதான் எழுதிப் பழகினோம். வேதமந்திரங்களை மனனஞ் செய்ய வேண்டும். அவரோடு செயன்முறைப்பயிற்சிக்குக் கோவில்களுக்குச் செல்லவேண்டும். அந்தச் சிறு வயதில் அட்சரசுத்தி இருக்காது. நாக்கு வளைந்து கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக அவர் முன்னிலையில் வேப்பிலையை சப்பி மெல்லச் செய்வார். மிகவும் கடுமையான பயிற்சி. வேத மந்திரங்களை ஓதும்போது அட்சரம் பிசகினால் கையிலிருக்கும் நீண்ட ‘கொழுக்கித்தடியால்’ (பூக்கொய்வதற்குப் பாவிக்கப்படுவது) வயிற்றில் இடிப்பார் அல்லது தோள்பகுதியிலே அடிப்பார். அடிபட்ட இடம் ‘கொழுக்கட்டை’ போல் வீங்கியிருக்கும். வீங்கிய கையை அம்மாவிடம் காட்டி அழுதிருக்கிறேன். இனிமேல் வேதம் பயிலப்போக மாட்டேன் என அடம்பிடித்திருக்கிறேன். ஆனாலும் அம்மா மறுநாளும் தாஜா பண்ணி குருகுலத்திற்கு என்னை அனுப்பிவைப்பார். இதனால் நான் வடமொழி - கிரந்த அறிவைச் சிறிதளவாவது பெற்றுக் கொண்டேன் என்பதை இப்போது உணர்ந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

என்னுடன் குருகுலத்தில் படித்த நண்பன் ஸ்ரீராமச்சந்திரனை அவனது பெற்றோர் இந்தியாவுக்கு கல்வி கற்க அனுப்பினார். அவனை நாங்கள் ‘ஸ்ரீ’ என்றே அழைப்போம். ஒரு நீண்ட பாடசாலை விடுமுறையில் அவன் ஊருக்கு வந்தான். அப்போது “கண்ணன்” என்ற சிறுவர்க்கான சஞ்சிகையின் பிரதிகள் சிலவற்றைக் கொண்டு வந்து எனக்கு வாசிக்கும்படி கொடுத்தான். ஏற்கெனவே இலக்கிய இரசனையில் ஊறியிருந்த எனக்கு கண்ணன் சஞ்சிகை வாசிப்புத் தீனியாக அமைந்தது. அவன்கொண்டு வந்த சஞ்சிகைகள் அத்தனையையும் ஒரே மூச்சில் வாசித்து முடித்தேன். தொடர்ந்தும் கண்ணன் சஞ்சிகையை வாசிக்க வேண்டும் என்ற உந்தல் என்னுள் துளிர்ந்தது. கண்ணனில் ஒரு சந்தா விபரம் காணப்பட்டது. வருடச்சந்தா ரூபா 3/= வி.பி.பி. மூலம் கட்டி சந்தாதாரராகச் சேரலாம் என அந்த விளம்பரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நான் வீட்டில் எவருக்கும் தெரியாமல் இந்தியன் போஸ்த்ஓபிஸ் ஒன்றினை வாங்கி கண்ணன் காரியாலயத்திற்குக் கடிதம் எழுதிப் போட்டேன். ஒரு சில நாட்களில் தபாற்காரன், கண்ணன் சஞ்சிகையைக் கொணர்ந்து விட்டான். அவனுக்குக் கட்டுவதற்கு ரூபா 3/= வீட்டிலிருக்கவில்லை. என் தாயார் செய்வதறியாது அந்தரப்பட்டார். என் கண்கள் கலங்கியதைக் கண்ட தபாற்காரன் அடுத்தநாள் மீண்டும் சஞ்சிகையைக் கொண்டு வருவதாகவும் பணத்தைத் தயாராக வைத்திருக்கும்படியும் கூறினான். நான் அழுதுவிடுவேனோ என்று கலங்கிய என் தாயார் முன் வீட்டில் ரூபா 3/= கடனாகப் பெற்று தபாற்காரனிடம் கொடுத்து கண்ணனைப் பெற்றுத்தந்தார். எனது வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்குவித்து வளர்த்தெடுத்ததில் எனது தாயாருக்குப் பெரும் பங்குண்டு. எனது இளம்பயதில் வாசிப்பதற்கென நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் வாங்குவதற்கு அந்த வறுமை நிலையிலும் எனது அன்னை எனக்குப் பணம் கொடுத்து ஊக்குவித்ததை நினைக்கும் பொழுது எனது மெய்சிலிர்க்கிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் சிறுவர் சஞ்சிகைகளான கண்ணன், அம்புலி மாமா போன்றவற்றை வாசித்த நான் காலப்போக்கில் துப்புறியும் நாவல்கள் ‘கிறைம் நாவல்கள்’, கிளுகிளுப்பு நாவல்கள், இன்றைய ரமணிச் சந்திரன் போன்ற அன்றைய எழுத்துக்கள் என இந்திய இறக்குமதிக் குப்பைகளையெல்லாம் வாசித்திருக்கிறேன். கூச்ச சுவாவத்தினால் மற்றச் சிறார்களோடு சேர்வதைத் தவிர்த்து வந்த எனக்கு வாசிப்பு பெரும் பொழுதுபோக்காகியது. மற்றுமொரு விடுமுறைக்காலத்தில் ஸ்ரீ எனக்கு கல்கியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த “பாவை விளக்கு” நாவலின் சில பகுதிகளை வாசித்துக்காட்டினான். அதன்பின் கல்கி, குபுதம், கலைமகள், ஆனந்தவிகடன் சஞ்சிகைகள் யாவும் எனது வாசிப்புக்குத் தீனியாகின. காலப்போக்கில் கல்கி, அகிலன், ந.பார்த்தசாரதி போன்றோரின் நாவல்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அதன் பின் புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தன், ஜானகிராமன் என எனது வாசிப்புத்துறை விரிவடைந்தது. அதன் பின் சுபமங்களா, கணையாழி, காலச்சுவடு, உயிர்மை எனத்தேடி அலைந்தேன். இது எனது வாசிப்பின் படிமுறை.

ஒரு சிலர் கல்கி போன்றவர்கள் அடிமட்ட மக்களின் பிரச்சினைகளை எழுதாததால் அவர்களது நாவல்கள், நாவல்களே அல்ல என்கின்றனர். அதே போன்று டாக்டர் மு. வ., ஜெகதீர்பியன் சாண்டிலியன் ஆகியோரை ஒவ்வொரு காரணம் கூறி நிராகரிக்கின்றனர்.

ஆனால் பலர் இவர்களின் வாசகர்களாகவே ஆரம்பத்தில் இருந்தவர்கள். வாசிப்பு இரசனை மாறியபோது ஏனைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைத் தேடிச் சென்ற வர்கள். மேலே குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களை வாசித்த படியால்தான் அவர்கள் தங்கள் மொழிவளத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டார்கள் என்பதை பலர் மறந்துவிடுகிறார்கள். இவர்களது எழுத்தைப் படித்துத்தான் பலர் நாடறிந்த எழுத்தாளர்களாகவும் விமர்சகர்களாகவும் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டவர்கள். கருத்தியல் ரீதியாகத் தம்மை மேம்படுத்திக் காட்டியவர்கள். உயர்மட்ட வாசகர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ள, தாம் கடந்துவந்த பாதையை மறந்து பேசுகிறார்கள்.

(இனி அடுத்த இதழில்)

உசாத்துணை:

- (1) பொற்காலத்தில் வாடும் புனிதர்கள் (நாவல்) 1989 - தெனியான்-முரசொலி வெளியீடு (பக். 112)
 (2) ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சுடர் மணிகள்- தென் புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை (பக். 60) (1967)
 (3) ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் - புன்னாலைக்கட்டுவன் வித்துவான் பிரமலநீ சி.கணேசையர், ஈழகேசரி வெளியீடு (பக். 103) (1939)
 (4) மேற்படி .. ..
 (5) மேற்படி .. ..

த.ஜெயசீலனின் இரு கவிதைகள்

வெற்றிடம்

ஆகக் குறைந்தபட்சச் சாத்தியம்
 அனைத்துமே..
 சாவின்வாய் பட்டுச் சரிந்துகொண்டிருக்கின்ற
 கேவலமோ நெஞ்சிற்
 கொள்ளி செருகிடுது. தேடிய தேட்டம்,
 திரட்டிய கௌரவம், பேசிய வார்த்தை,
 பிசகாதெனும் எண்ணம்,
 யாரும் எரிக்க
 முடியாதெனும் துணிவு,
 வெட்டத்தளைக்கும்
 விருட்சமென்ற ஓர் நிமிர்வு,
 பட்ட அவலம்
 பலியிட்ட செல்வங்கள்,
 எல்லாம் விழுவாக்கு
 இறைத்தகன்ற நீராச்சு.
 எத்தனை இழந்தும் இறுதியில் பலன்கிட்டும்
 அத்தனையும் மீளும்
 என்றுரைத்த ஆகூடம் அத்தனையும் பொய்த்து
 அகத்தின் ஏக்க இமயமலை
 முற்றாய்ச் சிதறி முழுதும் பொடிப்பொடியாய்
 அர்த்தம் இழந்து
 அவல முகில் சூழ்ந்து காற்றில் எலாம் கரைந்த
 காதை பரவி எங்கும்
 ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தில்
 எமைமுகும் சூனியத்தில்
 வசந்தமொன்று வீசமென்றே...
 வாய்கள் உரைத்திடுது.

ஆச்சரியக் கடல்

ஆயிரம் ஆயிரம்
 அலைச்சிறகு அடிக்கடித்து
 வானுக்கும் மண்ணுக்கும் இடையே நிதம்பறந்து
 எங்கேதான் போகிறதோ
 கடலென்னும் இப்பறவை?
 எங்கே இருக்கிறது
 இதன் கூட்டைக் கொண்ட கிளை?
 சூயில்களது சுவல்போல்
 இதனின் தொடர்சுவல்
 அயலொங்கும் கேட்டிடுது.
 அனைத்தும் அதிர்கிறது.
 தீக்கோழி,
 தீயில் இருந்துயிர்த்தும் பறந்துபோகும்
 பீனிக்ஸ்,
 மலையுண்ணும்
 சக்கர வாகம்... என்று
 வெவ்வேறு இயல்புள்ள பறவைகளைப் போல்.
 இதுவும் எவ்வாறோ உருவாகி
 எம்முன் பறந்திருக்கு.
 இத்தனை பெரிய இராட்சதப் பறவையிட்ட
 முட்டையோ நிலவென்று?
 முன்னிருந்த என் பிஞ்சு கேட்டாள் ஒருகேள்வி...
 கற்பனையின்... 'அடுத்தகட்டம்
 கேட்ட அவளிடத்தில்
 உயிர்த்தனைக் கண்டயர்ந்தேன்.
 ஆச்சரியம் மனித ஆற்றல்..
 இதை ஏற்கின்றேன்..

வளர்ந்து வரும் எமது ஈழத்துத் தமிழ் நூலியல் முயற்சிகள் பல சர்வதேச அரங்கில் தனித்துவம் பெற்று போற்றப் பட்டு வருகின்றன என்று நாம் பெருமிதம் கொள்ளும் அதே வேளை பல அறிமுக எழுத்தாளர்களின் வெளியீடுகள் எழுத்தாளர்களின் கவனக்குறைவினாலும், அவர்கள் நாடிச்செல்லும் பதிப்பகங்களின் அக்கறையின் மையாலும் சர்வதேச மட்டத்தில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தை தரக்குறைவாக மதிப்பிட வழியமைப்பதாகவும் அமைந்து விடுவதை நாம் அனுபவ வாயிலாக அறிந்தும் வருகின்றோம்.

சர்வதேச ரீதியில் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் பெரும் பங்காற்றும் ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவமான காலகட்டத்தில் நாம் இன்று இயங்கிவருகின்றோம். இந்நிலையில் நூலியல் துறையில் நாம் அறிந்தோ அறியாமலோ விட்டுச்சென்ற தவறுகளை இனம் கண்டு முடிந்த வரையில் அவற்றைத் திருத்திக் கொள்ள இந்தக்கட்டுரை உதவலாம் என்ற நம்புகின்றேன். இங்கு உதாரணத்துக்கு எடுக்கப்படும் நூல்கள் விமர்சன நோக்கில் அல்லாது தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ள வழியமைக்கும் மாதிரி உருக்களாகவே முன்வைக்கப்படுகின்றன என்பதை ஆரம்பத்திலேயே கூறிச்செல்வது நல்லது என்று கருதுகின்றேன்.

புகலிட அறிமுக எழுத்தாளர்களின் நூல் ஆர்வத்தை வர்த்தக நோக்கில் தமக்குச் சாதகமாக்கிப் பயன்படுத்தி உழைக்கும் வெளியீட்டாளர்கள் சிலர் ஈழத்தமிழர்களுக்கு உதவுவதாகக் கூறி அவர்களின் ஆக்கங்கள் அனைத்தையும் எவ்விதமான பரிசீலனையுமின்றி வெளியிட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். ஒரு தரமான நூல் வாசகர் கையில் சென்றடையும் முன்னதாக அதன் கையெழுத்துப் பிரதியைத் தீவிர பரிசீலனைக்கு உட்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு அதன் ஆக்கியோனுக்கு உரியது.

ஜீவநதி

புகலிட வெளியீடுகள்: நூலாசிரியர்களும் நுகலாசிரியர்களும்

என்.செல்வராஜா

ஒரு தரமான வெளியீட்டகம் இந்த வடிக்கட்டலைத் தாமே மேற்கொள்வதை நாம் அவதானிக்கலாம். பிரபல்யமான ஐரோப்பியப் பதிப்பகங்கள் தமக்கு எழுத்தாளர்களிடமிருந்து வரும் கையெழுத்துப் பிரதியை அத்துறை சார்ந்த வல்லுநர் கொண்ட குழுவிடம் சமர்ப்பித்து அவர்களின் சிபாரிசின் பின்னரே அந்நூலை அச்சிடும் பொறுப்பினை ஏற்கின்றன.

அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் நூல் வெளியீட்டின் முழுப்பொறுப்பும் பதிப்பகத்திற்குரியதாகக் கணிக்கப்படுகின்றது. ஆக்கியோனுக்கு அவர் வழங்கும் கையெழுத்துப் பிரதிக்கான ஒரு குறித்த தொகையை அல்லது விற்பனையில் ஒரு குறித்த சதவிகிதத்தை ரோயல்ட்டியாக வழங்கி கையெழுத்துப் பிரதியை முழுமையாகப் பொறுப்பேற்கின்றது. அது வர்த்தகரீதியில் செயற்படுவதால், தான் எழுத்தாளனுக்கு வழங்கிய பணம் உள்ளிட்ட நூலின் வெளியீட்டுச் செலவின் முதலீட்டை மீள்பெறும் வாய்ப்பையே குறியாகக் கொண்டிருக்கின்றது. இதனால் பெளதிக அமைப்பில் கவர்ச்சியையும் உள்ளடக்கத்தில் உயர்ந்த தரத்தையும் ஒரு ஐரோப்பிய வெளியீட்டகம் பேண முடிகின்றது. அந்நூலின் சந்தை வாய்ப்பை கணிப்பிடுவதும் இத்தகைய நூல் மதிப்பீட்டின் நோக்கமாகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் நிலைமை தலைகீழாக உள்ளது. பதிப்பகத்திற்கு நூலை வழங்குவதுடன் அவரது கடமை முடிந்துவிடுவதில்லை. அதை அச்சிட எழுத்தாளரே பணம் செலுத்த வேண்டியும் ஏற்படுகின்றது. அத்துடன் பதிப்பகம் அச்சிட்டு முடிந்ததும் அதன் விநியோகத்திலும் ஒரு பங்கை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய தேவை சிலருக்கு ஏற்படுவதுமுண்டு.

தமிழகத்துப் பதிப்பாளர்கள் - இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பதிப்பாளர்கள் என்ற பதத்திற்கே உரியவர்கள் அல்லர். இவர்களை அச்சகத்தினர் என்று தான் குறிப்பிடுவது பொருந்தும். தமிழகத்திலுள்ள பல சிறு அச்சகங்களே தம்மை பதிப்பகம் என்றும் சில சட்டம் மற்றும் பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காகப் பெயரிட்டுக் கொள்கின்றன.

தமிழகத்தில் 1640 முழுநேர நூலகங்களும் 800 பகுதி நேர நூலகங்களும் இன்று இயங்கி வருகின்றன. இவற்றுக்கான நூல்கொள்வனவை மாநில அரசு மேற்கொள்கின்றது. அரசு

நூலகங்களின் பாவனைக்கென சகல பதிப்பாளர்களிட மிருந்தும் 850 பிரதிகளை அரசு நூலக அமைப்பு கொள்வனவு செய்து வந்தது. அண்மைக் காலமாக அதன் எண்ணிக் கை 500 ஆகக் குறைந்து விட்டது. இந்த 500 பிரதிகளை விற்பனை செய்வதன் மூலமும் மற்றும் புத்தக நிலையங்கள், வர்த்தகக் கண்காட்சிகள் மூலமும் மேலும் சில பிரதிகளை நிறுவனங்களுக்கு விற்பனை செய்தும் 1000 பிரதிகள் வரையில் மிக எளிதாக அந்தப் பதிப்பகங்கள் விற்பனை செய்து லாபமீட்டிக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் உள்ளது. மேலும், புகலிடங்களில் நூல் அறிமுகம் என்ற பெயரில் தமிழகப் பதிப்பகங்களுக்கு நம்மவரே களம் அமைத்துக் கொடுத்து அப்பாவி எழுத்தாளர்களின் குறுகிய சந்தைக் குள்ளும் அவர்கள் ஊடுருவ வழியமைத்துக் கொடுத்து விடுகின்றார்கள். அந்தப் பதிப்பகங் களைப் பொறுத்த வரையில் எம்மவரின் நூல்களை விற்பதில் பெற்றுக்கொள்ளும் வருவாய் நிகர லாபமாகின்றது. இவ்வளவு வாய்ப்புகளுக்கும் பிரதி பலனாக எம்மவர்களுக்குக் கிடைப்பது, புகலிட எழுத்தாளர்களுடைய நூல்களுக்கு உலகளாவிய அறிமுகம் பெற்றுத்தரப் படும் என்ற வாக்குறுதியேயாகும். இத்தகைய வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றப் பட்டதா என்ற கள ஆய்வில் எமது எழுத் தாளர்கள் இறங்கித் தேடலில் ஈடுபடும் போது இந்தப் போலி உறுதி மொழிகளின் யதார்த்தநிலை அறியப்படும்.

இந்நிலையில் எமது அறிமுக எழுத்தாளர்களும் அனுபவ எழுத்தாளர்களும் நூலின் தரம் பற்றிய எண்ணக் கருவை வளர்த்துக்கொள்ளும் அவகாசத்தை பதிப்பகங்கள் ஏற்படுத்தத் தவறி விடுகின்றன என்றே நான் கருது கின்றேன். அந்த விடயத்தைத் தொடக்கினால் தமக்கு இன்று புகலிடத் திலிருந்து மடை திறந்த வெள்ளமாக வரும் கையெழுத்துப் பிரதிகளுக்குத் தடை ஏற்பட்டு விடும் என்ற கவலையும் இதற்கு ஒரு காரணம் எனக் கருதுகின்றேன்.

இந்நிலையில் புகலிடத்தில் நூல் வெளியிடும் எழுத்தாளர்களின் கடமை பற்றிய சிந்தனையை நாம் இவ்வேளையில் தூண்ட வேண்டியது அவசியமாகின்றது. நாம் எழுதும் ஒரு விடயம் அது நூல் உருவில் ஆக்கம் பெறும் முன்னதாக இரண்டாம் பேர்வழி ஒருவரால் வாசிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை நாம் மதிக்க வேண்டும். இந்த இரண்டாம் பேர்வழி பெரிய அறிவாளியாக இருக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. ஒரு நண்பராகக் கூட இருக்கலாம். நல்ல வாசகராக இருக்க வேண்டும். அது முக்கியம்.

இந்த இடத்தில் தான் கொப்பி எட்டர் (Copy Editor) என்ற நபர் நம் பார்வைக்கு வருகின்றார். ஒரு பதிப்பகத்தில் கொப்பி எட்டர் என்ற பதவியில் இருப்பவர் பதிப்புலகில் மிகவும் முக்கியமானவராகக் கருதப்படுகிறார். தமிழ் எழுத்துலகில் இவர் என்றோ காணாமல் போய்விட்டார் என்பது விடயம் தெரிந்தவர்களின் கணிப்பாகும்.

ஒரு எழுத்தாளரின் நூலினை அது அச்சுக்குப் போகும் முன்னதாக வாசித்து அதில் காணப்படும் சொற்பிழை, கருத்துப்பிழை, பதப்பிழைகளைக் கண்டறியும் பொறுப்பு இந்த கொப்பி எட்டருக்கே உரியது. இவர் பிழை திருத்தும் ஆசிரியராகவோ புரூப் ரீடராகவோ அல்லது கருத்துக் கூறும் மந்திரியாகவே இருப்பார். கொப்பி எட்டரை நாம் தமிழில் பதிப்பாசிரியர் என்று கூற முடியாது. பதிப்பாசிரியரின் கடமைகள் வேறுவகையானவை. நகலாசிரியர் என்று வேண்டுமானால் குறிப்பிடலாம். இந்தக் கட்டுரையின் தேவை கருதி நகலாசிரியர் என்ற பதத்தையே தொடர்ந்தும் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

மொழியை வழமைப்படுத்துவதில் நகலாசிரியருக்கு கணிசமான அளவு பங்குள்ளது. கையெழுத்துப் பிரதியை கவனமாக வாசித்து அதில் காணப்படும் எழுத்துப் பிழைகள் விபரப் பிழைகள் தேவையற்ற இடைவெளிகள், சொன்னதையே திரும்பக் கூறும் தவறுகள், அந்த இடத்தில் தேவையில்லாமல் தரப்படும் தகவல்கள், வாக்கிய அமைப்பில் எந்தச் சொல்லை எந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற குழப்பம் போன்ற விடயங்களைக் கண்டு அவற்றை செப்பணிடுவது ஒரு நகலாசிரியரின் பணியாகின்றது. இதன் மூலம் நூலாசிரியரின் மூலக்கருத்தில் கை வைக்காமல் அத்திருத்தங்களை ஆசிரியருக்குச் சுட்டிக்காட்டி அவரது அங்கீகாரத்துடன் இந்தத் திருத்தங்களை மேற்கொள்வது நகலாசிரியரின் கடமையாகும்.

எமது சகோதர எழுத்தாளர்கள் எவ்வளவு திறமையுள்ளவர்களாக இருந்தாலும் மேலே சொல்லப்பட்ட பிழைகளை விடுவது சகஜம் என்பதை அவர்களே ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஏனெனில், அவர்கள் எழுதுகின்ற விடயம் பற்றி நிறையவே தெரிந்து வைத்திருந்தாலும் கூட - அதை எழுதும் போது தாங்கள் சொல்வதைச் சரியாகச் சொல்கின்றோமோ என்ற ஒரு பதற்றம் அவர்களுக்கு இருக்கலாம். சிலருக்கு தாம் எழுதியதை சரிபார்க்கும் அளவுக்கு பொறுமை இல்லாமலும் இருக்கலாம். இவை எல்லாம் அவரவர் குணம்சங்களாக இருந்தாலும், எப்பொழுதும் தனது ஆக்கம் நூலுருவில்

ஆவணப்படுத்தப்பட்டு 500-1000 பேர் பார்வைக்கு முன்வைக்கும் போது கணிசமான பொறுப்புணர்வுடன் தமது நூலை முன்வைக்க வேண்டும்.

சில காலங்களுக்கு முன்னர் ஜேர்மனியில் வசிக்கும் இலக்கிய நண்பர் புத்திசிகாமணி அவர்களுடன் தொடர்பாடலை மேற்கொண்டிருந்த வேளை அவரது சொர்ணம்மா என்ற நாவல் பற்றிய கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அந்த நாவலில் பக்கத்துக்குப் பக்கம் எழுத்துப் பிழைகள் மலிந்து காணப்பட்டதையும், ஈழத்து பேச்சு வழக்கில் எழுதப்பட்ட அவரது நாவல் வரிகள் புரியாத பல சொற்களால் குழம்பிக் கிடந்ததையும் காண நேர்ந்ததையும் அவருடன் பகிர்ந்து கொண்டேன். அவரது நாவலை வெளியிட்ட தமிழகத்து வெளியீட்டு நிறுவனம் தாமே அந்த நாவலை தட்டச்சுப் பிரதியாக்கம் செய்த மையையும் அதைச் செய்த தமிழகத்துத் தட்டச்சாளருக்கு ஈழத்து பேச்சு மொழிவழக்குத் தொடர்பான எவ்விதமான பரிச்சயமும் இல்லாதிருந்தமையையும் அறிய முடிந்தது.

இந்த இடத்தில் அந்தப் பதிப்பகம், சொர்ணம்மா என்ற நூலின் முன்னிலைப் படிமைய ஆசிரியருக்கு அனுப்பி வைத்து அச்சிடலுக்கான அங்கீகாரத்தைப் பெறத்தவறியது மாபெரும் குற்றம் என்றே கருதுகின்றேன். அதை விட ஒரு புகலிட ஈழத்து இலக்கியவாதியின் ஆத்மார்த்தமான இலக்கிய வடிவம் ஒன்றை தமிழகத்திலுள்ள ஒரு ஈழத்து நகல் ஆசிரியர் மூலம் மீள்பார்வை செய்திருந்தால் இன்று சொர்ணம்மா கம்பீரமாக புகலிடமொங்கும் வலம் வந்திருப்பாள். இதில் கவலைக் குரிய விடயம் என்னவென்றால் இந்தத் தமிழகத்துப் பதிப்பகங்கள் இத்தகைய ஈழத்து இலக்கிய நூல் களுக்கான உற்பத்திச் செலவை தபால் செலவு உட்பட எழுத்தாளர்களிடமே அறவிட்டு ரொபத்தை தாம் அறுவடை செய்வது தான். இங்கே நூலின் தரம் என்பதும் எழுத்தாளனின் உணர்வுகள் என்பதும் அவர்களின் அக்கறைக்கு அப்பாற்பட்டதாகி

விடுகின்றது. இதனால் பாதிக்கப்படுபவர் யாரென்று ஆழ்ந்து பார்த்தால், எழுத்தாளரும், அவர்கள் சார்ந்து நிற்கும் ஈழத்து படைப்பிலக்கியத் தளமும் படைப்பின் தரமும் தான்.

தமது ஆக்கம் தாம் விரும்பிய தரத்தில் இல்லாதவிடத்து பதிப்பகத்தை ஒதுக்கி விட்டுப் புதிய பதிப்பகத்தை நாடும் வழக்கம் இன்று நம்மிடையே காணப்படுகின்றது. இது தவறாகும். முடிந்த வரை அந்தப் பதிப்பகத்துடன் போராடி தமது உரிமைகளை வென்றெடுக்க காயப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் முன்வர வேண்டும். முடியாத பட்சத்தில் அவர்களது தவறுகளை ஊடகங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி புதிதாக அவர்களை நாடிச் செல்ல முற்படும் பிற எழுத்தாளர்களை எச்சரிக்க முன்வர வேண்டும். அண்மையில் ஐரோப்பிய பெண் எழுத்தாளர் ஒருவர் தனது நூலை அச்சிட்ட தமிழகத்துப் பதிப்பகம் ஒன்று பதிப்புரிமையை தனதாக்கும் வகையில் ஆசிரியரின் அனுமதியின்றியே நூலில் பதிப்புரிமை தமக்கென்று குறிப்பிட்டிருந்தமையை எதிர்த்துப் போராடி, அவர்களது தவறைத் திருத்தி நூலை எழுத்தாளர் விரும்பியவாறாக மீள்பதிப்புச் செய்து வெற்றிகண்டதையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

மற்றொரு புகலிடக்கவிஞரின் கவிதை நூலொன்றை அச்சிட்டு விநியோகிக்க ஒப்புக்கொண்ட தமிழகத்துப் பதிப்பகம் ஒன்று, அச்சிடல் பணிகள் பாதியில் இருந்த வேளை, அது தீவிர தமிழீழ அரசியல் சார்பான கவிதைகள் என்றும் அதை வெளியிட்டால் தமிழகத்தில் தமக்குப் பாதகமாக ஏதும் நிகழலாம் என்றும் காரணம் காட்டி முழு நூற்பிரதியையும் புகலிடக் கவிஞருக்கே அனுப்பி வைத்து அதற்கான தபால்செலவையும் பின்னர் புறித்துக் கொண்ட கதையையும் நான் அறிய முடிந்தது. இந்த இடத்தில் கவிஞருடன் நூல்வெளியீட்டு விநியோகத்துக்கான ஒப்புந்தம் செய்து கொள்ளும் முன்னர் பிரதியைப் பார்வையிடத்தவறியது வெளியீட்டகத்தின் குற்றம். ஒப்புக்கொண்ட பணத்தொகைக்கு மேலாக ஒப்புந்தத்தில் குறிப்பிடாத தபால்செலவை அறவிட்டது நியாயமா என்பது போன்ற கேள்விகள் எழுவதில் நியாயம் இல்லாமல் இல்லை. எழுத்தாளர்களின் குறைகளைக் கேட்டு அதற்காகப் போராடும் வகையில் எழுத்தாளர் ஒன்றியங்கள் பரவலாக இல்லாததும், இதற்குக் காரணம் எனலாம். இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்தப்படும் இத்தகைய தவறுகளுக்கூட எழுத்தாளர்களின் முன்ஜாக்கிரதை, மற்றும் படைப்புலகத்திற்கும் அப்பால் வெளியீட்டுலகம் பற்றிய பிரக்ஞை என்பனவற்றின் மூலம் தவிர்க்கப்படலாம்.

அத்துடன் இனி வரும் காலத்திலாவது எமது புகலிடத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், குறிப்பாக வளரும் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்பிலக்கியங்களை தங்களுக்கு அறிமுகமான தகுதியான நண்பர்களை நகலாசிரியர்களாக வரித்து அவர்களிடம் தங்கள் கையெழுத்துப்பிரதியை வழங்கி உரிய திருத்தங்களைச் செய்து பிரசுரத்திற்கு அனுப்பி நூலாக்குவதன் மூலம் எண்ணிக்கையில்லாது, தரமான ஈழத்து இலக்கியங்களை தமிழ் உலகிற்கு வழங்க வேண்டும். □□□

“எடி மலர், எழும்படி. மாப்பிளை வீட்டுக்காரர் எட்டு மணிக்கு வருவினம். இப்பவே அஞ்சு மணியாப் போச்சு”.

“கத்தாத கமலம். அவள் எழும்புவள். அவள் என்ன இன்னும் சின்ன பிள்ளையே”

“இல்லையப்பா... நேரம் போகுது”

“ராத் திரி படுக்கேக்க பதினொண்டரை.. எனக்கே களையாக்கிடக்கு... பெட்ட கொஞ்சத்துக்கு படுக்கட்டும்”

அப்பா தனக்காக பரிந்து பேசுவது கேட்கிறது.

முகத்திற்கும் சொந்தக்காரனாகிய அவன் அடிக்கடி கை விரல்களால் நெற்றியில் விழும் தலைமுடியை பின்னுக்குத்தள்ளி சிரிக்கிறான். அருகில் நின்று மரத்தின் கிளை ஒன்றை சட்டென்று பிடித்துக் குலுக்குகிறான். இலைகளில் தேங்கியிருந்த நீர்த்துளிகள் அவள் தலையில் சிதறுகின்றன.

“ஐயோ... சீக்”

முகத்தில் ‘சளார்’ என்று தண்ணீர் தெறிக்க ‘மழையா?’ என்று கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். அருகில் தமையன் தண்ணீர்ச் செம்புடன் சிரிக்கிறான்.

பீனிக்ஸ் பறவைகள்

ம.நிரேஸ்குமார்

அவளுக்கெங்கே உறக்கம் வந்தது. இரவு முழுவதும் அழுதழுது கண்கள் வீங்கியிருந்தன. ‘அம்மா வந்து எழுப்ப முதல் குளிக்கப் போகோணும்’ என்ற எண்ணத்துடன் மெதுவாக எழுந்து சென்று குளியலறைக் கதவை தாழ்ப்பாள் போட்டாள். ‘பைப்’ தண்ணீரை திறந்து விட்டாள். வெளியே சத்தம் எதுவும் கேட்காது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் அழுதாள். கடந்த காலத்தின் அந்தக் கோர நினைவுகள்...

***

“எடி மலர்... எழும்படி... ரியூசனுக்கு நேரம் போச்சு. சோம்பேறி மாடு... உப்பிடிப் படிச்சா மாட்டு டாக்குத்தராயும் வரமாட்டாய்”

அம்மாவுக்கு மெதுவாக கதைக்கத் தெரியாது. அம்மாவின் கத்தலை காதில் விழுத்தாமல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அழகிய பூஞ்செடிகளின் நடுவில் தன் காதலனுடன் உரசியபடி நடந்து செல்கின்றாள். வாட்ட சாட்டமான உடம்பிற்கும் அழகிய ஜீவந்தி

“போடா... குரங்கு” என்றபடி எழும்பி ரியூசனுக்கு ஆயத்தமானாள்.

“அம்மா நான் போட்டு வாறன்”

“பொறடி பிள்ள. புட்டு அவிஞ்சீட்டுது. கட்டித் தாறன்”

“எனக்கு நேரம் போச்சு. உந்த மாட்டிற்ற தின்னக் குடு”

தங்கை தன்னைத் தான் ‘மாடு’ என்கிறாள் என்பது புரிந்தும் புரியாதது போல.

“மலர், மாடு புட்டு தின்னாதடி” என்றான் அண்ணன்.

“நான் சொன்ன மாடு புட்டில்ல... புட்டுப் பானையையும் தின்னும்”

மலர் சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினாள்.

“எட்டு மணிக்கு சாப்பாடு கொண்டு வாறன்டி” என்ற அண்ணனின் அன்பு அவளை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

வெளிக் கேற்றடியில் மலர் கண்பார்வை யிலிருந்து மறையும் வரை கமலம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“காலம ஆறு மணிக்கு கிளாஸ் போடு வாங்கள். பொம்பள பிள்ளையை விட்டுட்டு திரும்பி வாறவரைக்கும் அடிவயிறு கலங்குது.”

“அம்மா நான் தோட்டத்துக்குப் போறன். பொயிலைக் கண்டுக்கு தண்ணி விடோணும். முட்டய பொரிச்சு புட்ட கட்டிவை. நான் வந்து கொண்டு போய் குடுக்கிறன்.”

கந்தையர் அப்போதுதான் எழும்பி திண்ணையிலிருந்து சோம்பல் முறித்துக் கொண்டிருந்தார். கமலம் பூக்குப் பேணியையும் தேத்தண்ணியையும் திண்ணையில் குத்திய குத்து அவளது கோபத்தை புரிந்து கொள்ள போதுமாய் இருந்தது.

“என்ன மனிசனப்பா நீ? குமர்ப் பெட்ட தனியாப் போகுது. நீ ஒருக்கா கூட்டிக் கொண்டே விடக்கூடாதே?”

“என்ன கதக்கிற கமலம்? நான் என்ன ஓடியாடி வேலை செய்யாத மனிசனே! வயது போட்டுது. பனிக்க போனா உடன முட்டிமுக்குது. என்ன செய்யிறது? கடவுளென்ன கட்டிப் போட்டுட்டான்.”

பெருமூச்சு விட்ட கந்தையரின் வலது கண்கள் துடித்தன.

தூரத்தில் தெரியும் பனிப்புக்கை கிட்ட வந்ததும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் சில்லென்று துளைத்தது. மலர் சைக்கிளை வேகமாக மிதித்தாள். சன நடமாட்டம் குறைவாக இருந்தது.

“ஹர்த்தால் ஏதும் இருக்குமோ” என்ற அவளின் எண்ணத்தை கோண்டாவில் டிப்போவில் இருந்து புறப்படும் CTB பஸ் சத்தம் கலைத்தது.

உரும்பிராய் சந்தி கழிந்து விட்டது. இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போய்விட்டால் கோண்டா வில் சந்தி. பிறகுதிண் ணைவேலி. அடுத்தது ரௌன். சைக்கிளின் வேகத்தை அதிகரித்தாள்.

“அடா... நங்கி... ஐடெண்டிக்காட் இருக்கா...”

இடிந்து போன வீட்டிலிருந்து கேட்ட அந்தக் கொச்சைத் தமிழ் தன் மனப்பிரமை என்றுதான் நினைத்தாள்.

திடுதிடுப்பென்று இரண்டு பேர் ஓடி வந்தார்கள்.

“ஏய்... கூப்பிட்டது கேக்கேல...”

“எடு ஐடெண்டிக்காட்டை”

நடுங்கும் கைகளால் மலர் அடையாள அட்டையை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“மூஞ்சு வேற மாதிரிக் கிடக்கு”

ஜீவந்தி

“இல்ல... அது நான்தான்... சின்னனில எடுத்தது”

“செக் பண்ணோணும் உள்ள வா...”

“நான் மாட்டன். வீட்ட போய் அப்பாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்”

அவன் தலை மயிரைக் கொத்தாகப் பிடித்து வாயைப் பொத்தினான்.

“ஐயோ... தல மயிர விட்டா...”

அந்த பாழுடைந்த வீட்டுக்குள் தரதர வென்று இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

“விட்டா... விட்டா...”

வேட்டை நாயிடம் அகப்பட்ட முயல் குட்டி போல தன்னால் இயலுமானவரை போராடினாள்.

“ஐயோ... கடவுளே... என்னக் காப்பாத்த மாட்டியோ..” என்ற மலரின் அலறல் காலைப் பொழுதில் கடவுளுக்குக் கூடக் கேட்கவில்லை.

எங்கிருந்தோ சரமாரியான வெடிச்சத்தங் கள் கேட்க, வாகனங்கள் அவசரமாக ஓடுகின்றன. அவர்கள் உயிரைக் காக்கும் அவசரத்தில் மதிலுக்கு மேலால் பாய்ந்து ஓடுகிறார்கள்.

மலர் மெதுவாக கண் திறந்து பார்க்கிறாள். ‘கதறி அழுதாள்’ என்ற வார்த்தையின் கனம் தமிழில் அர்த்தம் அற்று போகின்றது.

“இதுவும் ஒரு விபத்துத்தான். வெறிநாய் கடித்து விட்டால் அது வெறிநாயின் குணம். கடி பட்டவர்களில் தவறில்லையே! இதற்காக வெறி நாயைத்தான் சுட்டுத்தள்ள வேண்டுமே தவிர கடிபட்டவர்களை குற்றப்பார்வை பார்ப்பதில் அர்த்த மில்லை. பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் மனமுடைந்து விடாமல் உறுதியுடன் வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.”

போனகிழமை ரியூசன் கிளாசில் நடந்த கூட்டத்தில் அந்தப்பெண் ஆவேசமாகப் பேசியது மலருக்கு ஞாபகம் வந்தது. மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

‘நான் சாகக்கூடாது... நான் சாக மாட்டேன்...’ உறுதி எடுத்துக் கொண்டாள்.

அதன் பிறகு அப்பாவை ரகசியமாய் வரவழைத்து, ரகசியமாய் சிகிச்சை பெற்று,

“இது தொடர்ந்தும் ரகசியமாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால் நான் இனிமேல் கலியாணம் முடிக்க மாட்டேன். என்னைக் கலியாணம் கட்டச் சொல்லிக் கேட்கக் கூடாது” என்று சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டாள். காலம் எவ்வளவு வேகமாக நகர்கிறது. தனியார் மருத்துவமனையொன்றில் தாதியாக பணிபுரியும் இவளுக்கு, எதிர்பாராத நேரத்தில் இந்த சம்மந்தம் கூடி வந்தது.

இடைப்பட்ட காலத்தில் தமையனின் வெளி நாட்டு உழைப்பு புத்தம் புது வீடாக, காசாக, நகையாக மாறி..

“கந்தையருக்கும் கமலத்துக்கும் கடவுள் ஒரு குறையும் வக்கேல. அள்ளி அள்ளிக் குடுத்திருக்கிறான்” என்ற பெயரையும் கொடுத்திருந்தது.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த பெடியனுக்கு மலரைப் பொம்பிளை கேட்டு வந்த போது கந்தையர் வாய் திறக்கவில்லை. கமலமோ தேடி வந்த சீதேவியை காலால் உதைக்க மனமில்லாமல், மகளை அதட்டி, வெருட்டி, உருட்டிக்கொண்டிருந்தாள். பொறுத்துப் பொறுத்து பார்த்து மலர் பொறுமையிழந்து தான் சின்னா பின்னமாக்கப்பட்டதைச் சொல்லிக் கதறினாள்.

பத்து வருஷமாய் தன் பெட்டைக்குஞ்சு இப்படியொரு கொடுரத்தை சுமந்து வாழ்ந்திருக்கிறாளே எத்தனை கொடுமையிது என்ற எண்ணம் ஒருபுறம்...

இவளில் எந்த ஒரு மாற்றத்தையும் தாய் தான் கவனிக்கவில்லையே என்ற ஆற்றாமை ஒருபுறம்...

மனம் சுக்குநூறாய் உடைந்து....

சித்தப்பிரமை பிடித்தவள் போலாகிவிட்டாள் கமலம்.

கமலத்தை இந்தத் தாக்கத்திலிருந்து மீட்பதற்கான அதிர்ச்சி வைத்தியமாகத்தான் மலர் கலியாணத்திற்கு சம்மதித்திருந்தாள். பிறகென்ன கந்தையரும் கலியாண வேலைகளில் மும்முரமாய் இறங்கி விட்டார்.

***

கமலம் மெதுவாக பாத்தரும் பக்கம் சென்று,

“மலர்... மலர்...” என்று கதவை தட்டினாள்.

பாத்தரும் கதவில் சாய்ந்து அழுது கொண்டிருந்த மலர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு “என்னம்மா?” என்றாள்.

“ராத்திரி முழுகிப் போட்டுத்தானே படுத்தனீ. கெதியா குளிச்சுட்டு வா”

தாயின் பயம் மலருக்கு தெரியும். அழுது முடித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் குளிக்கத் தொடங்கினாள். வெளியே வழமையான கலியாண வீடு போலவே தேவையில்லாமல் அமளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சாதாரணமாகச் செய்யும் வேலைகளைக் கூட இன்று பலபேர் சேர்ந்து இழுத்தடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“வாசலில நிறைகுடம் வச்சாச்சே”

“பாலு நீ சந்தக்கு போய் வாழையிலைய வாங்கிக் கொண்டா”

ஜீவந்தி

“சிவப்பி மாட்ட அவிட்டு அடி வளவுக்க கட்டுங்கோ.”

“இட்டலி பூப்போல வந்திருக்கு.”

ஒன்றிரண்டு இளவட்டங்கள் தங்களுக்குத் தான் கலியாணம் என்பது போல வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரருக்கு தச்சேலா தெரியவராதே”

கமலம் கணவனை தனியாக அழைத்துப் போய் தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டாள்.

“நீ பொத்து வாய். உனக்கெப்ப தொட்டும்? போன மாசம் அவள் சொல்லித்தானே தெரியும்! பத்து வரியமா நெஞ்சுக்க சுமந்து கொண்டு நான் பட்ட பாடு அந்த வல்லிபுரத்தானுக்குத்தான் தெரியும்” கந்தையருக்கு ரென்சனில் பிறசர் ஏறி தலை சுற்றியது.

“என்னது... வல்லிபுரத்தாருக்கு மலருக்கு இண்டைக்கு கலியாணமெண்டு தெரியுமோ! தெரிஞ்சுமோ வராமல் கோபம் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்?”

வார்த்தைகள் சரியாகக் காதில் விழாத போதும் விழுந்த ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளை சேர்த்து கருத்துருவாக்கியபடி உள்ளே வந்தாள் குஞ்சு மாமி.

கந்தையர் சுதாரித்து, “ஓமக்கா... சகோதரத்தினர் பிள்ளைக்கு கலியாணம் எண்டும் தாய்மாமன் வரேலை” என்றார்.

கந்தையர் புத்திசாலித்தனமாக பேச்சை மாற்றிய போதும் குஞ்சுவுக்கு கேட்டிருக்குமோ என்ற பயம் உள்ளே எட்டிப் பார்க்கத்தான் செய்தது. குஞ்சு மாமி வாழைக்காய் குலையை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனாள்.

“நேரம் போகுது. பொம்பிளையை வெளிக்கிடுத்துங்கோ”

“றஞ்சினி வந்திட்டாளே?”

“இல்ல இன்னும் வரேலை”

“எனக்குத் தெரியும். அவள் வரமாட்டாள். அவள் வேணுமெண்டு தான் வேற மேக்கப் போடுற பெட்டையள பிடிக்க விடாமல் மறிச்சவள்..” என்று தொடங்கிய தனம் றஞ்சினி வருவதைக் கண்டதும்.

“எனக்குத் தெரியும். அவள் ரைம்மெண்டா ரைம்தான். வெள்ளைக்காரி” என்று முடித்தாள்.

“சாறியக் கட்டுவம். உள்ளக்க வா”

அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட மலர், மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் வருகைக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் வந்திட்டினம்”

“கெதியாய் பொம்பிளய கூட்டியாங்கோ. தாலிகட்டு நேரம் வந்திட்டுது”

“தோழி எங்க? போய்ப் பொம்பிளயக் கூட்டியாங்கோ”

மலர் மணவறை நோக்கி மெல்ல மெல்ல அடி எடுத்து வைக்கிறாள்

மலரின் கழுத்தில் தாலி ஏற, கந்தையரும் கமலமும் வடித்தது ஆனந்தக் கண்ணீர் என்றுதான் எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள்.

பத்துப் பன்னிரண்டு பந்தி நிரம்பி வழிகிறது. சொந்தக்காரர்கள் எல்லோரும் குடும்பமாக வந்து வாழ்த்தி ஆளாளுக்கு தம் வசதிக்கேற்ப ஐந்நூறு, ஆயிரம் என்று அன்பளிப்புச் செய்கிறார்கள்.

நேரம் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து இரவாகியது. தமிழ்ச் சினிமாப்படம் போல கையில் பால்ச்செம்புடன் அண்ணியும் சினேகிதிகளும் “கிக்கிக்கிக்...” என்று சிரித்தபடி கூட்டிக்கொண்டு வந்து அறைக்குள் தள்ளி கதவைச் சாத்தவில்லை. எல்லோரும் வேலைக்களைப்பில் அங்கங்கே படுத்து நித்திரையாகி விட்டார்கள்.

“மலரும் மருமோனும் எங்கயப்பா படுக்கினம்”

“அவை மலரின்ர அறேக்க படுப்பினம்.. நீ போய்ப் பேசாமல் படப்பா...”

அரைச்சாமத்தில் இருந்த கமலம் கண்திறக்காமல் பதில் சொன்னாள். அவளுக்குப் பொறுப்புத் தீர்ந்து விட்ட நிம்மதி. கந்தையர் மலரை ஆதரவாய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுப் போனார். அந்தப் பார்வையில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் இருப்பது மலருக்குப் புரிந்தது. மலர் மெதுவாக உள்ளே சென்றாள். அவன் கட்டிலில் கூரையைப் பார்த்தபடி மல்லாந்து படுத்திருந்தான்.

“வா மலர்” அவன் குரல் ஆதரவாய் ஒலித்தது. மலர் எதுவும் பேசாமல் மெதுவாக நடந்து சென்று ஜன்னலினூடாக வெளியே இருட்டை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“மலர்...”

அவள் தொடர்ந்தும் மௌனமாயிருந்தாள்.

“கூப்பிட்டது கேக்கலையோ..”

இப்போது அவனின் மூச்சு அவளது கழுத்தில் படுமளவு தூரத்தில் இருந்தான். மெதுவாக அவனின் தோள்களைத் தொடப் போனவனின் கைகளை அவசரமாகத் தட்டி விட்டாள். கண்ணீர் பொத்துக் கொண்டு வர

“ஐயோ... என்னத் தொடாதையுங்கோ.. நான்... நான்... கெட்டுப்போனவள். நாங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து உங்களுக்கு துரோகம் செய்து போட்டம்”

தாய் தந்தையின் புத்தியெல்லாம் அந்த நேரத்தில் மறந்து போனது. சத்தியம் மட்டுமே வென்றது. தலையை சுவரில் மோதி கதறி அழுதாள். அவன் எதுவும் பேசாமல் நிதானமாக உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். சிறிது நேரம் அவளை அழு விட்டபின்...

“வெறி நாய் கடித்து விட்டால் அது வெறிநாயின் குணம், கடி பட்டவர்களில் தவறில்லையே” என்றான்.

மலர் திகைப்புடன் திரும்பி அவனின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“என்ன மலர் எங்கயோ கேட்ட மாதிரிக் கிடக்கே...”

மலர் திகைப்பு மாறாமல் பிரமை பிடித்தவள் போல நின்றாள்.

“அண்டக்குக் கூட்டத்தில் உனக்குப் பின்னால்தான் நான் இருந்தனான்..” மலருக்கு இப்போது ஏதோ புரிவது போல இருந்தது. கண்கள் தம்பாட்டில் தம் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தன.

“பிறகொருநாள் மதிலுக்கு மேலால என்னக் கூப்பிட்டு உன்ர அப்பாவை ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் கூட்டிக்கொண்டு வரச் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கே..”

அன்றைக்கு அந்த முகம் தெரியாத இளைஞனிடம் தன் அப்பாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொன்னதை மலர் மறந்தே போயிருந்தாள்.

“அண்டக்கே நான் முடிவெடுத்தனான். கலியாணம் முடிக்கிறதெண்டா அது உன்னத்தானெண்டு” □□□

எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஊடகவியாலாளர்களிடமிருந்து இலக்கிய ஆக்கங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி :

ஆசிரியர், ஜீவநதி

கலை அகம்,

அல்வாய்.

“சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்” - ஏன்?

திக்குவல்லை கமால்

தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த 'ஏன்?' என்ற புதுக் கவிதைச் சஞ்சிகையின் ஐந்தாம் இதழ் 'சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்' என்ற பாரதியின் கூற்றை மகுட வாசகமாக அட்டையில் தாங்கி 1974ல் வெளிவந்துள்ளது.

மானுடம் பாடுதலை உள்ளடக்க மாகக் கொண்டு புதிய வார்ப்பாகப் புதுக்கவிதை பிரவாகமெடுத்தபோது, 'வானம்பாடி'யைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த குறிப்பிடத்தக்க புதுக்கவிதை ஏடுகளில் ஒன்றுதான் 'ஏன்'.

இவ்விதழின் தலையங்கத்தை 'இலக்கியம் செய்ய வந்த மஹா புருஷர்களே!' என்றுதான் ராஜரிஷி ஆரம்பிக்கின்றார். அதில் ...

இங்கே கொழுத்தும் வெய்யிலில், கொட்டும் மழையில், முழங்கால் சேற்றில், மாட்டோடு மாடாய் அரை ரூபாய்க்கும் ஒரு ரூபாய்க்கும் கிராமங்கள் தோறும் கூலிக்கு உழைத்தும், கட்டத் துணிக்கும் தலைக்கு எண்ணெய்க்கும் வக்கற்று அடிமையெனக் கிடக்கும் பாமர விவசாய ஜனத்திரளுக்கு உரமேற்ற, ஊக்கமூட்ட உங்கள் எழுதுகோல் எத்தனை கவிதைகள் எழுதித் தந்தது? எட்டுமணி நேரமும் மெஷினோடு மெஷினாய் ரத்தம் சுண்ட உழைத்தும் ஜீவமரணப் பேராட்டமாய் நாளைக் கடத்தும் லட்சோப லட்சம் தொழிலாளத் தோழர்களின் சிந்தனையில் தீச்சுடர் ஏற்ற, அவர்களை முன்னேற விடாமல் தடுப்புச் சுவராய் நிற்கும்

சுரண்டல் ஆதிக்கங்களை அவர்தம் ஒருமித்த பலம் தகர்த்து நிர்மூலமாக்க, அவர்களையே ஒரு சைன்யமாக்க இதுவரை உங்கள் 'சின்னப் பேனா'க்கள் என்ன பண்ணின?

இவ்வாறு எழுதிச் செல்வதன் மூலம் இச் சிற்றிதழின் செல்நெறி என்னவென்பது வெளிப்படையானதே.

எழுபதுகள் புதுக்கவிதையின் திருப்புமுனைக் காலம். மரபிலிருந்து விடுபடுவதோடு மாத்திரமன்றி உள்ளடக்கத்தில் ஒத்த தன்மையைக் காட்டிநின்றது.

'ஏன்' ஐந்தாம் இதழில் இடம் பெற்றிருக்கும் கவிதைகள் எல்லாமே இலங்கைக் கவிஞர்களுடையவை. அவற்றுள் பல பெயர்கள் இன்று பரிச்சயமற்றுப் போனாலும் கற்களுக்கும் முட்களுக்கும் மத்தியில் புதுக்கவிதைக்கு ஒற்றையடிப்பாதை போட்டவர்கள் அவர்கள்தான். இன்று அது காபட் வீதியாக மாறி, தலைதெறித்தும், வெறிபிடித்தும் ஓடிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு அரிச்சுவடி, சிலவேளை தெரியாமலிருக்கலாம் தான்.

இவ்விதழ் வ.ஊ.ச.ஜெயபாலன், அன்பு ஜவஹர்ஷா, பாலமுனை பாறாக், இரா.சுகுணசபேசன், ரஞ்சினி ரத்னம், வதிரி.சி.ரவீந்திரன், திக்குவல்லை கமால், சரவணையூர் சுகந்தன், ஜவாத் மரைக்கார், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், பாலகிரி, கோமகன், நல்லை அமிழ்தன், வ.இ., ஆகசி, கந்தசாமி, அஜீதா, மீலாத்கீரன், பேனா மனோகரன், சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோரின் இருபத்திநான்கு கவிதைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றது.

பதச்சோறாக அதிலிருந்து சில கவிதைகள்.

பொதுகதைகள்

'சிக்கன வாரக்
கொண்டாட்டங்கள்
பிரமாண்டமான மேடையில்
டுவிட் கோட்டிலிருந்த
தங்க பொத்தான்களைத் தடவியபடி
மந்திரியார் பேசினார்...
செலவைச் சுருக்கினால்
ஏழைகள் வாழ்வு
சுபீட்சமடையும்'

- அன்பு ஜவஹர்ஷா

■ கொடை

எனக்கு

ஒவ்வொரு

சம்பள நாளினும்

கண்ணீருக்குப் பதிலாய்

ஒவ்வொரு

கவிதை வழிகிறது.

- இரா.சுருணசபேசன்

■ ஒரு கேள்வி

தனியொருவனுக்கு

உணவில்லையெனில்

இந்த

ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்

என்றவனே

இந்த

ஜெகத்திற்கே

உணவில்லையடா

யாரை நாம் அழிப்பது?

- ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

இவ் விதழில் இலங்கை விமர்சகர் எம்.சிறீபதி 'புதுக்கவிதை இசையாகலாமா?' என்ற தலைப்பிலே ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். அதிலிருந்து சில பகுதிகள்...

■ தொனி விசேடமும், படிமமும் குறியீடுமே Free verse ன் முக்கிய குணாம்சங்கள் என்று அதனை விளக்கவந்த இலக்கிய ஆர்வலர்கள் எடுத்து மொழிகின்றனர். அவர்கள் கூறிய பண்புகளின் தாக்கம் செவிவழி ஒசைக்கு அத்துணை முக்கியத்துவத்தினை அளிக்கத்தவறின. அதற்குப் பதிலாக புதுக்கவிதை கட்டலணையும் சிந்தனைச் செறிவையுமே பெருமளவுக்கு நம்பியிருக்க வேண்டியதாகியது.

■ 'எழுத்து' பத்திரிகை புதுக்கவிதைக்கு உந்து சக்தியாக மட்டுமல்ல, இயக்கமாகவும் இருந்தது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்களது உள்ளடக்கம் குட்டி பூர்ஷ்வா மனோபாவம் சார்ந்த பாலியல் விகாரம், நம்பிக்கையின்மை,

சாநேசிப்பு போன்றவற்றைக் கொண்டதாக இருந்தது உண்மையே.

■ கட்டலணை வற்புறுத்தி அமைந்த புதுக்கவிதை எழுத்துக் காலத்தில் பலருக்குப் புரியாத ஒரு மூடுமந்திரமாகக் காணப்பட்டது என்றால், அதற்குக் காரணம் குட்டி பூர்ஷ்வா மனோபாவம்தான். சமூகத்தின் பொது ஒழுங்கிற்கும் பொதுப்போக்கிற்கும் ஏற்ப வாழ்வை அமைக்காது, சமூகத்தில் 'விடுபட்டு' நின்ற மனிதர்களுக்கு மாத்திரம் அக்கவிதை வழிகாட்டியாக விளங்கியது.

ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முன்னோடிகள் மெல்லமெல்ல காணாமல் போய்விட்டது போல், அந்நாட்களில் புதுக்கவிதைக்கு உந்து சக்தியாகவும் புதுக்கவிதை தொடர்பாகக் குரல்தர வல்லவருமான எம். சிறீபதியும் காணாமல் போய்விட்டமை உண்மையில் ஒரு துரதிர்ஷ்டமே.

'ஏன்' இதழின் பின் உள்ளட்டையில் புதுக் கவிதைப் படைப்பாளிகளின் தொடர்பட்டியல் வெளிவந்த வண்ணமிருந்தது. இவ்விதழில் 'இவர்கள் புதுக்கவிஞர்கள்' என்ற தலைப்புடன் நூறு இலங்கைக் கவிஞர்களின் பட்டியல் காணப்படுகிறது. இதில் மஹாகவி, முருகையன் போன்றவர்களின் பெயர்களுமுண்டு.

காலம் சென்றவர்கள், காணாமல் போனவர்கள்போக, இப்பட்டியலில் உள்ள இப்பொழுதும் எழுதுபவர்களென்று பார்த்தால் அதில் அன்புடன், ஏ.இக்கபால், கல்முனை பூபால், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு.சடாட்சரன், சேரன், திருமலை சுந்தா, பண்ணாமத்துக்கவிராயர், மு.பஷீர், பாலமுனை பாரூக், பேனா மனோகரன், மு.பொன்னம்பலம், ரஞ்சினி ரத்னம், அ.யேசுராசா, வதிரி.சி.ரவீந்திரன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

பின்னட்டையில் அன்று வெளிவந்து கொண்டிருந்த அணு, குமரன், களனி... போன்ற சஞ்சிகைகளதும் இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் மல்லிகை, தாயகம் போன்றவற்றினதும் முகவரிகள் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்த வெளியீட்டில் எங்குமே 'இலங்கைச் சிறப்பிதழ்' என்று குறிக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் சிங்களத்தீவு பற்றிய முகப்பு வரி, அனைத்துக் கவிதைகளும் இலங்கையருடையதாக இருக்கின்றமை, இலங்கை விமர்சகர் எம்.சிறீபதியின் கட்டுரை, ஈழத்துக் கவிஞர் பட்டியல், இலங்கைச் சஞ்சிகைகள் பற்றிய பின்னட்டை அறிமுகம் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நம்மவர்களான அன்பு ஜவஹர்ஷா, பாலகிரி ஆகியோருக்கான நன்றி தெரிவிப்பு என்பனவற்றின்மூலம் இது இலங்கைச் சிறப்பிதழ்தான் என்பதை நாம் அடித்துக்கூற முடியும். இது ஒன்றும் நூற்றுக் கணக்கான பக்கங்களைக் கொண்ட மரலல்ல, ஆக இருபத்து நான்கே பக்கங்களைக் கொண்டதுதான்.

சமூகப் பிரக்கையுடன் கூடிய புதுக்கவிதைப் பிரவாகத்தில், கைகோர்த்துக்கொண்டு முன்னெழுவதே இதனுடாக வெளிப்படும் முக்கிய செய்தியாகும். □□□

தாய்மொழிப் பற்றும் இலக்கிய ஆர்வமும் மிக்க மாமேதை கார்ல்மார்க்ஸ்

தம்பு சிவா

ஆயிரம் ஆண்டு வரலாற்றில் பிரித்தானிய ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தொடர்பான உலகில் அதி சிறந்த சிந்தனையாளர் யார்? என்ற கருத்துக் கணிப்பை உலக ளாவிய மட்டத்தில் நடத்தியது. அதில் அதிகூடுதலான எண்ணிக்கையுடைய மக்கள் 'கார்ல் மார்க்ஸ்' தான் என்று தமது தீர்ப்பை வழங்கியுள்ளனர். அந்த மாமேதைக்கு ஈடாக இன்னமும் இப்புவி வேறொரு மாமேதையை ஈன்றெடுக்க வில்லை. மனிதகுலம் வாழ விஞ்ஞான ரீதியான தத்துவத்தை உலகிற்குத் தந்த ஆற்றல் மிக்கோன்.

1833ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 17ஆம் திகதி லண்டன் ஹைகேட்டில் கார்ல் மார்க்ஸின் சிதையருகே நின்று பிரெட்டிக் ஏங்கல்ஸ் நிகழ்த்திய உரையில் கூறிய இறுதி வசனம் உண்மை என்பதை இன்றும் நிரூபித்துள்ளது.

“அவர் பெயர் காலந்தோறும் நிகழும் நிற்கும்” என்பதே ஏங்கல்ஸின் தீர்க்கதரிசனமான உரை. ஆம், இன்றும் கோடான கோடி மக்களின் மனங்களில் அவரே பதிந்துவிட்டார். இத்தகைய ஒரு மேதையின் தாய்மொழிப்பற்றை முதலில் நோக்குவோம்.

கார்ல்மார்க்ஸ் ஒரு பன்மொழிப் புலவர். அவர் ஜெர்மன், கிரேக்கம், லத்தீன், பிரென்ஸ், ஸ்பானிஷ், இத்தாலி, ஆங்கிலம், ரஷ்யன் என்று, அனேகமான மொழிகள் தெரிந்தவர். இவர் உலகமொழிகள் பலவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்த போதிலும், இவர் ஒரு ஜீவந்தி

தலைசிறந்த தாய்மொழிப் பற்றாளர். இவரும் ஏங்கல்சும் சேர்ந்து எழுதிய கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையை, தங்களின் தாய்மொழியான ஜெர்மன் மொழியில்தான் எழுதினார்கள்.

உலகம் வியக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கோட்பாட்டை விளக்கிய அறிக்கை உலக மொழிகளில் எல்லாம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தாலும், அதன் மூலம் தாய்மொழியாகிய ஜெர்மனில் தான் இருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை இன்றும் கூட ஓர் இலக்கியமாகவும் வர்ணிக்கப்பட வேண்டும் என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள்.

அரசியல், பொருளாதாரத்தில் பொதிந்துள்ள பல இரகசியங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிய மார்க்சின் தலை சிறந்த படைப்பான 'மூலதனம்' அவரது தாய்மொழியான ஜெர்மனில் தான் எழுதப்பட்டுள்ளது. மேலும், அவரது கட்டுரைகள், கவிதைகள் என்பனவும் தாய்மொழியிலேயே எழுதப்பட்டன. அவர் தமது தந்தைக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் ஜெர்மனியிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட கவிஞர் ஹெய்னேயின் படைப்பான 'சமாதானம்' என்ற கவிதையிலிருந்து சிலவரிகளை எழுதியிருந்தாராம். தனது காதலி ஜென்னிக்கு உள்ளத்தைக் கிள்ளும் காதல் கவிதைகளை எழுதி அனுப்பிக்கொண்டே இருப்பாராம்.

அவர் தமது காதலிக்கு எழுதிய காதலோவியம் ஒன்றை நோக்குவோம்.

*“படைப்புத்திறம் கொண்ட தீச்சடர்கள்
சகலகக்கும் சிற்றோடையோல் என்னை நாடிவருகின்றன.
பரந்து உயர்ந்து இன்னோசை இணைய
வரும் அவற்றைப் பேணி வளர்க்கின்றேன்.
உன் உருவம் அலோலியன் மொழியென ஒளிக்கின்றது.
அதில் வாழும் ஒளியை காதற்சிறகுகள் மேவின
முணுமுணுப்பு மெல்லோசையைக் கேட்கிறேன்
மின்னும் சாயலையும் காண்கிறேன்
வானத்தின் சேய்மையில் மிதக்கும் தீச்சடர்கள்
கண்ணில் தெரிகின்றன, உடனே மறைகின்றன
உன்மனப் போராட்டம் ஒடுங்கும்போது*

**இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றேயென
பாநலம்**

**சாற்றி உருக்கொண்டு எழுகின்றது.
நானே, எனை மறந்து நிற்கின்றேன்
அந்தஉருவம் உயர்ந்து வளர்கின்றது
தீச்சுடர் மேலும் தூண்டி நடக்கிறது.
அன்புக்கரங்கள் அணைப்பில் அது
படைப்போன் உள்ளத்தில் மீண்டும்
ஒளிபரப்பி விட்டுவிட்டு மின்னுகின்றது**

இந்தக் கவிதையிலே “உன் உருவம் அலோலியன் மொழியென ஒளிக்கின்றது” என்று கூறியதன் மூலம் மார்க்ஸின் மொழிப்பாண்டித்தியம் எவ்வளவுக்கு இனிமையை அறியத் தந்துள்ளது. அதாவது கிரேக்க மொழியான அலோலியன் மொழியுடன் தன் காதலியின் உருவத்தை ஒப்பிட்டு கவிதை வடித்துள்ளார்.

இளமைக் காலத்திலிருந்தே கார்ல் மார்க்ஸ் இலக்கியத்தின் பால் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். ஜென்னியின் தந்தையான லூட்விக்வான் வெஸ்ட் பாலன் என்ற கல்விமானின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அவர் ஷேக்ஸ்பியரையும், ஹோமரையும் அவர்களது படைப்புக்கள் வாயிலாக நேசித்தவர். அத்துடன் கவிதையைப் பெரிதும் நோக்கியவர். இவரின் தொடர்பால் கவிதைகள் மீதும் இலக்கியத்தின்மீதும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. மார்க்ஸ் பொருளாதாரம் பேசினாலும் அங்கே இலக்கிய மணம் வீசும். வரலாறு பற்றி எழுதினாலும் அங்கே கவித்துவத்தைக் காணலாம். புரட்சிபற்றி எழுதினாலும் அங்கே மொழி, மொழிநயம் மிளிரும்.

மார்க்ஸின் தந்தையார் மகனுக்கு புகழ்பெற்ற ஜெர்மனியக் கவிஞர்களான வேல்தேர், ராசீன் ஆகியோரை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார். அத்துடன் வால்டேர், லூசோ போன் ரோரின் பிரெஞ்சுக் கருத்தோவியங்களையும் ஊட்டினார். இத்தகைய இலக்கிய ஊட்டம் காரணமாக கவிதை ரசனை மேலோங்கி வளர்ந்ததுடன், அழகியல் ஈடுபாடும் அவரைப் பிணைத்திருந்தது.

மார்க்ஸ் இளமையிலிருந்தே எல்லாத்துறைகளிலும் தமது அறிவை ஜீவநதி

வளர்த்துக் கொள்வதற்காக தேடல் முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டு வந்தார். எந்த நூலானாலும் ஆழமாகப் படித்து அதிலுள்ள முக்கியமானவற்றை குறிப்புக்களாக எழுதிவைப்பார். அதேவேளை தமது மனத்தில் தோன்றும் கருத்துக்களை அதனோடு எழுதிவைக்கும் பழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தார். இப்படியாக அவர் தமது வாழ்நாளில் குறிப்புக்களாக எழுதிவைத்தவை நாற்பதாயிரம் பக்கங்கள் என்றால் பாருங்களேன்.

‘பான்’ பல்கலைக்கழகத்தில் இளம் எழுத்தாளர்களைக் கொண்ட இலக்கியக்குழுவில் சேர்ந்து செயற்பட்டார். அது ஒரு தீவிரவாதக் கொள்கைகளைபுடைய எழுத்தாளர் குழுதான். அந்த இளம் எழுத்தாளர் குழுவில் இருந்தபோது ஏராளமான நகைச்சுவையான, கிண்டல் நிறைந்த கவிதைகளை எழுதினார்.

ரஷ்ய முடியரசின் தலைநகரான பெர்லினில் நிலவிய அதிகார அரசியலைப் பார்த்த மார்க்ஸ், தமது கோபத்தை, ஆத்திரத்தைக் கவிதைகளாக வடித்தார். ஜெர்மனியமக்கள் அக்கிரமங்களைக் கண்டு கிளர்ந்தெழாமல் அமைதியாகக் கிடப்பதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தமது உள்ளத்தது உணர்வுகளைக் கவிதைகளாக வெளிக்கொணர்ந்தார்.

“இரும்புக் கையுறையை வீசி எறிகிறேன்,

உலகின் அகன்ற முகத்தை அருவருப்பாகப் பார்க்கின்றேன்

அரக்கி பூமிக்குள் ஓடுகிறாள்

என் மகிழ்ச்சியை நசுக்க முடியாது

அழிந்த நாட்டில் கடவுளைப்போல

வெற்றி முரசொலிக்க நான் வருகிறேன்.

ஒவ்வொரு சொல்லும் செயல், நெருப்பு.

என் மார்பும் கடவுளைப் போன்றதே!”

இவரின் அக்காலக் கவிதைகள் அநீதியை எதிர்த்தும் குரலெழுப்பின. மனித சுதந்திரத்தை ஆதரித்தும், மதகுருமார் களின் மோசடிகளைச் சாடியும், எதேச்சதிகாரத்தை எதிர்த்தும், சமுதாயத்தில் சுகம்பெறும் அற்பவாதிகளை அருவருப்போடு சாடியும் நெருப்புப் பிழம்புகளாகக் கவிதையால் கொட்டியுள்ளார்.

கவிதைகளை மட்டுமன்றி நாவலையும் மார்க்ஸ் எழுதினார். ‘தேனும் பேலிச்சும்’ என்னும் நகைச்சுவை நிரம்பிய இந்த நாவல் மூலம், முதல் முதலாக அரசியல் பேசுகின்றார். பழமைமரபை, மதக் கோட்பாடுகளை, பிற்போக்குத்தனமான மக்களின் செயற்பாடுகளைக் கிண்டல் செய்கின்றார்.

“உலகில் சிறந்த ஒன்று என்று இருந்தால் அதற்கு எதிரான ஒன்று இருக்கிறது. அந்த எதிரான ஒன்று சிறந்த ஒன்றை அகற்றி விடுகிறது” என்று கூறி அதற்கான மேற்கோள்களை அவருக்கே உரித்தான நடையில் கூறிவைக்கிறார். அரக்கனுக்கு எதிரானவன் குள்ளன். மேதைக்கு எதிரானவன் அற்பன். மாவீரன் சீசுருக்கு எதிரானவன் ஆக்டேவியஸ் என்று சொல்லிக் கொண்டே போகின்றார். இதன் மூலம் அவருக்குள்ள உவமைநயம் புலனாகின்றது.

கவிதை, நாவல் என்று எழுதிவந்தவர் கவிதை நடையில் 'அவுலானம்' என்னும் அவை நாடகத்தையும் எழுதியுள்ளார். மாபெரும் கவிஞராகிய காதேயின் 'பாஸ்ட்' என்னும் காவியத்தை படித்ததன் மூலம் ஒரு கவிதை நாடகத்தை எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் உதயமாகியது. 'அவுலானம்' நாடகத்தில் 'பெர்ட்னி' எனும் துன்பப்படும் கதாநாயகனைப் படைத்து 'உலகத்தின் கொடுமைகளை உடைத் தெறிய வேண்டும்' என்ற கனவு அவனில் தோன்றுவதாகப் பாத்திரப்படைப்பை நகர்த்தியுள்ளார்.

மார்க்ஸின் ஆரம்பகால எழுத்துப்படிக்கம், மார்க்ஸின் முதிர்ந்த கால எழுத்துக்களிலும் பிரதிபலித்தது. தமது கருத்துக்களுக்குக் கூடுதல் பலம் சேர்க்க, எளிய முறையில் புரிய வைக்க புகழ்பெற்ற பெரும் பெரும் உலக காவியங்களிலிருந்து ஏராளமான வாக்கியங்களைப் பொருத்தமாகக் கையாளுகின்ற வல்லமையுடையவராக இருந்தார். உலகளாவிய இலக்கிய விற்பனனர் என்பதற்கு இவரது எழுத்தோவியங்கள் சான்றுபகர்கின்றன.

மார்க்ஸ் தமது பதினேழாவது வயதில் எழுதிய 'ஓர் இளைஞனுடைய சிந்தனைகள்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய

கட்டுரை பிற்காலத்தில் உருவாக்கிய முதிர்ந்த கருத்துக்களுக்கு கட்டியம் கூறுவதாகவே அமைந்திருந்தன. "ஒரு மனிதன் தனக்காக மட்டும் உழைத்தால் அவன் ஒருவேளை புகழ் பெற்ற அறிவாளியாக வரலாம், தலைசிறந்த ஞானியாக மாறலாம், சிறப்பு வாய்ந்த கவிஞனாகக் கூட ஆகலாம். ஆனாலும் இவற்றினால் அவன் எந்தக்குறையும் இல்லாத மாமனிதனாக ஆகிவிட முடியாது", என்று கூறியுள்ளார்.

மார்க்ஸ் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்ற பின்பு அவருடைய சிந்தனை பல வகையில் விசாலமடைந்தது. அதிலும் குறிப்பாகக் கவிதை, நாடகம், அழகியல், தத்துவஞானம், சட்டவியல் ஆகியவற்றில் அதிகமாக அக்கறை காட்டினார். அவர் ஒரு முழுமையான எழுத்தாளனாகிவிடவும் விரும்பினார். இசைப்பாடல்களையும் 'சான்னட்' கவிதைகளையும் தந்தார். ஏராளமான கவிதைகளை எழுதித்தள்ளினார். தன் மகனின் இலக்கியத் திறமையை தந்தை 'ஹன் ரிஹ் மார்க்ஸ்' கண்டு பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

மார்க்ஸிடம் கடுமையாக விமர்சிக்கும் போக்குக் காணப்பட்டது. ஒருபுறம் நகைச்சுவை ஊற்றும், மறுபக்கம் புண்படுத்துகிற கேலிப்பேச்சும் இருக்கும். கொள்கைப் போராட்டத்தில் தயவு தாட்சணியம் காட்டாது ஈட்டியாக விமர்சனம் பாயும். தனது இளமைக் காலத்தில் அவர் இயற்றிய கவிதைகள், இசைப் பாடல்கள், நாடகம், நாவல் என்பவற்றை அவர் தற்பரிசோதனை செய்து கொண்டார். 'ஓரளவுக்கு உணர்ச்சித்துடிப்பு கவிதாவேசத்துக்குமான தேடலும் கொண்டவை'. இப்படித்தம்மை கூர்மையான விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்திக் கொண்டார். பிற்காலத்தில் உலகம் வேண்டிநிற்கும் பொதுவுடைமைக் கோட்பாடுகளை மக்களுக்காக விட்டுச் சென்றுள்ளார். □□□

நூல் அறிமுகம்

நூல்

தெனியானின் நாவல்கள் ஒரு நுண்ணாய்வு

ஆசிரியர்
தேவகி ரமேஸ்வரன்
வேளியீடு
நான் காவது
பரிமாணம்

விலை - 150/=

நூல்

மரணித்த மனிதம்

ஆசிரியர்
மு.ஆ.சுமன்
வேளியீடு
சுகந்தினி வாசம்

விலை - 200/=

எண்ணிலாக் குணமுடையோர் - 06

யோகேஸ்வரி சிவபிரகாசம்

“என்ன எங்கையோ வெளிக்கிடுகிறியள் போல. நான் இடைஞ்சலா வந்திட்டனோ?”

“இல்லையில்லை. ஒரு கூட்டத்துக்குப் போட்டு இப்பதான் வந்தனான். வாருங்கோ. இப்பிடி இருங்கோ”

முருகமூர்த்தியின் கேள்விக்கு சிவசண் முகம் பதில்கூறி அவரை உபசரித்தார்.

“கூட்டமோ? கூத்தோ?”

‘கூட்டத்துக்குத்தான் போனனான். கூத் தெங்கை நடக்குது?’

“இண்டைக்குத்தானே இவர் சுந்தர மூர்த்திக்கு மணிவிழா என்று பத்திரிகைகளெல்லாம் சிறப்பித்துப் போட்டிருக்கினம்.”

“ஓமோம் அதுக்குத்தான் போட்டுவாறன்”

“நீங்களும் போனநீங்களே? என்னை வரச்சொல்லி உவன் சோமசுந்தரம் கேட்டவன். நான் மாட்டெனண்டன். உவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதே. இப்ப எல்லாரும் தூக்கிப்பிடிக்கினம். என்னோடைதான் படிச்சவன். அப்ப சுந்தர மூர்த்தியை விட இந்த முருகமூர்த்திக்குத்தான் கீர்த்திகூட. அந்த நாளிலை உவனிருந்த நிலையை நான் சொல்லிக்காட்டிநேல்லை. சொன்னால் எனக்குத் தாழ்வுணர்ச்சி என்கிறாங்கள். உயர்வு தாழ்வு ஆருக்கு விளங்குது?”

விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினது எங்கடை கல்லூரி அதிபராம். அவர் செய்வார். அவரைப் பற்றியுந் தெரியுந்தானே. அவரும் என்னோடை தானே ஓ.எல்.மட்டும் படிச்சவர்.

“அதுக்குப் பிறகு அவர் வேறை கல்லூரிக்குப் போட்டாரோ?” முருகமூர்த்தியின் பேச்சில் குறுக்கிட்ட சிவசண் முகத்தின் வினாவை அவர் விரும்ப வில்லையென்பதை அவரது முகமே காட்டியது. அந்த இருண்ட முகம் மேலும் விகாரங்காட்டியது.

அறுபது வயதைத் தொட்ட பின்னும் அடர்ந்த கருமுடியுடன் காட்சியளிக்கும் பேற்றினை இறைவன் அவருக்குக் கொடுத்திருந்தார். அகன்ற நெற்றி நிறையத் திருநீறும் சந்தனப்பொட்டுமாக இருந்த போதும் அகத்தின் வடிவம் தெரிவதனாலோ என்னவோ அவரது முகத்திலே ஓர் இருள் மண்டிக் கிடக்கும். அவரணியும் வெள்ளை வேட்டியும் நஷனலும் தங்களாலும் அவ்விருளைப் போக்கடிக்க முடியாதெனத் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ள ஜீவந்தி

வேண்டிய நிலையிலேயே நிரந்தரமாக இருக்கின்றன. உருவத்தால் உயர்ந்து நின்ற அவரால் சமூகத்தில் உயர முடியாது போனது உள்ளத்தைக் குள்ளமாக்கிவிட்டது போலத் தோன்றும்.

“என்றை அப்பர் பரம்பரை பரம்பரையாக வைச்சிருந்த காணியூமியைப் பார்க்கவேணு மெண்டு என்னைப் படிக்கவிடேல்லை. அந்தக் கதையை விடுவம். எங்கடை பரம்பரை பற்றிச் சொன்னால் என்னை நான் பீத்திறெண்டு சொல்லுவினம். உவர் அதிபராயிருக்கிறவர் எப்பிடி ஓ.எல். பாஸ் பண்ணினவர் தெரியுமோ? குதிரை யோடித்தான்.”

“அவர் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியெல்லே?”

“பல்கலைக்கழகத்திலை பட்டமெடுக்கிற தென்ன கஷ்டமோ? அவரோடை படிச்சவை கனபேர் சொன்னவை. எல்லாம் வால்பிடிதானாம். பேருக்குப் பின்னாலை ஏதோ மூண்டுநாலு நீளமாய்ப் போடுறார். எல்லாம் அப்பிடித்தான் எடுத்ததாம்”

“ஆசியுரை சொல்ல ஒருத்தர் வந்திருப்பார். அவரின்ரை பேரன்ரை ஆட்டங்களைத் தெரியுமோ? என்றை அப்பர் அவரின்ரை அந்தக்கால அட்டகாசங் களைக் கதைகதையாய்ச் சொல்லுவார். சொல்ல நாக்கூசும். இவரைப் பற்றியும் கதையளிக்குது. இப்ப மகளைப்பற்றி அங்கை கட்டிப்போன இடத்திலை ஊர் நாறுகிறது. இவருக்கு ஆசியுரை சொல்ல என்ன தகுதியிருக்கு?”

‘எனக்கு நோட்டீசைப் பார்க்கச் சிரிப்பு வந்தது. அவரொருதரைச் சமூகசேவையாளரெண்டு வாழ்த்துரைக்குப் போட்டிருந்தது. அவரென்ன சமூகசேவை செய்யிறார்? சொல்லும்பார்ப்பம்?’

“அப்படிச் சொல்லாதேங்கோ. அந்தாள் இரவுபகலாய் இந்த ஊருக்கு எவ்வளவு செய்யிறார். சனசமூகநிலையத்தானை அவர்தான் முன்னுக்கு நிண்டு செய்யிறது. அவர் செய்ததுகளை நாங்கள் மறக்கக்கூடாது. அவர் போலை ஓராள் ஊரிலை இருக்கிறதுக்கு நாங்கள் கொடுத்துவைச்சிருக்க வேணும்”

சிவசண் முகம் துடிதுடித்து உருகிக் கரைந்தார்.

“உந்தக்கதையை நிறுத்துமப்பா. உவை சமூகசேவை செய்யிறம் என்று தங்கடை வயிறு நிரப்புறது தெரியாதே. அந்தக் காலத்திலை கொட்டி லிலைதான் அவற்றை குடும்பம் சீவிச்சது. இப்ப

அவரின்ரை வீட்டைப்போய்ப்பாரும். இப்ப உவ்வளவு வசதி என்னெண்டு வந்ததெண்டு சொல்லும். அந்தாள் உழைச்சதெண்டு சொல்லு வியள். அவராவை உவ்வளவு உழைக்க முடிச்ச தெண்டதை நான் நம்பமாட்டன். வேலை செய்யேக் கையும் நல்லாய் அடிச்சவராம்”

“பிள்ளையள் இரண்டு பேரும் வெளி நாட்டிடைதானே. அவங்களைக் கொண்டே கஷ்டப் பட்ட குடும்பங்களுக்கு எவ்வளவோ உதவிகள் செய்விக்கிறார்.”

முருமூர்த்தியின் கதையைக் கேட்கப் பொறுக்காத சிவசண்முகம்,

“அவற்றை பிள்ளையள் உழைச்சனுப் பினதோ? ஆராரை மொட்டையடிச்சு அதை அனுப்பித் தாங்கள் பேரெடுக்கிறாங்களோ யார் கண்டது. அவை வெளிநாட்டிடை என்ன வேலை செய்யினமெண்டு உமக்குத் தெரியுமோ? கடை கண்ணியிடை எடுபிடி வேலைக்காரராய் நிக்கிறாங்களோ சாப்பாட்டுக் கடையிடை கோப்பை கழுவுறாங்களோ”

“எங்களுக்கேன் உந்தக் கதையளை. சரியாய்த் தெரியாமல் ஒண்டும் கதைக்கக்கூடாது.”

“நீர் சொல்லுறதும் சரிதான், ஆனால் உள்ளது என்னாருக்குத் தெரியவேணும். நீங்கள் நினைப்பியள் இவன் இப்பிடிக்க கதைக்கிறானே யெண்டு, நான் ஒருதரைப்பற்றியும் நல்லதாய்க் கதைக்கிறேன்லையாம். என்னரைப் பற்றியும் கூடாமல்தான் கதைக்கிறானாம் எண்டு சிவபேர் உங்கினை சொல்லித் திரியினம். நான் கேள்விப்பட்டனான். நான் உள்ளதைத்தான் கதைக்கிறனான். அது மற்றவைக்குப் பிடிக்கிறேன்லை. ஆரும் நல்லது செய்யினமோ? என்னாற்றை கள்ளமும் எனக்குத் தெரியுது. அதைச் சொல்லுறது பிழையோ?”

“சோமசுந்தரம் உந்த மணிவிழா நோட்டிசைத் தந்தவன். பார்த்த உடனை எனக்குப் பத்திக்கொண்டு வந்துது. உவாங்களின்ரை வண்ட வாளங்களனை ஒருக்கால் சொல்லிக்காட்டினால்தான் மனதுக்கு ஆறுதலைற்படும். அதுதான் வந்தனான். உங்களை உடுப்பும் மாத்தவிடாமல் இருந்து கதைச்சுப் போட்டன். அப்ப வரட்டே.” □□□

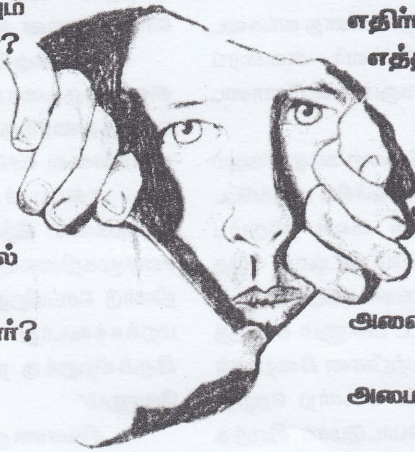
இலக்கியத்தின் வலுதானென்ன?

நான்தான் அவன்
என்னும் நற்செய்தி
அவனுக்குத் தெரியவில்லை!

தெரிந்து கொள்ளக்
கண்பார்வை முக்கியமா?
கருத்தினையே கேட்டறியும்
காதுகூர்ந்தான் முக்கியமா?
சிந்தித்துச் சீர்தூக்கும்
சிறந்தறிவு முக்கியமா?

இவற்றையெல்லாம்
தீர்வு செய்யும்
இயல்பெதுவும் தெரியாமல்
இடருபவர் இதற்குள்ளே
ஏன்சிக்கித் தவிக்கின்றார்?

வானிலையும் பூமியின்
புறநிலையும்
ஆகாயகிரமங்கும்
அசைகின்ற பன்னிலையும்
இயற்கை வழக்கினுக்குள்
இயல்புடைய செயற்பாடு!

உயிரினங்கள் அதற்கேற்ப
உரிமையினை அடைவதுதான்
இயற்கை விதிமுறையாம்!
இவை தவிர்த்து
எதிர்த்து நின்று
வெற்றிதனை
எதிர்பார்த்தல் நடைமுறையா?
எத்தனையோ செயற்பாட்டில்
இயற்கையுடன்
மோதிநிற்கும்
மனிதனுக்கு...
அரசியலும் அறிவியலும்
அனைத்துமுறைச்
செயற்பாடும்
அலைக்கழித்தல் மிக அவதி!
அவதிப்படாமல்
அமைதி பெறும் வழிவகைக்கு
மார்க்கமென்ன?
இவ்வல்லமைக்கு
வழி கூறும்
இலக்கியத்தின்
வழிதானென்ன?

கவிஞர் ஏ.ஆக்பால்

எழுத்தாளர் ச. முருகானந்தன் அவர்களுக்கு இது மணிவிழா ஆண்டு. 'ஜீவநதி'யும் தன் மணிவிழா வாழ்த்துக்களை இதயபூர்வமாகத் தெரிவித்து, மகிழ்ச்சி கொள்கிறது.

மணிவிழாக்காணும் ச. முருகானந்தன்

கண. மகேஸ்வரன்

வடமராட்சி, கரவெட்டியில் சுமார் 200 யார் தூரத்தில் ச. முருகானந்தனும் நானும் பிறந்திருந்தாலும், ஆரம்பக் கல்வியை வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் தான் பயில நேர்ந்ததால், கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியின் ஆரம்ப காலத்தில் தான் எங்களிருவருக்குமிடையே நட்பு ஏற்பட்டது. இங்கு தான் எங்களுக்கு மூத்த எழுத்தாளரான 'ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்கிறான்' எழுதிய செ. கதிர்காமநாதனும் உயர்நிலைக் கல்வியின் ஆரம்ப மாணவனாகப் பயின்றுகொண்டிருந்தார்.

ஒருவரான நாம் மூவருமே சிருஷ்டி இலக்கியத்துறையில் சிறுகதையையே பிரதானமாக முதன்மைப்படுத்தினோம்.

இடைநிலைக் கல்வியினிடையே யாழ்/இந்துக் கல்லூரியில் முருகானந்தன் கால்பதித்திருந்தாலும், விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியில் பயின்ற காலகட்டத்தில் அவர் நடித்த 'சோக்கிரடீஸ்' பாத்திரம் இன்னுமென் கண்புன் நிழலாடுகின்றது.

யாழ்/இந்துக் கல்லூரியும் இவரது எழுத்து முயற்சியை ஊக்கப்படுத்தியதாகக் குறிப்பிட்டதாக ஞாபகம்.

கரணவாய் ஜனசக்தி சனசமூக நிலையத்தின் 'கலை ஒளி' கையெழுத்துச் சஞ்சிகை மூலம் எழுத்துத்துறையில் பிரவேசித்த ச. முருகானந்தனின் அதே கதை தான் 'தினகரன்' பத்திரிகையில் இவரது முதற் சிறுகதையாகப் பிரசுரமானது. இவரை வளர்த்ததெடுத்ததில் டொமினிக் ஜீவாவின் 'மல்லிகை' பிரதான பங்கு வகிக்கிறது. மல்லிகைப் பண்ணையில் வளர்ந்ததாக இவர் பெருமைப்பட்டுக்கொள்வார்.

நூல் வெளியீடுகள்

அதனை மெய்ப்பிப்பது போலவே 'மீன்குஞ்சுகள்' என்ற இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியையும், 'தரை மீன்கள்' என்ற சாகித்திய ஜீவநதி

மண்டல விருது பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும் 'மல்லிகைப் பந்த'லே வெளியிட்டு வைத்ததைக் குறிப்பிடலாம்.

'தரை மீன்கள்' தொகுதிக்கு 'செயல் இதுவே மகத்தான மாமந்திரம்!' என ஜீவா எழுதிய பதிப்புரையில் ச. முருகானந்தன் பற்றி கீழ்க் கண்டவாறு எழுதுகிறார் -

'யுத்த நெருக்கடிகள், அவலச் சாவுகள், புலம் பெயர்ந்துவிட்ட மக்கள் பட்ட கஷ்டநிஷ்டிராங்கள், துன்ப துயரங்கள் இவரையும் இவரது எழுத்துக்களையும் பண்படுத்திச் செழுமைப்படுத்தியுள்ளன என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தான் வேண்டும்'

'மல்லிகை' தனது அட்டைப்பட அத்திதிகளில் லொருவராக ச. முருகானந்தனையும் கௌரவித்துள்ளது. 'மண்ணின் வாழ்வைச் சொல்லும் வலிமை மிக்க படைப்பாளி' என ச. முருகானந்தன் பற்றி மல்லிகையில் தாமரைச்செல்வி எழுதிய கட்டுரை, இவரது சபாவத்தையும் அழகுறப் பிரதிபலித்தது.

'போர் சூழ்ந்திருந்த வண்ணிப் பிரதேசத்தில் அதுவும் பின்தங்கிய ஒரு காட்டுக் கிராமத்தில் மருத்துவராகக் கால் நூற்றாண்டு காலம் பணிபுரிவதென்பது சாதாரண விடயமல்ல... இந்த மனிதர்களுடைய பிரச்சினைகள் இவருக்குள் இருக்கும் மனித நேயத்தை அசைக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் ஒவ்வொரு படைப்பு இவரிடமிருந்து பிறந்திருக்கிறது' என தாமரைச்செல்வி சுட்டிக்காட்டுவது இங்கு கவனத்திற்குரியது.

ச. முருகானந்தன் மலையக மக்களின் வாழ்வின் அவலத்தையும் தனது கதைகளில் சித்திரித்திருக்கிறார். கம்பளை, கொட்டகலை வைத்தியசாலைகளில் பணிபுரிந்த வேளையில் அவரது சிருஷ்டிகள் மலையக மக்களின் கதைகளைப் பேசின.

மலையக சிறுகதைகள் பலவற்றை எழுதிய ச. முருகானந்தன், மலையக பின்னணியில் ஒரு நாவலை எழுதக்கூடிய பரந்த பார்வையையுடையவர். இவர் இம்முயற்சியிலும் ஈடுபடவேண்டுமென

படைப்பாளி கருணாகரன் குறிப்பிடுகிறார்.

தினக்குரல் பத்திரிகையில் 'சமகால பிரச்சினை களைத் தொட்டுநிற்கும் ச. முருகானந்தனின் சிறுகதைகள்' என்ற மகுடத்தில் 'தரை மீன்கள்' சிறுகதைத் தொகுதியை விமர்சித்த இவரது ரசிகையும் இளம் எழுத்தாளருமான ம. விஜிதா, 'எழுத்தாளர்களின் பேனாவுக்குப் பூட்டுப் போடப்பட்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட இவரது 'அலியன் யானை' சிறுகதையில் எழுது போராட்டம் மறைமுகமாக உருவகப்படுத்தப்பட்டு வன்னிக் காட்டு யானையை வேட்டையாட முயலும் கிராம இளைஞர்கள் ஊடாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது' என எழுதுகிறார்.

பரிசுகள்/விருதுகள்

ஏறத்தாழ 33 வருடங்களில் 33 பரிசுகளுடன் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள், நூறு கவிதைகள், நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளுடன் பத்து குறுநாவல்களும் படைத்த படைப்பாளி முருகானந்தன். இவரது 'நியாயமான போராட்டங்கள்' என்ற குறுநாவல், இக்கட்டுரையாளரின் 'தாரகை' சஞ்சிகையில் தொடராக வெளியிடப்பட்டது.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடான 'தரை மீன்கள்' தொகுதிக்கு சாகித்திய மண்டல விருது பெற்றவரான இவர், மருத்துவத்துறை சார்ந்த 'எயிட்ஸ் இல்லாத உலகம்' என்ற மீரா பதிப்பக வெளியீட்டிற்காக வட மாகாண விருதும், பிரபல தென்னிந்திய சிறு சஞ்சிகையான நா. பார்த்த சாரதியின் 'தீபம்' இதழில் வெளியான 'மீன் குஞ்சுகள்' என்ற சிறுகதைக்காக, அது வெளிவந்த ஆண்டின் சிறந்த கதையாக 'சென்னை இலக்கியச் சிந்தனை' விருதும் பெற்றார்.

ஈழத்தின் பிரதான பத்திரிகைகள் சஞ்சிகை களில் இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சலிப்பற்ற உழைப்பாளி முருகானந்தன். தீபம், தாமரை, கணையாழி, எரிமலை, செம்மலர், சிகரம் என இந்திய/ சர்வதேச சஞ்சிகைகளிலும் இவர் தடம் பதித்துள்ளார். சர்வதேச சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் கலந்துகொண்டு பரிசில்கள் பெற்றுள்ளார்.

மல்லிகை, சுடர், ஞானம், ஜீவநதி சஞ்சிகைகள் அவ்வப்போது நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றிருக்கிறார். சிறுகதை களுக்காக மட்டுமே 29 பரிசில்கள் பெற்றுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. அது போலவே இதுவரை வெளியான பன்னிரண்டு நூல்களில் அரைமூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளே. இவற்றுள் இரு குறுநாவல்கள், இரு கவிதைத் தொகுதிகள்

என்பவற்றுடன் மருத்துவம், அறிவியல் சம்பந்தமான இரு நூல்களும் அடங்கும். கவிதைக்காக மூன்று பரிசுகளும், அமரர் கனக. செந்திநாதன் ஞாபகார்த்த குறுநாவல் போட்டியிலும் பரிசு பெற்றுள்ளார்.

வர்க்க முரண்பாடுகள், சாதியம், சீதனம், பெண்ணியம் என்ற கருப்பொருள்களில் ஆரம்! காலத்தில் எழுதிய முருகானந்தன், 'அலியன் யானை' (1984)யுடன் போர்க்காலச் சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். தாத்தா சுட்ட மான், சுடலை ஞானம், அப்பாவும் நானும், வேட்டை என்பன குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய சிறுகதைகளாகும். இவற்றுடன் இந்த மண், நான் சாகமாட்டேன் என்பனவும் தனக்குப் பிடித்த கதைகளான நண்பர் குறிப்பிடுவார்.

ஆழ்ந்த சமூக நோக்கும், எளிய இலாவகமான நடையும் இவரது படைப்புகளுக்குப் பெருமை சேர்ப்பவை. வன்னியில் மருத்துவராக பல மருத்துவமனைகளில் பணியாற்றிய அனுபவம், இவரது போர்க்காலச் சிருஷ்டிகளுக்குப் பலம் சேர்த்தவையாகும். யதார்த்தப் பாங்கான இவரது பிற்காலச் சிறுகதைகள், காதல் கதைகள் எழுதிய முருகானந்தனிடமிருந்து பெரிதும் வேறுபடுகின்றன.

மீன் குஞ்சுகள் கதையும், 'புலி' என்ற கணையாழி சிறுகதையும் இந்திய மொழிகள் பல வற்றில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முருகானந்தன் பற்றி இவர்கள்...

'அழகான நடை, ஆழமான கரு, அங்கும் இங்கும் அலையாமல் செல்லும் கட்டுக்கோப்பு, நிறைவான கதை' என அமரர் காவலூர் ஜெகநாதனும், 'ஆரம்ப சிறுகதைகள் வளமான எதிர்காலப் படைப்புகளுக்கு கட்டியும் கூறி நிற்கின்றன' என அமரர் பேராசிரியர் கைலாசபதியும், 'ஈழத்தின் சிறந்த பத்துக் கதைகளில் ஒன்றாக வன்னேரி பொன்னேரியாகிறது சிறுகதையைக் குறிப்பிடலாமென பேராசிரியர் சி. சிவலிங்கராசாவும், 'பேச்சு வழக்கிலுள்ள தமிழை அழகாகத் தன் கதைகளில் பயன்படுத்தும் இளைய தலைமுறையினரில் குறிப்பிடக்கூடியவர் இவர்' என ஆய்வாளர் சி. வன்னியகுலமும் குறிப்பிடுவதை இங்கு எடுத்துக்காட்டுதல் பொருத்தமானதே.

'சமகால நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்வதில் இவரது கதைகள் பங்காற்றுகிறபோதும், மரணமுற்ற மீனவர்களின் செய்தியைக் கதையாக்கியதில் ஆசிரியர் கதைப் புலத்தை சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை' என, அலை அ. யேசுராசா குறிப்பிடுவதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

‘சிறுகதையின் பொருள்கள் கூர்மையுடனும், முனைப்புடனும் வெளிக்கொணரப்படுதல் அவசியமெனவும், கலைப் படைப்பின் ஒரு முக்கிய அம்சம் அதுவெனவும், இதில் முருகானந்தன் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டும்’ எனவும் விமர்சகர் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அன்று கூறினாரெனினும், பிற்காலப் படைப்புகளையும் ஆராயுமிடத்து பேராசிரியர் திருப்தி கொள்வாரென நிச்சயமாக நம்பலாம். ‘குறுகிய காலத்திலேயே விமர்சகர்களின் கண்ணில் தட்டுப்பட்டவர் ச. முருகானந்தன்’ என விமர்சகர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் குறிப்பிடுவதும் நோக்கற்பாலது.

மண் வாசனையும் மனித நேயமும் கொண்ட படைப்பாளி முருகானந்தன்

மண் வாசனையை அழகுறப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதிலும் முருகானந்தனின் கதைகள் சிறப்பு வாய்ந்தவை. ‘இது எங்கள் தேசம்’ என்ற அவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியில் வரும் கடைசிக் கதையான ‘இந்த மண்’ணில், தான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தின் இன்றைய நிலையை இப்படி விபரிக்கிறார் -

‘விதவைக் கோலமாய் என்னை வரவேற்ற மணற்பாதிக்க கிராமத்தின் சிதிலங்கள் மனதை நெருடிய அதே வேளையில், வீட்டிலும் விதவையாய் என் தங்கை சாந்தாவைத் தரிசிக்கப்போகின்ற, வரப்போகும் சோகமான கணங்கள் முள்ளாய் நெஞ்சை வலிக்க, மெல்ல அடிபதித்து வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்’

மண் வாசனையோடு எழுதப்பட்ட இந்தக் கதையில், எங்கள் கிராமத்தின் எழிலும் அழகுற வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் அவர் எழுதிய கதைகளில் ‘ஈழுநாடு’ பத்திரிகையில் வெளிவந்த ‘மனிதர்கள்’ மிகுந்த கவனத்திற்குரியது.

இனிய சபாவமும், எவருடனும் எளிதில் நட்புரிமையுடன் பழகும் தன்மையும் இவருக்கு இயல்பாய் அமைந்த கொடை. அதனாற்றான்போலும் இவரது கதைகளிலும் உள்ளத்தின் வெளிப்பாடுகள்

நன்கு சித்திரிக்கப்படுகின்றன. அதேவேளை இவரின் அமைதியான தோற்றத்துக்குள் நிற்புத்த நெருப்பாக உள்ள ஆவேசம், ஆக்ரோசமாய் சில கதைகளில் வெளிப்படுகின்றன. காத்திரமாக எழுதும் ஓர் ஆளுமை மிக்க படைப்பாளியின் இயல்பும் இது தானே.

இவற்றோடு நின்றுவிடாமல் நண்பரிடமுள்ள குறைபாடுகளையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத் தான் வேண்டும்.

அரைத்த மாவையே அரைக்கும் கைங்கரியத்தையும் இவரும் செய்யத் தவறு வதில்லை. ‘இதயம் பேசுகிறது’ எனும் இந்திய ஜனரஞ்சக சஞ்சிகையில் இவர் எழுதிய கதையை இவரிடமிருந்தே பெற்று வாசிக்கக் கிடைத்தபோது, இப்படியான கதைகளை இனி எழுதவேண்டாமென நான் கேட்டுக்கொண்டதன் பின்னர் அத்தகைய முயற்சிகளில் அவர் ஈடுபடாமையே மகிழ்ச்சி தருகிறது.

இவரது துணைவியார் சந்திரகாந்தா முருகானந்தனும் பெண்ணியம் சார்ந்த கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் எழுதி விமர்சகர்களின் பார்வைக்குள்ளாகியிருப்பதையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

காலத்தின் - சூழலின் கட்டாயமாக மனமுடைந்து, தனது 57 - வது வயதிலேயே அரச மருத்துவத் துறையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் தொடர்ந்தும் மருத்துவப் பணியில் ஈடுபடுவது போலவே, இவரது பேனாவும் படைப்புலகில் மேன்மேலும் சாதிக்க முனைவதை அவதானிக்கலாம். நிறையவே எழுதினாலும் காத்திரமாக எழுதுவதே இவரது சிறப்புக்குக் கட்டியாய் கூறுகிறது.

2010 ஜனவரி 15இல் அகவை அறுபதைக் காணும் மணிவிழா நாயகரான நண்பர் ச. முருகானந்தனை, வடமராட்சியிலிருந்தே வெளிவரும் ‘ஜீவநதி’ சஞ்சிகை மூலம் வாழ்த்தக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்திற்காக அகமிக மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

நண்பர் ச. முருகானந்தனின் எழுத்துலகப் பணி இன்னுமின்னும் விரிவடைந்து சிறப்புற அமைய வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன். ‘ ‘ ‘

குறுங்கவிதைகள்

பேதம்

விலங்கிலிருந்து பிறந்தது மனிதம்
மனிதனை விலங்காக்கியது
சாதி பேதம்.

என் கவிதை

உன்னை நினைவுபடுத்தி என்னை சாந்தப்படுத்த
இடை இடையே கிறுக்கி வைப்பேன்
தலைப்பில்லாத கவிதைகள்.

பிற்சொல்லுப் படங்கள்

உங்கள் பார்வைக்குச் சீல

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

Dust for life, Machaho, Don't die without telling me where you are, Delinquent, Sanctuary, Manhattan pis, Taxandria, Beyond the blue, The confessional, Fools die fast, Marsaret's museum, When night is falling, Chinese chocholate, Erno, Maiden rose, Postman, Max

மேற்சொன்ன படங்களை 1996ஆம் ஆண்டில் புதுதில்லியில் இடம் பெற்ற அனைத்துலகத் திரைப்பட விழாவில் நான் பார்த்தேன். அவை பற்றிய சிறு குறிப்புகள் வருவன :

வியட்நாம் யுத்தத்தின் பின் அமெரிக்கக் கறுப்புப் போர்வீரன் ஒருவனுக்கும் வியட்நாமியப் பெண்ணொருத்திக்கும் பிறந்த ஓர் அனாதைப் பையனின் கதையைக் கூறுகிறது **Dust for life**.

அல்ஜீரியக் கிராமியக் குடும்பம் ஒன்றின் கதையை **Machaho** கூறுகிறது. கதை எனக்குப்பரியவில்லை.

தமிழ், ஹிந்திப் படங்கள் போன்று மறுபிறவி சம்பந்தப்பட்ட கதை ஆர்ஜனனாவிலிருந்து வந்த படம். "நீ எங்கே செல்கிறாய் என்பதை என்னிடம் சொல்லாமல் இறந்துவிடாதே" என்ற நீண்ட தலைப்புக் கொண்ட படம்.

அவுஸ்திரேலியப்படமான **Billy's Holiday** ஓர் இசைவாணான் பற்றியது.

துப்பறியும் ரகப் படங்கள் போன்று **Peter Hall** நெறிப்படுத்தியது. **Delinquent** என்ற படம் 15 வயதுப்பையன் ஒருவனுக்கும் அவனிலும் மூத்த வயதுடைய கர்ப்பினியான இளம் பெண்ணொருத்திக்கும் இடையில் ஏற்படும் உறவை இப்படம் சித்திரிக்கிறது.

அவுஸ்திரேலியப் பெண் நெறியாளர் **Robin de erespiqry** நெறிப்படுத்திய படம் **Sanctuary**. இது தொலைக்காட்சி செய்தியாளனுக்கும் பல்கலைக்கழக மட்ட ஆய்வறிவாளர் ஒருவருக்குமிடையில் ஏற்படும் உறவைக் காட்டுவது. செய்தியாளன் பொய்யை உண்மையாகக் காட்ட முயல்கிறான் என்று பேராசிரியர் வாதிடுகிறார். இவர்களுக்கிடையிலான விவாதம் படத்தில் நிகழ்கிறது.

Manhattan pis என்ற படம் சுவாரஸ்யமானது. பெல்ஜிய நெறியாளர் **Frank van passel** நெறிப்படுத்தியது. துரதிர்ஷ்டம் காரணமாகத் தனது குடும்பத்தினர் அனைவரையும் ரெயிலுக்குப் பலி கொடுத்த **Harry** என்ற இளைஞன் காதலிக்க விரும்பினாலும், காதலித்தால் தன் துர அதிர்ஷ்டம் தன் காதலியையும் கொன்றுவிடும் என அவன் நினைக்கிறான்.

மற்றொரு பெல்ஜியப்படம் என் பொறுமையைச் சோதித்தது. **Animation** முறையில் தந்திரக் காட்சிகள் அடங்கிய இந்தப் படம் ஒரு விஞ்ஞானக் கற்பனைக் கதை. கால ஒட்டத்தை நிறுத்தி நிகழ்காலத்திலேயே வாழ்வது பற்றிய கதை இது.

ஓர் அருமையான கனேடியப் படம் **Beyond the Blue. Robert Menard** நெறிப்படுத்தியது. கை, கால் வழங்க முடியாத, மன வளர்ச்சி குன்றிய பையன் ஒருவனைத் தத்து எடுத்து வளர்த்துவரும் ஒரு வைத்தியன், அப்பிள்ளை இயல்பான முறையில் வளர ஆவன செய்து வெற்றி காணும் வேளையில் இப்பையனும் வளர்ப்புத் தாயும் விமான விபத்தில் சிக்கித்தாய் உயிரிழக்கிறாள். அப்பையனும் இன்னொரு இளங்குமரியும் மாத்திரமே விமானவிபத்தில் தப்பி, தனித்தீவு ஒன்றில் வீழ்ந்து காணப்பட்டனர். அந்தப் பெண் இவனைச் சந்தேகிக்கிறாள். பின் உண்மையறிந்து அவனிடம் பரிவு காட்டி அன்பு செலுத்துகிறாள். அவனும் அவனிடம் அன்பு காட்டுகிறான். ஆனால் அந்தப் 12 வயதுச் சிறுமி சடுதியில் இறந்து போகிறாள். 15வயதுப்பையன் மீண்டும் அனாதையாகிறான். மனதை உருக்கும் காட்சிகள், நெறியாளர்கை, படப்பிடிப்பு பிரமாதம்.

தப்பான வழிகளில் பிறந்த ஒரு குழந்தையின் கதை **The confessional** மர்மமான சம்பவங்கள். இக்கனேடிய படத்தை என்னால் இரசிக்க முடியாது போய்விட்டது.

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

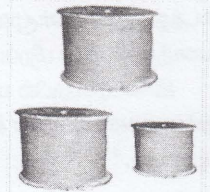
1) "அவை" (Forum) கலை இலக்கிய வட்டத்தின் 21ஆவது ஒன்றுகூடல் அதன் அமைப்பாளர் த. கலாமணி அவர்களின் இல்லமான கலை அகத்தில் 2009 - 11 - 29 அன்று இடம்பெற்றது. முதல் நிகழ்வாக யாழ். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரும், எழுத்தாளருமாகிய இ. இராஜேசுக்கண்ணன், "பின்னவீனத்துவ உளவியற் பார்வையில் இலக்கியம்" என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். இந்நிகழ்விற்கு நாடறிந்த எழுத்தாளர் தெணியான் தலைமை தாங்கினார். கருத்துரைகளை, ம. பா. மகாலிங்கசிவம், வேல். நந்தகுமார், ச. குணேஸ்வரன் ஆகியோர் கூறினர். இரண்டாவது நிகழ்வாக 'ஜீவந்தி' கவிதைச் சிறப்பிதழ் அறிமுக விழா நடைபெற்றது. அறிமுக உரையை ஆசிரியர் தி. பா. மகாலிங்கசிவம் நிகழ்த்தினார். ஏற்புரையை ஜீவந்தி ஆசிரியர் நிகழ்த்தினார்.

இரத்தவாசகம்

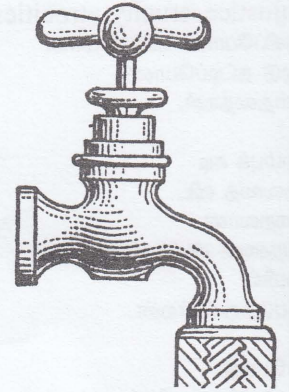
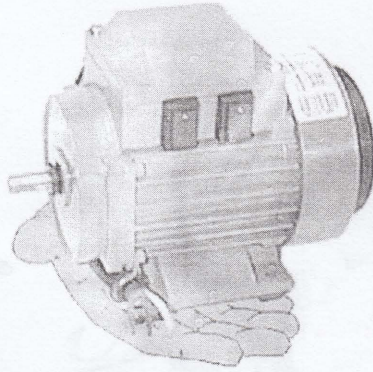
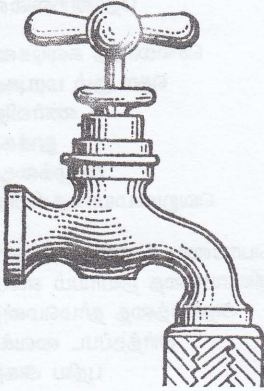

வைண்டிங் அன்

மோட்டோஸ்

செய்து கொடுக்கப்படும்.

கொடிகாமவீதி

நெல்லியடி.

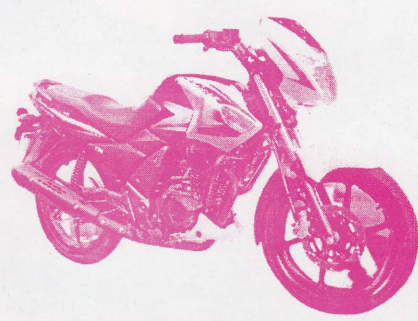
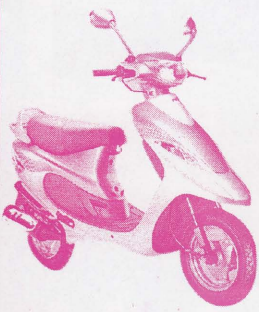
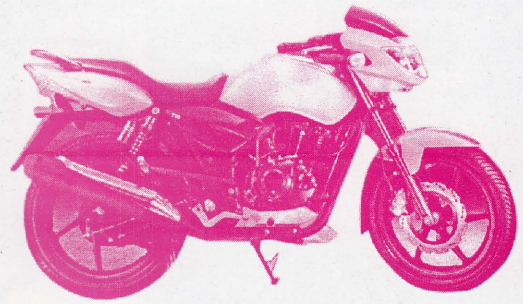
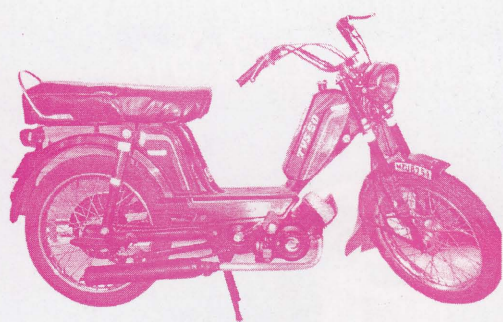

கையில் உள்ள காசுக்கு
 மனதிற்கு இதமாக
 பயன்படுங்கள்

உங்கள் சகல தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்ய
 உருவாக்கப்பட்டுள்ள மோட்டார் சைக்கிள் வகைகள்...

YASO MOTORS

IMPORTERS & DEALERS IN MOTOR CYCLES & SPARE PARTS

Head Office

No. 163, Stanly Road,
 Jaffna, Srilanka.
 Tel : 0094-021-222 2544
 Fax : 0094-021-222 7566

Colombo Office

No. 50, K. Cyril C. Perera Mw,
 Colombo 13, Srilanka.
 Tel : 0094-011-2 347846
 Fax : 0094-011-4 610488

Vavuniya Office

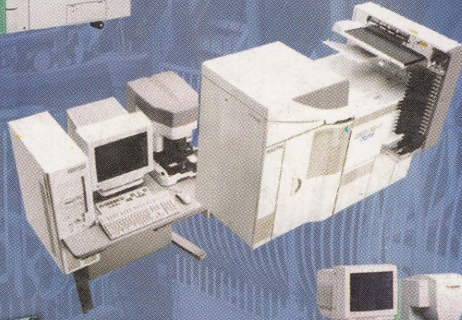
No. 22, First Cross Street.,
 Vavuniya,
 Srilanka.
 Tel : 0094-024-222 2776

KONICA COLOUR LAB
SRI DIGITAL COLOUR LAB

கொனிக்கா கலர் லாப்
சிறி டிஜிட்டல் கலர் லாப்
Colour Printing Services

Photo Restoration
Photo Enlargements
Photo Editing

14, ஸ்ரீ வெங்கடேசன் வீதி,
(பெருமாள் கோயிலடி)
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி:- 021 222 3493